

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Poetiske Skrifter

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. XXIV. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679266493648.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

FORTÆLLINGER PAA VERS

SAUVEGARDEN.

Trompeten skingred', og Kartoven
Sin Torden sendte høit mod Sky;
Hver Bonde spændte Hest fra Ploven,
Og flyede ræd fra By til By;
Thi Fiendens Grumhed fælt husered',
Stridshingsten gik i Bondens Sæd,
Og hvor en Rytter blev qvarteret,
Der sukked' Manden, Qvinden græd.

Ei heller varede det længe,
Saa kom til os en Corporal,
Sin Hest han tøjred' i vort Vænge,
Og tog Qvarter udi vor Sal;
Der sad han stolt og knebelsbartig,
Med fast og dristigt Øiekast,
Og talde Tydsk, og var uartig,
Og skreeg paa Mad og Viin i Hast.

Men knap indtraadte jeg til Manden
Med Kruset ad den ene Dør,
Saa smutted' der ind ad den anden
En Fyr, jeg ikke mærked' før;
4 Ret som et Barn han sprang i Stuen,
Og raabde: »min Hr. Officier!
»Jeg beer dem, høfligt tag til Huen,
»Jeg Sauvegard' i Huset er!«

Hr. Corporalen blev saa stille,
Jeg veed ei selv, hvoraf det kom,
Men næppe saae han paa den Lille,
Saa blev han gandske dannet om;
Ei længer stolt han løfted' Næsen,
Han blev saa tam og blød og øm,
Og alt det frække Junker væsen
Var nu forsvundet som en Drøm.

Al Commanderen svandt af Talen;
Nu heed det kun: »aa, vær saa god!«
Heel høflig blev Hr. Corporalen,
Og tabde reent sit tydske Mod.
Han glemde reent den fæle Banden,
Jo mæn, dertil blev han for peen,

Han torde næppe sige Fanden, -
Han blev en gandske anden Een.

Imens hos Egnens andre Stakler
Fælt rasede Soldatens Trods,
Saa gjorde ved sit Ord Mirakler
Den lille Sauvegard' hos os.
En Ven han skabde af en Fiende,
En Due af en Ørnesjæl,
Mig gjorde han til Herskerinde,
Og Corporalen til - min Træl.

5

Men Sauvegarden selv var rigtig
En lille nydelig Person,
Af Væsen fiin, af Mine vigtig,
Som Een af fornem Extraction;
Berømt som Krieger var han, Rygtet
Hans Daad mig siden har fortalt;
Alverden for hans Vaaben frygted',
Thi han vandt Seier overalt.

Naar Corporalen i vor Have
Mig fulgde, eller til vor Bæk,
Den lille Vagt ham holdt i Ave,
Hvis han sig gjorde altfor kjæk;
Han stedse sværmede omkring os,
Han var saa fuld af Spøg og List,
Og han fortalte tusind Ting os,
Som aldrig før vi havde vidst.

Hvad Bækken mener, naar den risler
Forbi en ung Forglemmigei,
Hvad Luften synger, naar den hvisler
Om Blomstens Øre paa sin Vei;
Hvad Maanens Ansigt vel vil sige
Med sine melancholske Træk: -
Det lærde han os læse, lige
Saa godt som Skrivt med Pen og Blæk.

Af Nattergalens Sang i Krattet,
Af Lærkens muntre Morgenchor,
Som aldrig før vi havde fattet,
Vi lærde næsten hvert et Ord;

6

Han kunde os et Skrivt oplade
I hver en Lilies Hjertekrog,
Og lod os læse Rosens Blade,
Som var det i en Psalmebog.

Til sidst han knytted' vor Forening,
Til Kirken førde han os hen,
Vi saae, det var hans Hjertensmening,
At han af Hjertet var vor Ven;
Thi som Forlover stod han sammen
Med Fader der, og hørde paa
Vor Eed, vort Ja og Præstens Amen,
Da vi for Herrens Altar laae. -

De mener nok, det var paa Tide,
Jeg skulde sig Dem hans Navn?
Hver Elsker faaer det nok at vide,
Omslynget af den Elsktes Favn;
Og for de andre gode Venner

Vil det nok ogsaa blive klart;
Thi mærker han, De ham ei kjender,
Saa hævner han sig sikkert snart.

KONGENS SKYGGE.

I

Hans Haar var Snee, hans Ryg var bøiet,
Hans Knæ var skjælvende, var mat,
Og Sjælens Straaler gennem Øiet
Knap trængde ud fra Kummers Nat.
7 Det var i Høst; - og Bøgeskoven
Alt farved' guult sit Bladetelt;
Han stod på Klinten der, hvor Voven
Opskummer høit fra store Belt.
Jagthornet lød fra stille Dale,
Mildt straalde Himlens Aftenskin,
Men tolked' ei den mørke Tale,
Som stod indgravet paa hans Kind.
Der laae et Væv af Sorgens Traade
Med Smertens Islæt for hans Blik,
Og fra hans Ansigts dybe Gaade
Kun Fortids Dæmmerlys fremgik.

II.

Før bar han stolt tre Kroners Smykke,
Men Landets hjelmbedækte Slægt
I Støv hans Hoved monne trykke
Formasteligt med Hovmods Vægt. -
Naar Bonden lægger Sæd i Jorden,
Han høster Guld af Jordens Skjød,
Men denne Sæd et Træ er vorden,
Skjoldbaarnes Skræk, og Frugten - Død.
Brat Herremandens Kinder blegned,
Naar Drotten mælde Vredens Ord,
Død og Fordærvelse var tegnet
Paa Adelsskjold, hvor han fremfoer.
Men Bonden, - tryk til Ploven støttet, -
Paa ham kun stoled', og paa Gud,
Taknemlig, tro han Spaden bytted
Med Sværdet paa hans Herrebud. -
En Søn af tvende Aldre var han;
8 Han stod, hvor, Skranken just blev lukket,
Og Mørkets bittre Kampe bar han,
Men høstet' ikke Lysets Frugt.

III.

Hvo var hans Ven? - Vi veed det ikke!
Han eensom gik den steile Sti,
Og venneløs han maatte drikke,
Hvad Sorg og Fryd ham skjænked' i.
Hans Kjærlighed? Det var en Due,
Et Duenavn, et Duesind,
Den flagred' ned fra Himlens Bue,
Og kurred ømt ved Thronens Trin.
Hver Elskovstale fra den Hulde
Bar Mildheds Frugter i hans Barm,
Og ofte smelted' Hjertets Kulde
For Øiets Foraarsstraale varm.
Men Verdens Hovmod avler Smerte
Med Moderen, som hedder Had;
De lokked' Duen fra hans Hjerte,
Og Gift - var deres Lökkemad.

IV.

Landflygtig blev han. Fra hans Hoved
Med troløs Haand de stolte Folk
Tre Kroner frækt at styrte voved',
Og hvædsed' Oprørs Sværd og Dolk.
Landflygtig blev han; men den vilde
Omflakken læged' dog et Savn:
Thi Venskab vaagned', - ak, forsilde!
Det førde ei til Fredens Havn,
9 Vel saae han tusind Fiender blegne,
Det kjøbdes dyrt med trofast Blod,
Thi ogsaa Venner saae han segne, -
Snart ene han tilbage stod.

V.

Et Fængsel blev hans Huus. Med Rænker
Man slog hans Arm i stærke Baand;
Og denne Bolig, disse Lænker
Dem fik han af en Frændes Haand.
Ei saae han Nattens Øie skinne,
Ei Engens Farveharmonie,
Og Blomstens Duft med Vaarens Vinde
Gik Fængslets kolde Muur forbi.
Uhørte slynged' sine Vover
Mod Øens Kyst det friske Hav,
Og Lærken uhørt qvidred' over
Den Levendes forladte Grav.
Hans Qual ei smelted' Frændens Hjerte,
Men Stenen paa hans Fængselsbord, -

Det kolde Marmor, - fælde Smerte,
Og bærer end sin Medynks Spot.

VI.

Hans Haar var Snee, hans Ryg var bøiet,
Hans Knæ var skjælvende, var mat;
Dog var han fri, ei længer Øiet
Sløvt stirred' ud i Fængselsnat.
Imellem Skovens Bøgestammer
Han vandred' sværmende og blid,
Han gik og drømde om sin Jammer,
10 En Skygge fra en svunden Tid.
Jagthornet lød fra stille Dale,
Mildt straaled' Himlens Aftenskjær;
Da vendte han sin Veemodstale
Til Vogteren, som stod ham nær:
»Min kongelige Ven alt sover?
»Snart skal jeg Trætte sove med!
»Frigjort min Skygge snart didover
»Skal svæve til en salig Fred!«

ALFENS BRUD.

1.

Glimrende Hækken bæved
I varme Sommerluft,
Om Pavillonen svæved
Den brune Mokkas Duft;

Herrer og Damer krandsed
Den siirlige Altan,
Smaapigerne de dandsed
Nede paa grønne Plan.

Der dandsed Alfhild liden,
Med gyldenblanke Haar;
Vinger gav hende Tiden,
Hun var kun fire Aar.

Som Hyacinthens Stengel
Saa smidig, rank og rund,
Med Smil, som nys en Engel
Havde kysset hendes Mund,

De store Øine straalde
Med sær dybsindig Skik,
Knap Nogen længe taalde
Det tankerige Blik;

Som havde alt hun kunnet
See klart i Hjertets Nat,
Som havde hun udgrundet
Livsgaadens dunkle Skat!

Hun svæved om i Flokken
Liig Musen, tyst og let,
Saa Vinden danned af Lokken
En Glorie, - et Net. -

Med Eet var hun forsvundet
Af den støiende Sværm,
Hun havde Veien fundet
Bag Bøgelundens Skjærm.

Gjennem de krumme Gange
Hun ilede didned,
Hvor Aaen, som en Slange,
Slikked den grønne Bred.

Hvor Bøgen i Voven hængde
Sin Løvdusk, grøn og lys,
Som om den rigtig trængde
Til kjøligfriske Kys;

Hvor dybt sig Broen speiled,
Og Græsbænken stod,
Og Aakanden seiled,
Løsrevet fra sin Rod;

12

Der satte sig den Lille,
Og med sine Øine blaae
Hun tankefuld og stille
Ud over Vandet saae.

2.

Ei sad hun ene længe; -
Thi langs med krumme Kyst
En Svane saaes fremtrænge
Sit Alabasterbryst.

Til Pletten, hvor hun smilde,
Den tyst og kjælen flød,
Og standsed der, og hvilde
Sit Hoved i hendes Skjød.

De var saa gode Venner!
I Skovens stille Paulun
Med sine spæde Hænder
Hun strøg de skjære Duun.

Blidt løfted den sine Vinger,
De danned en Bærestol;
Ung Alfhild let sig svinger

Paa den levende Gondol;

Fra Breddens grønne Skraaning
Hun steeg paa Svanens Ryg,
Og sad som en lille Dronning
Saa siirlig og saa tryg. -

Mens Svanen Farten stilled
Under Brøens høie Hal,
13 Stolt saae den paa sit Billed
I det slebne Kristal;

Og Billedet - det fulgde
Med paa den vaade Sti, -
Det var ret, som det dulgde
Kun slet sin Jalousie.

Som Vagt i grønne Pandser
Stod Sivets ranke Trop,
Med tusind spidse Landser
Og Blomsterfane paa Top.

Fra Busk og Træ paa Landet
Langs Aæn fjern og nær,
Fra Lilierne paa Vandet
Der myldred frem en Hær;

En Hær af Alfer hvide,
Guldgule, røde, blaae
Ud af hver Blomst med blide
Øine paa hende saae.

Det var de vilde Ænder
Og Rørdrummen i sit Skjul
De klapped i deres Hænder
Og slog paa Pauken huul;

Mens Irsken, Droslen og Gjøgen
Med Sidsken og Stæren til
De sad i Ellen og Bøgen,
Og gjorde klingende Spil.

14

Bagefter seiled en Række
Af Svaner, Han og Hun;
Men Alfild, den lille, kjække,
Sad stolt med smilende Mund.

3.

Hvor hængende Grene skjule
Bredden for Himlens Syn,
Sig aabner en hemmelig Hule
Ind under Bankens Bryn.

Derind sig Svanen vendte
Med sin kostbare Fragt, -
Hun frygted ei, hun kjendte
Den underjordiske Pragt.

Epheu i vild Uorden

Smykked det runde Portal;
Langt skjød sig under Jorden
Den dybe, klare Canal.

I Mulm end Væggene stode
Paa begge Sider tyst
Med Huler, hvor Smaafolk boede, -
Snart blev der Larm og lyst.

Som vimse, vevre Rotter
De listefulde Smaa
Foer frem af deres Grotter,
Og ned paa Toget saae.

Liig Drueklaser hang de
Paa Rødder, Steen og Mus,
15 Ud over Vandet svang de
Brogede Lys og Blus.

Langs Grotternes Gelænder
De stod i Tusindtal,
Og slog med bitte Hænder
Paa rungende Metal;

De blæste i blanke Tuber,
Og sang med klinger Røst,
Det lød gennem dybe Gruber
Igjen fra Jordens Bryst.

Men efter seiled en Række
Af Svaner, Han og Hun,
Ung Alfild, den lille, kjække,
Sad stolt med smilende Mund.

Snart hæved sig Hulens Bue,
Bredt Vandet sig udgjød
I Solens friske Lue
Guldgul og purpurrod.

En Sø, en Dal med Skove
Modtog dem i sit Skjød,
Ind paa den sølvblaae Vove
Saa sagteligt de flød;

Saa blidt, som Skuden lægger
Sig ind i Hjemmets Havn,
Som naar en Moder strækker
Mod Barnet ømt sin Favn. -

16

Paa Søens Saphirflade:
En Øe, smaragdgrøn laae,
En Lind med brede Blade
Kneisede høit derpaa.

Paa Øens bløde Tillie
Ung Alfild let sprang ned,
Hun stod der som en Lilie,
Plantet i grønne Bed.

Men Svanen var brat forsvundet,
En deilig Dreng der stod,
Om dunkle Løk var vundet
Rubinens røde Blod;

Og det var Alfes Konning!
Med Rosen i sin Haand,

Han gav sin lille Dronning
Til Scepter en Lilievaand.

En Krands af Blomstergrene
Hun fik om Panden lagt,
Hvert Blad var mørkblaa Stene,
Bundne ved Guldets Pragt.

En Virak Sommervinden
Ud oyer Dalen bar,
Og Begge stod under Linden, -
Da klang en Jubel klar;

Thi rundt paa Dal og Høie
Fra Busk og Blomst og Søe
Sig Alfer monne bøie
Mod den lyksalige Øe.

17

I Aftensolens Forgylding
De flagred, svømmed og sprang,
Den unge Dronnings Hylding
Tolkede deres Sang. -

Han vinked, med Alvorsmine, -
Da svam fra Øens Strand
Hver smilende Undine
Over til Skovens Rand;

Han Rosen langsomt hæved, -
Og Luftens Alfer fløi
Fra Øen bort, og væved
Et Net over Skov og Høi;

Som Lærker, naar de skrækkes,
Og susende bortflye,
Saa Nabomarken dækkes
Af Tusinder paany.

Den unge Konge ledte
Sin Dronning, spæd og fim,
Did, hvor et Teppe sig bredte
Under Lindens Baldachin.

Paa Fløielsbolstre hvide
Han satte den unge Viv,
Og hvilde ved hendes Side
Med Armen om hendes Liv.

5.

Der var som Døden stille
Over den hele Dal;
18 Da hvidsked han til sin lille,
Sin yndige Gemal;

Selv Blomsten ei kunde høre't,
Som torde ved Thronen staae,
Endskjøndt den spidsede Øret, -
Da talede han saa:

»Sex Gange i denne Sommer
Var du, min Dronning! her;
Den syvende Gang, du kommer,
Ak! det den sidste er!

Langt, langt jeg maa bortvandre
Fra dig, min søde Brud!
Ei mægter jeg at forandre
Den evige Skjæbnes Bud.

O! Dage, gjennembævede
Af Fredens milde Glands!
O! Dage, tæt indvævede
Af Glædens Perlekrands!

O! Livlighed og Latter!
O! Venlighed! o! Lyst!
Naar skal jeg aabne atter
For eders Sværm mit Bryst?

Vandrer jeg som i Fængsel
Til fjerne Land og Flod,
Skal Mindet dog vække Længsel
Og Længslen Haab og Mod.

19

Vi dandsed her i Engens
Qvægende Blomsterduft,
Til Fløitens Klang og Strengens
Sittrede Vand og Luft.

Til Æthren vi dig bare,
Og viisde dig Stjernens Gang,
Og med den svævende Skare
Du daled igjen paa Vang.

Jeg Arm om Midien slog dig,
Og fløi over Søens Skjød;
Da raabde du, at jeg tog dig
Jo som et lille Brød!

Hver flaggrende Libelle,
Hver broget Orm, som krøb,
Hver Blomst dig maatte fortælle
Sit Navn og Levnetsløb.

Vi overgivent spøgde
I Kildens kølige Bad; -
I Busken jeg dig søgde,
Hvor stille skjult du sad.

Hos Storken og hos Ørnen,
Hvor Vinden leger frit,
Hos Nattergalen i Tjørnen
Aflagde vi vor Visit.

Jeg reed paa Hjorten lette,
Du paa den hvide Hind,
Rask over Skovens Slette
Gik det jo som en Vind.

20

Vi hilsde Daadyrflokken:
Og Markens bitte Muus,
Haren, Ræven og Brokken
Udenfor deres Huus.

Vi lod os sagte glide
Dybt ned i Schachten steil,
Og saae vort Billed skride
Langs ad Kristallens Speil.

Gjennem den dunkle Gyde,
Hvor smaa Svartalfer boe,
Hørde vi Sølvets flyde,
Og saae Guldtræet groe;

Hvor kunstigt Alfer male
Rubin og Amethyst,
Som siden stolt tør prale
Paa skjønnne Pigers Bryst. -

Naar trætte af Sommervarmen
Vi sad ved Kildens Væld,
Greeb du mig under Armen,
Og bad: »fortæl, fortæl!

Hold nu, hvad du har lovet, -
Fortæl mig noget, du!
Saa jeg fryser om mit Hoved
Af Angest og af Gru!«

Da lod din Aand jeg følge
Mig gennem Livets Skræk,
Over den brusende Bølge
Fløi vor Tanke kjæk.

21

I Storm, ved Lynets Flammer
Paa vilde Klippekyt
Hørde du Dødens Jammer
I Skibbrudnes Røst.

Hvor Retterstedet stander
I Maanens matte Glands,
Saae du de blege Pander,
Og Hexes fæle Dands.

Paa Vindeltrapper og Gange
I skumle Borgruin
Jeg viisde dig Gjenfærd lange
Vandre i hviden Lin.

Jeg skildred dig lede Snoge,
Som ruge i Klipperift,
Troldqvinderne, som koge
Den hemmelige Gift.

Og naar du saa blev bange,
Og Kinden blev lidt bleeg,
Gjenlokkede Alfes Sange
Roserne, som bortveeg.«

6.

Der var som Døden stille
Over den hele Dal;
End hvidsked han til sin lille,

Sin yndige Gemal:

»Ak, nu jeg maa bortvandre
Fra dig, min Dronning prud!
Ei mægter jeg at forandre
Den evige Skjæbnes Bud.

22

Skjønndt Mindet vil smelte sammen
Med Tidens graadige Flugt,
Skal dog vor Leeg og Gammen
Bære dig liflig Frugt.

En Rigdom dig nu tilhører,
Dens Værd ei aner du,
Sig i dit Indre rører
En umaalt Verden nu.

Først Alt vil gandske svinde; -
Men som det skjulte Frø
Vil det i Hjertet inde
Gjemmes, og aldrig døe.

Lidt efter lidt skal stige,
Dig ubevidst, af din Aand,
Hvad her i Alfens Rige
Blev nedlagt af min Haand.

En Salvelse jeg give
Dig vil, at Alfens Viv
En Digterinde maa blive, -
Det skjønne Digt - dit Liv!

Som Solens Blink udklække
Blomster i broget Rad,
Skal dine Smil opvække
Hjerter til sværmersk Qvad.

Thi Sangeren, vil man sige,
Velsigner høist sit Hverv,
Naar han en deilig Pige
Tør offre Sangens Skjærv.

23

Og fra mit Land, det fjerne,
Du skal af Alfer smaa
Om din Skjønhed at værne
En kraftig Livvagt faae:

Sundhed, den stærke Terne,
Og Ynde, med Rosenqvist,
Skal følge dig, min Stjerne!
Og - Skjelmerie tilsidst.

Den Første skal farve mørke
De gyldne Haar, og smukt
Dig strømme sin varme Styrke
I Blodets Purpurflugt.

Den anden skal Foden føre
Og bøie rund din Arm,
Og tugtigt dig omsløre
Din Hofte og din Barm.

Den Tredie i en fornøiet
Men ubevogtet Stund

Skue dig dybt i Øiet
Og kysse dig paa din Mund!«

7.

Der var som Døden stille
Over den hele Dal, -
End hvisked han til sin lille,
Sin yndige Gemal:

»Een Pligt jeg dig paalægger
Een Bøn jeg beder kun,
Før jeg dig Haanden rækker
I Afskeeds bittre Stund:

24

En mægtig Gnist der flammer
I hvert et jordisk Bryst;
Skjønndt den fra Himlen stammer
Avler den Sorg, som Lyst.

Den er det, som forbinder,
Og som adskiller brat,
Den er det, som forblinder,
Og Dagen gjør til Nat.

Ved den af Slummer jages
Saa mangen evig Sorg,
Naar bedst man troer, der tages
Et Paradiis paa Borg.

Du kjender ei dens Vælde,
Ak, kun en stakket Stund
Formaaer i Støv at fælde
Dig Fredens hellige Lund.

Nei! *elske* maa du ikke!
Fatter du vel det Ord?
Vel ane dine Blikke
En Hemmelighed stor?

Til evig Qval og Smerte
Blev, Alfild! jeg fordømt,
Hvis een Gang blot dit Hjerte
Om Kjærlighed. fik drømt.

En Mand af Støvets Caste,
Med Kjole og Frisur,
Sig skulde fræk formaste
Mod din Æther-Natur?

25

Jeg skulde see dit Øies
Violblaae, dybe Glands
Forene sig og føies
Saligt til Eet med hans?

Jeg skulde see, han førde
Dig som sin Eiendom,
Hvor Ingen Sukket hørde,

Og ingen Hjælper kom?

Jeg skulde sindig taale,
At han med ublue Blik
Begjærligt skulde maale
Hver Yndighed, du fik?

Nei! Gnisten maa ei tænde
Hos dig sin falske Pragt!
Ak, nei! du maa ei kjende
Dens frygtelige Magt!

Jeg evigt den vil slukke,
Mens reent er end dit Bryst,
Og aldrig skal du sukke
I Elskovs Qval og Lyst.

Jeg rækker dig Glemsels Honning, -
Tøm ud den søde Drik!
Og giv mig, Alfhild! min Dronning!
Dit sidste, venlige Blik!«

En Valmublomst han plukked,
Den stod ved Thronens Rand;
Dens Bæger han oplukked,
Da fyldtes det paastand,

26

Med lispolens Kulde,
Med Glemsels Slummerviin;
Han holdt det for den Hulde
Til Læbernes Carmin.

Hun saae paa ham, hun sukked,
Hun tømde det til Bund,
Og da hun havde drukket,
Sank hun i dyben Blund.

Der blev som Døden stille,
Svundet var Alfes Dal,
Kuns Vandet hørdes trille
Og fjernt en Nattegal.

8.

Aftenen alt udbredte
Sit hemmelige Flor,
Moderen ængstlig ledte
Efter sit lille Noer;

Da fandt hun endelig Pigen
Sødt slumrende paa Jord,
Med tusind Øine, nyfigen
Stod rundt et Blomsterflor.

Og vaagen Alfhild fandt sig
I Græs ved krumme Aa,
Om hendes Lokker vandt sig
En Krands Violer blaae.

- Hun voxde, rug paa Ynde,

Som Alfen havde sagt,
Tidligt sig lod forkynde
Aandeverdenens Magt.

27

Sig hendes Sødhed væved
I mangel Tankes Gang,
Saligt Sangeren bæved,
Naar han om Alfild sang.

Hun blev, som hendes Moder,
Baade kløgtig og from,
Men - under Barmens Kloder
Slet ingen Varme kom.

Vel Beilere kom der mange, -
Men iiskolde Blik
For deres Sukke lange
Var al den Trøst, de fik.

Ei mægted Støvets Sønner,
I Kjole og Frisur,
At bøje med Elskovsbønner
Den ætheriske Natur.

Men trods det kolde Hjerte
Havde hun freidigt Mod, -
Kuns dem det voldte Smerte,
Som laae for hendes Fod.

DE TO COUSINER.

I.

Ei langt fra Hovedstadens Muur
Ved Landeveien, inde
Hvor Graner om en stille Plads
En Tornekrone vinde;

28

Der mødes Vogne, Mænd til Hest,
Indsvøbt i Kapper lange;
Knap dæmrer Lys i Østen svagt,
End slumre Lærkens Sange.

Der er saa ængsteligt, saa tyst,
Med Graat er Himlen tjeldet;
Nysgjerrigt taus, som hvidskende,
Staaer Gran mod Granen hældet.

De stige ned af Hest og Vogn
Med alvorsfulde Miner;
De hilse koldt, - og tre og tre

Hver til sin Kant hentriner.

De tale sagte, - give Vink, -
Paa Sletten Skridt de maaler,
Paa udbredt Kappe knæle de,
Og lade to Pistoler.

Og Tvende træde særskilt frem,
De Andre bort sig fjerne; -
Vemodig skuer ned til dem
En mat og eenlig Stjerne.

Den Ene er en kraftig Mand
Med graanet Haar om Panden;
Som Pilen smækker, hvid og rød,
Blondhaaret er den Anden.

Den Ene i sin grønne Frak
Kun Mod og Fasthed værne;
Den Andens Hjerte dækkes af
Den blanke Ordensstjerne.

29

Den Ene med et roligt Blik
Og fast i Fod og Haanden;
Den, Anden, vild af Øiekast,
Og myg, som Espevaanden.

Den Ene med en hellig Sags
Fortrøstning i sit Hjerte;
Den Anden, som der pined ham
Et Helved, fuldt af Smerte.

Den Ældre gjorde Tegn til Fred -
Med Alvor, strængt han fordred;
Den Unge med et haanligt Smil
Til Blod og Dom beordred.

Der faldt to Skud; - men til sin Vogn
Blev kun eet Legem baaret;
Deri brede, dunkle Blodstrøm skjød
Med Magt igjennem Saaret.

En Ungersvend paa Græsset laae,
Med blonde Lok om Tinden;
Da Østens Rose blomstred frem,
Saa falmed hans paa Kinden.

Da Morgenluften sendte frisk
Sit første Pust i Lunden,
Saa listed sig det sidste Suk
Ham bævende fra Munden.

2.

Saa døsig, lummer og saa tyst
Er Sommermiddagsstunden,
Kun Gjøgens fjerne, svage Kluk
Høres fra Hassellunden.

I Jægerhusets Lindegang
Udenfor Haugestuen
Der sidde To, hver paa sin Bænk
I Skyggen, under Buen.

Den Ældre syer det grove Lin,
Bleeg er hun som Jasminen,
Men som Provencerosen rød
Og fyldig er Cousinen.

Hun glimrer liig en Sommerdag,
Og med de hvide Hænder
Heel tankeløst i Schillings Bog
Hun Blad paa Blad omvender.

Den grønne, bløde Silke sødt
Røber de runde Former,
Og Barmens høie Bølgeslag,
Hvor det i Dybet stormer.

Og der er ikke talt et Ord,
Lydt høres Bien surre,
Og i Cousinens Silkeskjød
Den hvide Killing snurre.

Men der blev dog en Tale ført
Saa fuld af Ild og Smerte;
Men den til Ordet at betroe
Af intet Sprog de lærde.

Den blege Kone sender tidt,
Over sit Sytøi bøiet,
Cousinen en vemodig Strøm
Af Ængstelse fra Øiet.

31

Og fra Cousinens Øine blaae
Lynhurtigt faaer hun Svaret;
Men bag det listigt skjøne Blik
En Rædsel laae bevaret.

Et Posthorns indholdsfulde Klang
Høit skingrer hist ved Kroen,
Og hurtigt høres Hestens Trav
Med Bulder over Broen.

Et Brev hver holder i sin Haand,
Og Hænderne - de sittre;
Begjærligt suge Øinene,
Men Smilene er bittre.

De folde hver sit læste Blad,
Og Blikket mødes atter,
Og uden Ord, med Gysen de
Hinandens Tanke fatter.

Den hvide Rose blussed høit
Som Foraarsmorgenrøden;
Den Røde sad, som paa en Grav
Et Billede af Døden.

Den Første hvisked: »Tak, o Gud!
At du mit Alt har skaanet!«
Den Anden taug, stod op, men sank
Blandt Roserne hendaanet.

3.

Han kom til Hjemmet, mat og mørk,
Med Sveed og Støv i Haaret;
Han bar en Smerte i sit Bryst,
Men, ak! man saae ei Saaret.

32

Med intet Ord, ved intet Blik
Lod sig hans Ro forandres;
Han vilde bære stærk sin Vægt,
Sin egen - og de Andres.

Sin fromme Hustru stirred mildt
Han i det klare Øie;
Ydmyget, sønderknust han saae
Den unge Blomst sig bøie.

»Kom, læg dit unge Hoved her,
Kom, græd i mine Arme!
Her ved mit Bryst din kolde Kind
Jeg gjerne vil opvarme!«

Hun segned paa Divanen hen,
Hun taug, men Øiet flammed,
Med runde Arm omkring hans Hals
Et Navn hun sagte stammed.

Da løsde Graad den stumme Qval,
Og Smerten strømmed over,
Ned paa de hvide Skuldre flød
De gule Haarets Vover.

Det matte Øielaag sank i,
Den blege Mund stod aaben,
Men, stærk ved Smerten, trængde sig
Fra Øiet Perledraaben.

Med Arm om hendes smækkre Liv,
Med Haand bag hendes Hoved,
Med Munden tæt ved hendes Mund
Han sin Beretning voved.

33

»Du stakkels Barn! - hans Svar var kort, -
Hans Ord var koldt, - han spotted
Et Navn, ham før saa dyrebart, -
Han ved min Qval sig gotted.

Jeg tigged ydmyg, paa mit Knæ,
Men lukte var' Hjertets Veie,
Da voved jeg at friste det,
Som ei er heelt mit Eie.

Jeg vilde skaant, - jeg maatte ei,
Han tvang med Haan og Kulde;
Hans sidste Tilsagn fik, desværre',
Mit Svar igjen tilfulde.

Jeg opgjort har hans Regnebræt,
Jeg hævnnet har din Ære, -
Du faaer en blodig Seierskrands
For den, du ei tør bære.«

Cousinen taug, og bleg som Liig
Hun vakled ud af Stuen;
Men æstlig, øm, hvorhen hun gaaer,
Bevogter hende Fruen.

4.

Den hede Sol er dalet ned
Bag fjerne, dunkle Skove,
Nu Hjorten ligger i sit Skjul,
De dybe Enge, sove.

Ved Skovens Rand en Hytte staaer
Ei langt fra Tørvegraven,
Med matte Løv sig krummer der
Et Hyldetræ i Haven.

34

- Cousinen staaer ved lave Dør
Og lytter til, hvor inde
I Kamret tysser paa et Barn
Den gamle Stodderqvinde.

»Tie stille, Barn! græd ikke meer,
Luk Øiet til, du Lille!
Din Fader kommer snart herhid,
Han al vor Sorg vil stille.

Vær rolig, Barn! du søde Barn
Snart vil du lee og smile;
Din Moder kommer snart herhid,
Og luller dig til Hvile!«

Ad aabne Dør hun traadte ind,
Og sig i Stuen stilled,
Som, stolt med en Medeas Blik,
Et herligt Marmorbilled

Thi Hævnen staaer med grusomt Træk
Paa Mund og Pande malet; -
Hun knuger Drengen tæt i Favn,
Og svøber ham i Shawlet.

Saa styrter hun af Hytten ud
Igjennem Mosens Taager; -
Men - om den stakkels Piges Fjed
En venlig Engel vaager.

5.

Der staaer en Brønd paa Heden, langt
Fra By og Huus og Hytte;
Og fire runkne Vidietræ'r
Som Vagter den beskytte.

Der er saa øde fjern og nær,
Ei Fuglens Qvidder lyder,
Kun Tudsens døsig kryber frem
Blandt Tidsler og Skarntyder.

Her vandrer Qvien ei til Vands,
Og Egnens Malkepiger
Med Bøtte, Støl og Malkekrands
Den skumle Plet undviger.

I Middagsheden giftig Dunst
Forvirrer Vid og Sandser,
Ved Midnat Ellekonen vildt
I Mosetaagen dandser.

Cousinen styrer did sin Fod,
Hun over Heden springer,
Saa Haaret, liig et gyldent Fløi,
Bagefter hende svinger.

Men aandeløs ved Brøndens Rand
Hun standser brat sin Hen; -
Thi Ellekonen, rank og hvid,
Hun svæve seer ved Pilen.

Hun løfter Barnet over Brønd,
Mens Øiet ræd hun vender; -
Da føler hun sin hede Arm
Berørt af klamme Hænder.

Med Skrig hun slap; - men intet Pladsk
Fra dybe Kjedel hørdes,
Det var, som om den Lille af
En venlig Arm bortførdes.

Ud over Sletten Pigen foer,
Og svandt i Taageregnet;
Og Vanvid hende Vinger gav, -
Hun saaes ei meer i Egnen.

Men seent et Rygte mumled om
Et Brev, hun skulde skrevet,
At fjernt i fremmed Land hun var
En fornem Frue blevet.

6.

I Jægerhuset gaaer en Dreng,
Og leger med sin Bue,
Ei Jægermestren ligner han,
Og ei den fromme Frue.

Thi han er blond, og han er vild,
Men kløgtig, fuld af Løier;
Kun Fruens milde Moderblik
Hans stærke Villie bøier.

Og fra sin bedste Leeg han tidt

Sig ind til hende sniger;
Der sidder han, mens Øiet ei
Fra hendes Aasyn viger.

Han fritter da om tusind Ting;
Om Folk i Bondebyen,
Om Stiernen, Maanen, Hest og Lam,
Om Blomsten og om Skyen.

Og spørger han: »hvor er min Faer?«
Hun peger mod det Høie.
Og spørger han: »min Moder da?«
Saa tørrer hun sit Øie.

37

»Men siig, hvor fik du mig da fra?
Nu, Fostermoder! svar mig!
Og lyv nu ei, gjør mig ei vreed,
Imens endnu du har mig!«

Med sælsomt Smil hun gier ham Svar;
»Paa Heden hist jeg tog dig;
Af Ellekonens dybe Brønd
En Aftenstund jeg drog dig.«

RINGENS INDSKRIVT.

1.

Hvo rider gennem Skoven der
I Purpurskjørt, med hvide Fjer?
Den gule Fletning bøier lind
Sig ned mod liliehvide Kind;
Paa Armen har hun Falken graa
Med Bjælder og med Hætte paa;
Sin mælkehvide Ganger kjæk
Hun styrer gennem Busk og Hæk;
Med Øiet roligt, Munden streng,
Hun speider over Skovens Eng,
Mens Tanken flygtigt sværmer om
Til Tidens Tegn, som gik og kom.
Det er den danske Dronning god,
Hr. Wolmers kongelige Blod;
En Stjerne klar for Nor og Dan,
For Sverrigs ædle Klippeland.
Bagefter følger, Fod for Fod,
En Flok med Støi og lystigt Mod,
En Sværm, udklækket, lokket hid
38 Ved Kongesolens Straale blid,
Med broget Dragt og pragtfuldt Navn
Med Leeg og Tant og lidet Gavn.

Iblandt den store Skare smukt,

Som i det dunkle Løv en Frugt,
Der straal'er høit en Dame fiin
I grønne Fløil og sneehvidt Liin.
Kun sexten Aar! - Granaten har,
Fuldmoden, ei saa rødt et Ar,
Som hendes friske Mund; med Kraft,
Liig Druen, fuld af Ungdoms Saft,
Stolt svulmer Hofte, Skulder, Been.
Fra Øiets sorte Ædelsteen
Der gaar et Lyn til hver en Kant,
Hvor det et Maal for Skuddet fandt;
Og hendes Lød er klar, men bruun,
Paa Overlæben spirer Duun,
Liig spæde Laad, der værner om
Mosrosens Purpurhelligdom.
Hun har en Bue, som til Strid
En Skjoldmø fra en svunden Tid.
En lille, let og fiffig Hat
Er paa det ædle Hoved sat,
Derunder fører Lokken Leeg
Saa sort og blank, som Bjergets Beeg.
Den fulde Barm er altfor blot, -
Det er den skjø'ne Kirstin Thott!

Dandronning vinker med sin Haand,
Hun løser Falkens Klo af Baand,
Hun holder stil, og rækker den
Fra Gangren til sin liden Svend:
39 »Lad bede Dyr, hvo kan og vil,
Jeg har nu ingen Hu dertil!
Byd Frøken Kirstin til mig gaae,
Hun følge mig til Huse maa!«

Den Gangerpilt bar hende Bud;
Hun axled da sit grønne Skrud,
Og over Græs og Blomster top
Hun foer i susende Gallop,
Med Smiil om Mund, med Ild paa Kind,
Med dristigt Mod og lystigt Sind;
I Skjørtet Luftens Vinger slaee, -
Og hvo det voved, henrykt saae
En Fod saa spæd, en Læg saa fast
Som meislet ud af Alabast.

Ved Fru Margrethes Venstre snart
Hun standsed rask sin Gangers Fart;
Den fnysde, bøied Halsen krum.
Og stænkede paa sin Bringe Skum.
I Bøges Skygger taus de reed,
Mens Middagssolen brændte heed.
Ung Kirstin sad saa sorgløs, glad,
Og tænkte, selv hun veed knap, hvad?
De sexten Aar eet Foraar var,
Og hendes Himmel reen og klar;
Men Dronningen sin Taushed brød,
Og strax en Sky paa Himlen skjød.

»Jeg tænker paa, du unge Skud!
Hvor rank du voxet er og prud;
Jeg tænker paa, du unge Blod,
Hvor du er tidligt blevet moed;
40 Jeg tænker paa, din Sommertid
Skal vorde vel som Vaaren blid.
En Fæstmand jeg dig har udsøgt
Med Adel, Rigdom og med Kløgt; -
Mit Riges gode Mand, Jep Muus,
Skal føre dig som Brud til Huus!«

Hun blegned ei; men Vredens Glød
Paa Hals og Kinder Purpur gjød:
»For Gud! Fru Dronning, tving mig ei,
At vandre paa saa uret Vei!
I vilde volde mig den Skam
At slaae mit Blik med Blu paa ham,
Som jeg har Haand og Tro tilsagt
Af Hjertens Villie, ei ved Magt?
Jeg har en Fæstmand, veed I vel,
Meer dyr og kjær end Liv og Sjel;
Han er saa stolt, saa bold en Mand,
Forraade ham jeg aldrig kan!«

Fra Dronningen et Øiekast,
Vel sindigt, men saa kold og hvast,
Udslukked hendes Tale brat,
Som Faklens Blus en regnfuld Nat.
Med Ro begyndte hun sit Svar,
Men hendes Sind som Havet var,
Der, let i fine Kruser lagt,
Først mumler venligt om sin Magt,
Men snart, af Stormen hulet ud,
Fremtordner barsk sin Vældes Bud.
»*Den Fæstmand* skal du aldrig faae!
Et lige Spænd i Aag bør gaae,
Du blusser end i grønne Vaar,
41 Mens Sneen plettet har hans Haar.
At hæve den ulige Pagt,
Det er min Villie og min Agt!
Du pukker paa dit Adelsblod?
Jep Muus er Ridder, gjæv og god;
Han har alt i min Faders Vold
Faa't Gods og Guld og Hjelm og Skjold.
Jeg veed det nok, at *Ulv* og *Ørn*
Kun parres vil med *Galt* og *Bjørn*,
At *Mormand* kun sit Hoveds Glands
Omvinde vil med *Rosenkrands*;
De trodse mig, min Kongestav,
Og Magten, som mig Himlen gav.
Men Magten vorde skal et Baand,
Og Sceptret Rus og Straffevaand.
Man binder ei den stærke Bjørn
Med Silketraad og Uldengjørn;
Man lokker ingen Ulv i Huus
Som til en Fælde liden Muus;
Snart faaer man kun ved rette Træk
Med Lempe Æg i Humlesæk;
Og snart, hvad ei sig bøier smukt,
Maa knækkes ved en mægtig Tugt!
Saa vil og jeg den store *Tot*
Udspinde snart saa fiint og smaat,
Det *Abild* vil jeg skudde kjæk
Og stemme for den vilde *Bæk*,
Og *Bægret* knuser jeg engang,
Saa staaer jeg fast i Dannevang!
Du skal! - i disse tvende Ord
Er større Trolddom, end du troer,
Naar de fra disse Læber kom,
42 Der lukke Magtens Helligdom!
Og hvis din Kløgt ei skuer klart,
Hvordan er Hjertet da forvart?
Har du forglemt, hvor sødt og ømt
Du har i disse Arme drømt?
Jeg fik dig som et lidet Noer,
Og paa mit Knæ du voxde stor.
Din Barndoms Fristed var min Favn,

Og paa mit Bæger staaer dit Navn
Iblandt de Navne, som især
Jeg troede meest min Naade værd.
Du skal hos mig, og i mit Buur,
Trods din ulydige Natur,
Hun Beiler see for sidste Gang
Og klynke ham hans Afskedssang;
Og ei et Ord, en Lyd, et Blik,
Du ei af mig indprentet fik,
Forraade maa den frække Trods,
Hvorned du her har talt til Os!
Du *skal!*« Og vreed hun Hesten gav
Et Rap, saa snart i strakte Trav
Hun naaede hurtigt til sin Borg
Med Kirstin Thott og hendes Sorg.

2.

Hvo var han vel? - En *Mand* han var,
Saa stolt som nogen Stamme bar,
I Raadet sindig, gjæv og snild,
I Kampen stærk, som Lynets Ild;
I Fredens snilde Vaabenleeg
I Siirlighed han Ingen veeg;
Han svang saa let sit tunge Spær,
43 Som Vinden spiller med en Fjer;
Hver Sømand veeg ham Skib og Roer,
Hver Fisker Net og Angelsnoer;
Med Sælen svømmed han omkap,
Og rendte op den Hare rap,
Og Jægren svoer ved Hund og Horn,
At Skoven aldrig saae tilforn
En bedre Skytte, som til Jagd
Har Pilen over Buen lagt;
Han tæmmed Hengsten med sin Haand
Som lidet Barn med Ledebaand;
Og sad han saa blandt Mænd ved Drik,
Han tørstig ei af Lauget gik;
Med mægtig Røst til Harpens Klang
Om Oldtids Kjæmpeslæggt han sang.
Og har du seet en vældig Eeg,
Hvis Top saa frank mod Himlen steeg,
Hvor hvert et Blad var sundt og ungt,
Med Vedet fast og marmortungt,
Og rolig dog i al sin Prunk, -
Da har du seet Hr. Holger Munk.

Men mellem Hovmænds Glimmertant
En saadan Stjernes Lys forsvandt.
Hvad agter vel en pyntet Trop,
Ved Naadens Solglimt klækket op,
En Mand, der skatter deres Kunst
Som Bjældeklang og Taagedunst?
I denne Tryllekreds med Mod
Han trodsig som en Fremmed stod;
Hans Øie skued skarpt og klart,
Hans Skole var af anden Art.
Med Staal i Haand, paa høien Stavn
44 Han lærde Fjendens Mund sit Navn,
Og Sværdets Hvinen, Pilens Klang

Hans Øre var som Lærkesang;
Trods Tørst og Hunger, Nød og Trang
Ei standset blev hans Skolegang.
Han offred den de yngste Aar, -
Hans Kind blev bruun, og blegt hans Haar;
Da satte han sit Spyd i Ro,
I Fredens Ly han vilde boe,
Den Sum, han for sin Fremtid gav,
Han vilde trække Renten af.
Han havde nu sin Arne bygt,
Og vilde den med Blomsten smykt,
Hvis Duft og Farve ei forgaaer,
Som spirer Sommer, Vinter, Vaar!

3.

Han traadte stolt i Hallen ind!
Der stod hun, rank, med blegen Kind,
Den bløde Arm paa Armen laae,
Mens Øiet fast mod Jorden saae,
Og ei et Blik hun voved, bly
At sende gennem Taarens Sky.
Men Dronningen, med roligt Smiil,
Lod sine Blik, i sælsom lil,
Gaae snart til ham, til hende snart,
En Skipper paa en hurtig Fart!
Hun vinked taus, og han fremstod
Med aabent Blik, med kraftfuld Fod;
Hans Bryn var rynket, Panden varm,
Paa Sværdet støtted han sin Arm.
Han vidste grant, at Høiheds Gunst
45 Er som en let bevæget Dunst,
Vel stundom stærk til Frugtens Drift,
Men tidt en fiin og listig Gift,
Der svider af den Blomstertop,
Som i dens Skjød er spiret op.
Selv nu han aned intet Godt,
Beskikket hid til Kongeslot.

Men Dronningen et andet Vink
Udsendte ved sit Øies Blink,
Saa Pigen sittede derved Fra Issen og til Foden ned,
Men hæved ei sit Øielaag, -
Et Smiil kun Læben bittert drog.
Hun talde; men fra hendes Bryst
En anden, kun ei hendes Røst,
Fremgik, som fra en Grubes Gang
En Bjergmands sørgelige Sang.
Hun talde; men det var med Nød,
At Ordet sig en Bane brød,
Det var, som indenfra en Haand
Holdt Talens Række ved et Baand.
Hun talde; men hvad der blev sagt,
Var som en Vise, underlagt
En dyb, alvorlig Melodie, -
Saa sær Forvirring var deri.
Hun stod, og rørde ei et Lem,
Kun Munden aabned hun paa Klem,
Og lod sin Tale liste frem;
»Hr. Ridder!« - ak, ved dette Ord

En Gysen ham i Barmen foer,
Alt blev ham klart, just ham især,
Hvem før hun kaldte Hjertenskjær.

46

»Hr. Ridder! I er vel saa snild,
At give Eders Minde til,
Hvad mig min Fostermoder har
Beviist, min Fremtids Lykke var?
I give mig min Ring, I bær,
Igjen jeg rækker Eders her.
Beraadt med Frænder og med Gud,
Jeg vorde skal Jep Muuses Brud
Og paa den Ring, af mig han faaer,
Mit Hjertes Mening udtrykt staaer.
Hr. Ridder! skilles vi saa ad
Med Fred i Sind og uden Had?«
Hun taug; men med eet Øiekast
Fortolked hun sit Ord i Hast,
Som Lyn, useet af ham, kun Eet;
Men havde han dets Rigdom seet,
Han vilde øst en større Fryd,
End tolkes kan med Ordets Lyd; -
Ak! i dets blanke Taaredaab
Laae alle Elskovshimles Haab!
Var ei af Harm hans Sind berust,
Hans Hjerte var ei blevet knust;
Ham var hvert Ord, skjøndt simpelt, klart,
Kun Draaber Gift, tilsammenspart,
Og rakt ham, som en Sygedrik, -
Thi ak, han saae ei hendes Blik!
Og Ringen, som hun meldte om,
Den Ring, ham ei af Mindet kom,
De Elskovsord, der skulde staae,
Med bitter Haan han tænkte paa.
Han Orlov tog, og drog med Sorg
Alene til sin Fædreborg.

47

4.

Hun fik Jep Muus. - Saa koldt og stivt
Paa guult Papiir, med snørklet Skrivt
I gamle Slægtebog det staaer
Blandt Navne fra henrundne Aar.
Den tørre Grandsker seer derpaa,
Men koldt hans Blik derover gaae,
Han aner ei den Kummer stor,
Som gjemmes bag de simple Ord,
Den dybe, bittre Hjertequal, -
Han agter kun paa Navn og Tal.
Forlængst hun er i Graven gjemt,
Og hendes Navn og Sorg forglemt! -
Jep Muus, han var en spinkel Mand,
Han kunde gaae, som Andre kan,
Med lige Been og Ryggen ret,
Paa Hesten sad han rank og net;
Men traad i Kongehal han ind,

Saa spejled sig hans Trællesind,
Hvor han saa gik og sad og stod,
I Hoved, Ryg og Knæ og Fod.
Hans Vams var blaa og fløielsblød,
Hans Brog var guul, hans Hose rød,
Og Farven af hans Kappe kort
Var Hælvten hvid og Hælvten sort,
Og paa de grønne Snabelskoe
Der ringled Sølvbjergjælder to.
Saaledes udstafferet smukt
Med kroget Knæ og Ryg i Bugt
Han seiled ind, foruden Støi,
Saa Qvast og Baand som Vimpler fløi.
Det store S han ligned grant,
48 Som Munkens Skrivekunst opfandt,
Smukt malet, siret rundtomkring
Med røde, blaae og gyldne Sving.
Skjøndt han i Kjolen var en Gjæk,
Var Aanden kløgtig, fiin og kjæk;
Og var hans Arm ei stærk og vild,
Det bøded, han var myg og snild;
Han krøb, hvor Andre opreist gik,
Og rammed Maalet paa en Prik. -
Saa stod han for sin ædle Brud,
Trolovet ham ved Magtens Bud,
Og kiged op med Øine smaa
Til Himlen, som i hendes laae;
Og skjøndt han saae den taagedækt,
Stod han og logred dog saa frækt,
Ret som en lille, vever Hund
Med kjælent Smil om spidse Mund.
Da rakde hun den Fæstemand
En gylden Ring med bredden Rand,
Hvor stukket, som et Tryllesprog,
En Krands af Ord sig siirligt drog;
Og mens hun bytted den med hans,
Sært tindred hendes Øies Glands.
Hun hviskede: »læs!« og ivrig han,
Omdreie den gyldne Rand,
Fik stavet sig til hvert et Ord.
En Skjælven om hans Læbe foer,
Saa bittert smiled han derved,
Som i et Galdebær han beed;
Han blev lidt rød, saa atter bleeg,
Og hendes hvasse Blik undveeg;
Han saae paa Ringens gyldne Baand,
49 Han veied den i hule Haand,
Og, skjøndt den brændte ham som Glød,
Han roligt den paa Fingren skjød.
Men dette tunge Troskabspant,
Den Stump af Lænken, som dem bandt,
Som slutter i sit ene Led
Den frygtelige Evighed,
Slet Ingen saae, - kun han og hun,
Og som forsegleet var hans Mund! -
Hun fik Jep Muus, og stolt og glad
Han hos sin skjønnne Frue sad.
Det var i Fru Margrethes Huus,
Man drak det rige Bryllupskruus;
I Kongens Gaard de Begge to
Fik Hæderskost og Æresbo.
Saa blev det Vinter, det blev Vaar,
Alt Bøgen stod med gulnet Haar,
Da sprang der Blomst af Stammen alt,
Men vissen den til Jorden faldt.
Jep Muus han græd; men Fru Kirstin

Kun sørged med det hvide Lun.
Med stadigt Løb endnu engang
Sig Aarets Hjul om Axen svang,
Da var paa Stammen Frugt igjen,
Men Mulden gjem de ogsaa den.
Jep Muus sig græmmede, som før, -
Al hendes Sorg var Snip og Slør.
Thi hendes Sind blev koldt og stivt,
Hun hadede som Pest og Gift
Den væmmelige, tvungne Pagt;
Hun saae paa ham med dyb Foragt,
Og takked Gud, at hendes Blod,
Med Livet, og hans Navn forlod.
50 I Samqvem saaes hun glad, og loe,
Men ene var hun aldrig fro.
Med Dronningen paa Jagd hun drog,
Og fulgde hendes Reisetog,
Og Hestens Spring til Hornets Klang
Var hende Dands og munter Sang.
Men sad hun i en eenlig Vraa,
Tungsindig hun mod Jorden saae,
Mens Tenen standsed, Taarer flød
Som Perler ned i hendes Skjød.
Hun var forladt! - forladt af ham,
Som hendes første Suk fornam,
Da varm, med mandigt Alvorsord
Han vakde hendes Sjel til Flor,
Der end i Vaarens Blomsterskjød
Sin ubevidste Slummer nød,
Saa den fik Blomst og Frugt og Blad
I Livets Sommerstraalebåd; -
Miskjendt af ham, hvis stærke Aand
Holdt hendes fast ved tusind Baand,
Ved hvem den steget var fra Jord
Didop, hvor Lys og Frihed boer,
Som Vedbend hæver sig mod Sky
Ved Egens Kraft i Egens Ly.

5.

Hvis du vil flye fra Verdens Tant,
Hvor Træthed kun dit Hjerte fandt,
Hvor Hverdagssladdrens matte Fisk
Blev daglig dækket dig paa Disk,
Hvor Mistro lurder paa dit Fjed,
Og Nar kun troer paa Trofasthed;
51 Hvis du vil skye den vample Færd,
Saa fjæl dig dybt bag Skov og Træ'r,
Gjør Egen, Bøgen til din Ven,
Elsk Blomsten, der omduffer den;
En mosgroet Steen, den grønne Eng
Dig vorde Bænk og Hvileseng;
En lille Fugl paa løvfuld Green,
En mørkblaa Sø, et Straa, en Steen,
Den lette Hind, som paa dig seer
Med milde Blik, et Blad, en Fjer,
Som seiler ned ad klare Bæk,
De røde Bær paa Hybenhæk,
Den fjerne Klokkes Aftensang,
Et Valdhorns længselsfulde Klang, -

Men fremfor Alt, den dybe Fred,
Den trygge Aftenrolighed
Vil styrke, læge balsamsødt
Hvert Saar, som Livets Dolk har stødt.
Der tør din Tanke sværme frit,
Og glemme alt, hvad du har lidt;
Det smaaligt Usle svinder snart,
Det store Omrids bliver klart,
Forsonet, glemmes din Foragt,
Og luttret straaler Livets Pragt!

Paa Flugt fra Minder, Hof og By
Han søgde fjernt et venligt Ly.
Der var en vældig, dunkel Skov; -
En Vandrers havde vel behov
Paa travle Fod en Dag at gaae,
Hvis han dens Midte vilde naae.
I Skovens Hjerter laae en Sø,
En Damvei førde til en Ø,
52 Og paa dens grønne Underlag
Med røden Muur og Kobbertag
De Munkers Stammeborg sit Spiir
Stak høit i Luftens blaae Saphir.
Langs Søens Rand der løb en Sti
For Vandreren, som gik forbi.
Rundt om var grønt. En mægtig Hær
Af gamle Stammer, hver især
Med tusindaarig Bul og Rod
I Krands om Søens Flade stod,
Et Piilskud knap det skarpe Blik
Igennem tætte Vrimmel gik,
Hvor Hjorten kneisde, Haren ræd
I Krattet smutted snelt afsted;
Hvor Droslen slog i Vaaren blid,
Og høit i skumle Vintertid
Den hæse Ravn i Flugten skreeg,
Naar over nøgne Top den steeg.
Her saae den aarle Sommerstund,
Mens Finken laae i søde Blund,
Ham vandre med sin stærke Hund,
Og standse tankefuld i Lund;
Her Vinternattens Sølvpragt
Omstraalde tidt hans vilde Jagt.
I Borg, ved Sø, i Skov og Krat,
Alene i den tause Nat,
Om Aften ved sin Arnes Ild,
Om Morgnen eensom lænet til
Den hugne Sandsteens Ørneflygt,
Hvorned hans Borgs Altan var smykt,
Eet Minde kun hans Tanke bandt,
Saa den ei Rø, ei Hvile fandt.
Han flyede det, men kun paa Skrømt;
53 Hiin Salighed, han havde drømt,
Var altfor dybt i Hjertet groet
Til strax at løsnes fra sin Rod,
Og, skjøndt Phantom, den var ham kjær.
Han streed; men Kampen var for svær;
Vel var han stærk; men Draaben, seen,
Faaer Bugt selv med en Kampesteen.
Hans Tanker var som Bølger blaae,
Der vendlende mod Stranden gaae;
De lod i saligt Drømmerie
Det Svundne svæve ham forbi,
Men svulmed tidt med Bitterhed, -
Den var ei Mand, som ei blev vreed;
Med følsom Ædelmodighed

En sund Natur veed slet Beskeed! -

»Mit Suk er *Synd!* - Har Himlen ei
Velsignet fuldeltigt min Vei?
Den undte mig i vaagen Drøm
At seile rug paa Haabets Strøm,
Og svandt end Boblen let i Skum, -
Dunst - er jo hele Livets Sum!
Og Hun? - var hendtes Daad ei ret?
Jeg, veiet, fundet blev for let.
Hvad var min Borg, min jevne Lod
Mod Hoffets Pragt og Overflod?
Hvad Fuglens Sang i Skovens Skjød
Mod unge Junkres Smiger sød?
Hvad var den travle Teen og Rok
Mod sladdrende Veninders Flok?
Hvad Troskab, Alvor, Kraft og Ild
Mod Dands og Pynt og Sang og Spil?
Jeg priser *ham*, den unge Fant,
54 Der Fraisen sig saa siirligt bandt,
At han sin Dames Hjerter vandt
Ved denne og ved anden Tant!
En ringe Priis! - og Himlen naae!
Hvor høit mon da de Andre staae? -
- En Ring? - Det kom mig for, som saa
Hun talde om en Ring, hvorpaa
Der skulde skrives - ak ja! - hvad?
Vel en Sentents saa flau og flad,
Som nogen Perlestikkers Haand
Har sat paa Gjord og Hosebaand?
Og dog, - har ikke falsk jeg hørt, -
Var hendes Stemme øm og rørt?
Var det da Spot? en Havfrusang,
Der over hendes Læber klang,
Som skulde lokke ud min Sjel
Paa Sorgens Hav? - hvad var det vel?«

Men Tvivlen voxde i hans Bryst,
Ham Ringen snart var Qval, snart Trøst.
Han saae ei hendes sidste Blik,
Da haant han vendte sig, og gik;
Thi havde han dets Fylde seet,
Var ei den Smerte ham beredt;
Han vilde øst en større Fryd,
End tolkes kan med Ordets Lyd; -
Ak, i dets blanke Taaredaab
Laae alle Elskovshimles Haab!

Men Ringen med sin Indskrivt blev
Enhver hans Tankes Hjul og Drev;
En Tryllekreds, der slutted tæt
Omkring hans Aand, et Jægernet,
55 Hvori den slog sin Vinge træet,
En Qværn, som selv han drev omkring,
Liig blændet Øg, i evigt Sving.
Hans ydre Færd var Ro, mens der
I Barmen rasde vild Begjær
At see hun Gjenstand for sit Had,
Og læse - selv han veed ei, hvad?
Et Trøstens Ord? - en Dødens Dom?
Fast lige kjært ham forekom.
Han glemde for det ene Savn
Hvert dyrebart og helligt Navn,
Og Liv, Død, Evighed og Gud
Var slettet af hans Hjerter ud.
Alt stod i Mulm! - kun Ringen ei!

Den vilde han, ad hvilken Vei
Saa Skjæbnen, eller hvad man vil,
Ham naadigen forhjalp dertil,
I Haanden holde, med sit Blik
Indsuge som en Lægedrik
Blot eet Secund, eet Aandepust,
Og frelses, - eller vorde knust!

6.

Til Lise for sin syge Sjel
Slog Holger Munk Jep Muus ihjel.
Hans Paaskud? Veed jeg det? Hvad Lag
Mon ligger paa saa simpel Sag?
Hvor let kan ei en Cavalier
Faae Ram til slig en Daad, og meer?
En Spore, stødt imod en Taa, -
Et Smiil, man strax ei kan forstaae,
Et Ord, et Nysen eller Nik
56 Var tidt som grusomt Sylestik
I den saa kildne Æresprik!
Een har maaskee en hoven Kind,
Saa Munden trækker sig lidt vind;
En Anden holder det for Spot,
En skjæv Mund huer ham ei godt,
Han troer, det myntet er paa ham,
I Blod han tvætte vil den Skam.

Ved Solens Lys, i Vaabendyst
Med Blik mod Blik og Bryst mod Bryst,
I ærlig Kamp, i Ridderfærd
De maalde deres lange Sværd.
Hr. Muus, skjøndt smidig, uforsagt,
Ei voxen var Hr. Holgers Magt;
Thi Hævn og Had og Tvivl og Harm
Fordobbled Lynet i hans Arm,
Og snart hans Fiende strakdes kold
Med Nakken paa sit Adelskjold.
Hr. Holger tænkte ei paa Bod,
Ei paa det spildte Adelsblod;
Han slængde bort sit blanke Staal,
Og ulde til sin Længsels Maal,
Drog Handsken af den Slagnes Haand,
Og vristed med ustyrlig Aand
Af fjerde Finger, hvor den sad
I andre rige Smykkers Rad,
Den Ring, i bittre Taarer døbt,
For Staal og Blod saa dyrekjøbt.
Og da han den for Øiet bar,
Forvirret, knap han saae, det var
En Guldring med en Kobberstift,
Hvori var stukket klart i Skrift:
57 »Hvad vil en Ræv i Galtens Sti?
»Hvad vil en Muus i Bjørnens Hi?
»Du Kobbernagle! art dig smukt,
»I Guld du ligger indelukt!«

Hans Arme sank; hans Øie saae
Med Smertens Ynk paa ham, der laae;
Han faldt paa Knæ, han bad til Gud, -

Saa stod han taus, saa brød han ud:
- »Og tænker jeg mig rigtig om,
Kan du jo takke Gud, jeg kom!«

7.

Det Aften var; Høstsolen alt
Bag Nattens brune Teppe faldt;
Tykt Mørke dækked Skov og Slot,
Rigt guldbrodeert var Himlens Blaaf.
Paa Høien hist, hvor smalle Sti
Langs Søen slynger sig forbi,
En Vandrer eensom stille stod,
Og, støttet træet til Bøgens Rod,
Sit Blik paa Egnen hvile lod;
Og hvad hans Øie henrykt saae,
At skildre her jeg prøver paa.
Saa taus og mørk laae Skovens Krands,
Men Slottet stod i fulde Glands,
Og Søens sorte, slebne Glar
Hvert Vindves Straalebilled bar.
Men Nattens dybe Stilhed brød
En Støi fra Skovens fjerne Skjød,
Hvor blandet Raab og Latter lød,
Hvor Hestens Hov, Trompetens Larm
58 Fik Echo vakt af Søvnens Arm.
Paa Veien, som sig dreier ned
Fra Skovens Rand mod Søens Bred,
En pragtfuld Skare langsomt reed,
Og hundred Faklers Flamme rød
Saa vidt og bredt i Straaler flød,
Og spredte med sin stærke Ild
Paa Løv og Vand sit Farvespil.
En deilig Dame reed foran, -
Ved Siden, stolt, en kraftig Mand;
Og efter dem der, Par og Par,
En Glimmerkjede flettet var,
En Mø, en Svend, en Svend, en Mø,
De nærmed sig den stille Sø.
Der vifted Fjer paa Hattepul!
Der flagred Baand! der blinked Guld!
Trompeten klang og Gnisten blank
Rødt sprudende i Vandet sank,
Mens Fod for Fod det rige Tog
Sig ud mod Borgen langsomt drog
Hen over Dammens høie Steen,
Afspeilt i Vandets Flade reen
Som en uhyre Tusindbeen!
I Borgens Port de trængde ind;
Da rødmed stærkt i Fakkelskin
Den snevre Gaard, den høie Muur,
Og stille taug Trompet og Luur.
Men der, hvor Vindvesrækken klar
Forkyndte, Borgcappellet var,
Der strømmed ud en anden Klang
I Brudemessens Høitidssang.
Den bredte sig i Nattens Skjød
59 Saa blid og sværmende og blød,
Saa qvægende, som Dug og Regn,
Der drysser paa en solbrændt Egn;

Saa sød som Templets Virakduft,
Saa varm som Julinattens Luft,
Forsonende, som Engles Qvad,
Naar de for Verdens Synder bad,
Først svag, men svulmed snart med Magt
I alle Toners Regnbupragt,
Og svæved hen saa blid og smuk
Som Fromheds sidste Afskedssuk.
Saa blev der tyst, hver Flamme slukt,
Og alle Borgens Øine lukt. -
Den Vandrør svandt bag dunkle Krat.
Det var de Tvendes Brudenat!

ANNETTE.

DET FØRSTE MØDE.

See, Sneen lægger sin Pude
Om Hytte og om Slot;
Det er saa koldt derude,
Men her er luunt og godt.

Med dine hvide Hænder
Du vinder det fine Garn,
Og stundom Øiet vender
Smilende til vort Barn.

Og mens du vugger Drengen,
Annette! vil jeg engang
Sagteligt røre Strengen
Og synge dig en Sang. -

60

I Sommeraftenstunden,
Som Fremmed, med en Ven
Jeg kom til Bøgelunden
Hvor Mængden strømmed hen.

Vogne og Heste bare
Over Canalens Bro
En lystig, broget Skare
I lette Klæder og Skoe.

Paa runde Plet derinde
Var der en Tillie lagt,
Hvor Bøgen og grønne Linde
Skygged og holdt Vagt.

Hver Sjel med pene Klæder
Fra Egnen havde jo Lov
At dandse paa hine Bræder
I Herr Agentens Skov.

Solen, vest paa Himlen,

Som Lysekrone, stjal
Sin Straale over Vrimlen
Ind i den grønne Sal.

Agenten var saa vigtig
Saa fiin og vims en Vert;
Man saae, »hvor det dog rigtig
Var ham smigrende og kjært,

At see saamange Smukke
Paa sit Sommeraftenbal,« -
Friseret som en Dukke,
Med Vest af broget Shawl.

61

Ved Klang af Violiner,
Af Fløiter og Oboe,
Gleed de med muntre Miner
I Valsen to og to.

Da kom tilsidst det Bedste!
En simpel Vogn jeg saae,
Trukket af tvende Heste,
Een sort og een graa.

Jeg saae en lille Pige
Undselig, hvid og peen
Fra Fjællevoغن stige
Med sine deilige Been.

Og saa en gammel Frue,
Hvis Ærlighed og Tugt
Hvermand nu kunde skue
I Øiet, klart og smukt.

Den Gamle var din Moder,
Den Unge - var jo du; -
Saa sprang der en lille Broder
Fra Vognen endnu.

Da saae jeg Herrerne smidske
Paa Pladsen rundenom,
Og hørde grant dem hvidske:
»Det var da godt, hun kom!«

De ædle Kræmmersvende
Og Contoristers Flok,
De maatte blusse og brænde
Forlibte meer end nok.

62

Studenter i sorte Kjoler
Og Officierer i Rødt,
De gjorde Caprioler,
Og smilede ømt og sødt.

Ak, hvor de løb og sukked
Med Hjertet i deres Hals!
Ak, hvor de bad og bukked
Blot for en Extravals!

Selv dandsede jeg ikke;
Men aldrig dig forlod
Skinsyge mine Blikke,
Ihvor du gik og stod.

Mit Hjerter huldte det qvæged
At see, hvor i Cotillon
Du siirligt dig bevæged
I det blændende Linon;

Saa luftig, som Nattetaagen
Henglider over Sø,
Saa hvid og let, som
Maagen Svæver om Kyst og Ø;

Som Solen, der sank bag Mosen
I Skyens Foldekast,
Saa blussende som Rosen,
Plantet i Alabast.

Jeg saae om Nakken slingre
De blanke Slangers Flok;
Jeg troer, til tusind Fingre
Var der Guldringe nok.

63

Og dine Øine, Søde!
Siig var det Tryllerie?
Jeg saae dem jordisk gløde,
Men en Himmel dog deri.

Jeg selv stod taus, alvorlig,
Men i min Barm opgik
En Sol, saa varm og vaarlig,
Udstraalt af dine Blik.

Og bag det kolde Dække,
Som paa mit Ansigt laae,
Følde jeg snart en Række
Af Elskovsroser staae.

Da blæstes en Fanfare,
Brat standsede Dandsens Flugt,
Tjenere rundt ombare
Kjølrig Viin og Frugt.

Saa høfligt jeg mig nærmed
Til Bænken, hvor du sad,
Hvor svalt mod Solen skjærmed
Ahornens brede Blad.

Jeg taledede med din Moder
Om manganen snorrig Gjæst,
Og lod din lille Broder
Fortælle mig om sin Hest.

Til dig jeg voved ikke
At vende noget Ord,
Electrisk dine Blikke
Gjennem mit Hjerter foer.

64

Kun stundom lod jeg glide
Af Øiekast et Par
Hurtigt til den Side,
Hvor du og Amor var.

Du troede jeg var forlegen,
Og smilede lidt spidst, -
Men Undseelsen blev din egen,
Det mærkedu tilsidst.

Du følte nok, at Guden,
Usynlig, med sin Haand
Fastere knyttet Knuden
Paa det nytvundne Baand.

Da sig nu Dagen dulgte
Bag den stjernerige Nat,
Mindes du, jeg dig fulgte,
Og bar dit Shawl, din Hat?

Jeg trykked dit Shawl til Munden,
Og aanded den fine Duft
Meer henrykt, end i Lunden
Nattens balsamiske Luft.

Mindes du, jeg dig hæved
I Vognen paa min Arm?
Jeg følte, hvor du bæved
Trykket imod min Barm.

Og denne søde Gysning,
Hvis Tanke jeg forstod,
Den gav mig en Oplysning,
Som ildnede mit Blod.

65

Jeg tænkte: »nu forklar dig
At Alt kan blive lyst!«
Og hvidsked, mens jeg bar dig,
Saa hemmeligt og tyst:

»De maa nu *være færdig*
At troe - hvad de vil,
Men saa inderlig elskværdig
Som De, er Ingen til!

Jeg maa Dem Alt forraade,
Hvad selv De aner vel!
Ak, Kjærlighedens Gaade
De løsde for min Sjel!«

Du saae paa mig forundret,
Men fik slet ikke svart;
Thi Fjællevognen dundred
Over Broen med en Fart. -

Evigt min Barm skal gløde
For dig, som første Gang!
Siig mig, Annette, Søde!
Hvad faaer jeg nu for min Sang?

BESØGET.

I Dalen der, hvor Veien bugter
Fra Skoven ned mod grønne Vang;
Hvor Haugen glimrer, fuld af Frugter,
Og Søen blinker, blaa og lang,
Der ligger Præstens Enkesæde
Med kalket Væg og Tag af Straa;
Jeg ind ad Laagen der vil træde, -

Jeg seer den gjæstfrit aaben staae.

66

Hvor her er hyggeligt og stille! -
Hvi standser du, min Taare, saa?
Der er kun Een, som seer dig trille,
Jeg troer, han vil dig nok forstaae.
Mit første Offer du frembære
I denne Fredens Helligdom;
Men lad for Alt ei Verden lære,
At ogsaa jeg er blød - og from.

Hør Sølvpoplens blanke Blade,
See Astren i sin Herlighed,
Og Bien fra sit travle Stade
Fortælle mig alt, hvad de veed;
Hvert lille Straa om hende taler,
Og Alt er mildt og fromt og godt; -
Det Herredom, hvor hun befaler,
Sig smykker rødt og hvidt og blaat

Her er saa venligt, svalt, hvor Haslen
Sig hvælver over dunkle Gang,
Hvor dæmpet blidt af Løvets Raslen
Kun fjernt man hører Fuglens Sang.
See, Spor jeg øiner her i Sandet,
Saa nydelige, smaa der er';
Ved Gud! det kan ei være andet,
Hun selv har nylig gaet her.

Hvad hører jeg? - det klang deromme:
Annette - med en Stemme fim?
Ak, Stæren! - ja, jeg seer den komme
Og gyng paa en Balsamin;
67 Den seer paa mig med kløgtigt Øie,
Den tænker: hvad er du for Een?
Og pynter paa sin Fjedertrøie
Med Næbet og det slanke Been.

Men dette Lysthuus? mon derinde
I Skyggen af Sirenens Tag
Jeg skal den lille Søde finde,
Som styrer dette Hjertes Slag?
Jeg har i Templet mig indviet! -
Her sad hun nys paa denne Plads,
En Skammel staaer her, Broderiet,
En Sykurv og et Blomsterglas.

Og blandt de mange, pene Sager
Af Elfenbeen og Perlemoer
Et Glimt af Lykken jeg opdager,
Saa knap jeg mine Øine troer:
See, der i Kurven ligger Brevet,
Som angst jeg sendte hid igaar,
Og hendes Svar jeg finder skrevet, -
Paa Bordets Marmorblad det staaer.

O, søde Anelse! - jeg Stenen
Saa henrykt trykker i min Favn; -
Thi hun i Tanker der med Prenen
Har ridset ind mit fulde Navn;
Der end har staaet noget mere,
Men det er ivrigt kradset ud,
Tre Ord! mon jeg behøver flere
For stolt at vorde som en Gud?

Jeg bortgav ei den Bladehytte
For noget jordisk Pantheon;
Jeg Skrivten der ei vilde bytte
For Marmorskript fra Babylon;
Og ingen indisk Viidsomskilde
Til Grund og Bund jeg gad forstaae
Saa gjerne, som jeg tolke vilde
De Træk, mit Øie hviler paa!

Vær taus, min Lyst! vær stille, Glæde!
Mama og Datter, Haand i Haand,
Jeg seer fra Haugestuen træde; -
Den Gamle smiler, fro i Aand.
Med grønne Forklæd, hvide Kjole
Min Elskte, rødmende og bly
Heel langsomt skrider, - som til Skole,
Som Svenden fra sin Fødeby. -

Mig denne Hæk skal hellig være!
Og denne Rosenbusk deri
Urørt skal sine Blomster bære, -
Paa denne Plet her mødtes vi,
Her første Gang jeg torde trykke,
Med Øiet vaadt, med Kinden varm,
Min levende, min søde Lykke
Med salig Frihed til min Barm.

HIEMREISEN.

»Din Moder mener selv, at bedst
Det anstaaer sig og egner,
At fjernt vi holde vor Bryllupsfest, -
Vi finde nok en vakker Præst,
Som os vort Pas paategner.

Vi slippe for Stads og Compliment,
For Tanter og Cousiner,
For lange Viser, Sang og Klang,
For Gallabord, *mauvais plaisans*,
Og for andægtige Miner.

Ei sandt? vi reise, før Himlens Tind
Sig farver i Morgenrøden?«
Da lagde hun Haanden paa min Kind,
Og hviskede mig i Øret ind:
»Jeg følger dig - selv i Døden!«

Knap dæmr ed Morgenhimlen graa,
Saa toge vi ømt i Favnen
Mama, som end i Sengen laae, -
Ak, der var fast ei Ende paa
Den Kyssen og den Favnen!

Saa kjørde vi langs med Søens Rand,
Den kjølige, den stille;
Den hvide Taage laae om Land,
Kun høit i Luften hørde man

Den eensomme Lærkes Trille.

Hvor Veien steil op mod Skoven gik,
Der sendte vi tilbage
Til Dalen lange Vemodsblik, -
I Taagen skimted vi som en Prik
Den lille Boligs Tage.

»Annette! græd kun rigtig ud,
Med Taarer dæmp kun Sorgen!«
Da græd min unge, deilige Brud,
Med hende græd hvert Blomsterskud
I den friske Sommermorgen.

70

Hun dulgte bag sit grønne Flor
De vaade Øine og Kinder;
Mens Vognen vugged i dybe Spor,
Os tyst igjennem Hjertet foer
Saa mange Længselsminder.

Alt Morgentaagen løfted sit Slør,
Da slog hun og sit tilside;
Da aabnede Himlen sin gyldne Dør,
Saa hver en Blomst, der sørged før,
Til Jord lod Taarerne glide.

Og smilende hun saae sig om
I Skovens grønne Dybe,
Paa Hjorten, som med Anstand kom,
Paa Sommerfuglen, paa Snogen, som
I Busken hørdes krybe. -

Da pludselig fra en Bivei saae
En lille Mand vi fremtrave;
Han havde en Præstekjole paa,
Med grønne Qvist sin Skimmel graa
Han ivrigt holdt i Ave.

Og da han hilsde, blev vi vaer,
Hans Isse var lidt skaldet;
Hans Blik var skjelmsk, hans Pande klar,
Og kraftigt han sin Alder bar, -
Han kom, som han var kaldet.

Jeg hurtigt sprang af Vognen ud,
Og hjalp ham ned af Hesten;
»Pastor! De kommer som sendt af Gud,
Thi jeg er Brudgom, hun er Brud, -
De gjætter Dem vel til Resten?

71

Den Kirke her saa høi og grøn
For Marmortempel at bytte
Det var jo Synd! - her Jordens Søn
Tør sende Himlen frit sin Bøn, -
Her skal De Lænken knytte!

Frygt ikke Bispen! - seer De her,
Papirerne ere i Orden;
Til Vidner have vi Hans og Peer
Og Fugle, Blomster, Kilder, Træ'r
Og Himmelen og Jorden.«

Den lille Pastor han stod og loe
Med begge Næver i Siden:

»Saa I vil giftes strax, I to?
Det maa jeg lide! - I kan mig troe,
I angre det ei med Tiden!«

Lidt inde i Skov, hvor Egen stod
Med Løv og krogede Grene,
Der knæled vi ned ved Træets Rod,
Der talde han sit Ord, og lod
Os Haand i Haand forene.

Men undrende jeg paa Præsten saae,
Thi han var blevet en Anden:
Livsalig Alvor paa Panden laae,
Som Solglimt gennem Skyer gaae,
Saa prægtigt taledede Manden.

Han standsed ikkun een Gang lidt;
Jeg troer, jeg aner Grunden.
Jeg veed, det hænder sig saa tidt,
At Præsten seer paa Bruden med blidt,
Vemodigt Smil om Munden. -

72

Annette græd og Peer og Hans, -
Jeg selv blev lidt bevæget:
Fra *Ordets* rige Perlekrands
Han havde laant sin Tales Glands,
Og fra sin Mester Præget.

Snart Alt var endt; min unge Viv
Han kyssed paa Haand og Pande:
»Gud styrke dig i Død og Liv,
Støt dig til ham, du svage Siv!
Da skal du trofast stande!«

Han gav min Haand et venligt Tryk,
Og hvidskede: »glem nu Præsten!
Den lange Rørelse er saa styg!« -
Og paa min Tjeners brede Ryg
Han hurtigt skrev Attesten. -

Ved Kilden, hvor de blanke Fisk
I Bølgen spillede glade,
Hvor Bøgen skyggede, kjølig, frisk,
Der bredte Peer vor Dug og Disk
Paa Græssets bløde Flade.

Og al den rige Reise-Kost,
Som Mama i Kurven lagde,
Den røgede Tunge, den gule Ost,
Den brune And, den rhinske Most
Han frem for Dagen bragde.

Vi alle Tre om Dugen sad,
Annette var Vertinde;
Hun rakde om det lille Fad,
Ak! hvor hun bar sig siirligt ad,
Min yndige Veninde!

73

Bogfinken ned fra Træet saae,
Den syndes nok, det var Løier;
Ved Busken kneised den lette Raa,
Ei kunde den i sit Hoved faae,
Hvad dette var for Optøier.

Af slebne Bæger jeg Vinen klar
Lod Præstemanden smage:
Og knap han det til Læben bar,
Før hele det runde Ansigt var
Eet Smiil fra Pande til Hage.

»Ah! nu er mit Hjerte vel tilpas,
See, her er jo godt at være!«
Han løftede høit sit fulde Glas,
Og sang med rund og kraftig Bas
Et Qvad til Vinens Ære:

»I Vaar stod Frøken Ranke kold,
Med Lemmer spæde, grønne;
Da kom Hr. Sol, en Beiler bold,
Med gyldne Harnisk, Hjelm og Skjold,
Og førde hjem den Skjønne.

Hun blev en Frue, faur og Hin;
Saa fiin og faur en Frue;
Og efter lovlig, ret Termin
Hun fødte paa et Slot ved Rhin
Sin Søn, den gyldne Drue.

Han arvet har sin Vælde stor
Fra begge Fædrestammer;
En Jordens Datter er hans Moer;
Hans Fader høit i Himlen boer, -
Af dobbelt Ild han flammer.

74

Naar tidt jeg troer, ved Druens Saft
At jeg en Gud er vorden,
Da har kun Solen Magten havt, -
Saa kommer Støvets tunge Kraft,
Og styrter mig til Jorden!«

»Og derfor«, blev han ved, »jeg vil
Mig reise, før jeg falder.
Encore un coup! - eet Ønske til:
Staaer fast i Livets Vexelspil,
Til Aftenklokken kalder!«

Han svøbde sin lange Kjole op,
Og greb til Pilevaanden;
Paa Skimlen med behændigt Hop
Han svang sin lille, trinde Krop,
Og viftede med Haanden:

»Farvel! og glem nu ei jer Præst,
Naar smukt I vandre sammen;
Glem ei den Text, jeg jer har læst,
Reis saa med Herren! - *missa est,*
Et pax vobiscum, amen!«

Han travede rask i Skoven ind,
Og vi forlode Pletten;
Jeg kyssede ømt min Hustrues Kind,
Og Hestene drog os som en Vind
Fra Skoven over Sletten.

Den Vei gik lige som en Snor,
Og Kirker, Byer, Banker
Og Mark og Eng forbi os foer,
Vi talde næsten ei eet Ord,
Men sad i dybe Tanker.

I Vest svandt Solens Rosenblod,
Og mørk blev Aftenstunden;
Da naaede vi Hjemmet, Fod for Fod,
Med Lys i Døren Cathrine stod,
Og Balder, Pudelhunden.

TORDENVEIRET OM NATTEN.

»Staa op, Annette! - Barn! det tordner
Med Storm og Lynild Slag i Slag!« -
Forskrækket under Kappen ordner
Hun hurtigt Haarets rige Lag,
Og sidder i den hvide Trøie
Søvndrukken der paa Sengens Bræt,
Og kan, med halvtillukket Øie,
Ei finde Skjørtets Bændel ret.

Den altfor pludselige Vækken
Har farvet hendes fine Kind
Langt mere bleeg, end ellers Skrækken; -
Der kommer hun i Stuen ind!
Hun vakler, kan ei Søvnens glemme,
Og stirrer mat paa Lampens Skjær,
Og siger med en søvnig Stemme:
»Min Gud og Fader! hvilket Veir!«

Hun segner hen paa Canapeen,
Og strækker lidt sin høire Arm; -
Hvor hun er blændende som Sneen,
Og blød og bøielig og varm!
Med Øiet skjult i hvide Hænder
Halv slumrende hensynker hun,
Men farer op, naar Tordnen render
Med Bulder over Himlens Rund.

Og stundom Tanker der opstige,
Men næppe kommer Ordet frem,
Før hun, hvad Smukt hun vilde sige,
Har holdt i Hjertets tause Gjern;
Retsom dengang, da vi blev viet,
Da Præsten efter Veiret tog,
Saa han var næsten standset i 'et,
Og maatte kigge i sin Bog.

Canarifuglen hist i Buret
I Søvnne pippet gandske smaat,
Og vaagen er kun Taffeluhret,
Man hører Perpendiklen godt.
I Haugen suse Regnens Strømme,
Og Stormen slaaer mod Træ og Tag;
Sødt Blomsten vugger, som i Drømme,
Og dier ret med Velbehag.

Den sidste Sky i Vest sig dukker,
Og Stormen har til Ro sig lagt.
Mod Haugen Vindvet op jeg lukker:
Kom hid, Annette! og giv Agt,

Hvor Draaberne saa sælsomt rende
Fra Bladene! hvor frisk en Luft!
Hvor Blomsterne taknemligt sende
Fra Bægrene en Offerduft.

Ak! seer du Stjernen i det Høie
Som Ædelstenen, blaa og blank?
Den har poleret klart sit Øie,
At see, hvor du er hvid og rank!
77 Du leer Annette? - var jeg Stjerne,
Den Bedste i det hele Chor, -
Du troer mig dog? - jeg steeg da gjerne
Til dig paa denne skønne Jord!

I Morgen er der smukt i Skove, -
Men du er søvnig? - »Ja, og træt!«
Saa kom da ind igjen at sove!
»Ja, troe mig, jeg skal sove tæt!«
God Nat! - »God Nat!« - saa begge tause, -
Hvad siger du? - men intet Svar! -
Thi Søvnens i den lille Pause
Min Elsktes Læber kysset har.

VANDRING TIL LANDSBYEN.

Jo, du skal kjønt spadsere med,
Din Doctor har jo sagt det;
En Vandring langs med Søens Bred
Har du ei før foragtet.

»Jeg bliver træt!« - Vi langsomt gaae,
Ved Søen kjøler Luften,
Og der er Græs at hvile paa,
Og der er Blomsterduften.

»Hvad leer du ad?« - Du bandt din Sko,
Og sad saa yndigt bøiet;
Dit Suk - og Tanken, kan du troe,
Mig gjorde saa fornøiet.

»Hvor du er fæl!« - Kom, bedst vi gaae
Til Byen over Vænge;
Der boer en Mand, som skal forstaae
En Kunst, hvortil vi trænge.

78

»Hvad da?« - Han bygge skal en Bo,
En lille, venlig Hytte,
Hvor Sorg ei boer, men Fred og Ro,
Som Englene beskytte.

»Men jeg forstaaer dig ei!« - Probeer,
Min kløgtige Annette!
Om, naar jeg ikke siger meer,
Du kan min Gaade gjætte?

»Aa, siig det strax!« - Befaler du?
Det hjælper dig kun lidet!
»Saa tie kun med din Gaade, nu
Vil jeg slet ikke vide't.« -

Hvor her er svalt i denne Lund,
Aa, lad os staae lidt stille;
Og kjøl forsigtigt her din Mund
I denne klare Kilde.

I Fjor, da var du let til Beens,
Hvad ændrer ikke Aaret?
Man kan ei altid være eens,
Ja, seer du, saadan gaaer 'et;

Saa kneiser Træet stolt i Vaar,
Thi Blomsten ikke tynger;
Men bøiet det mod Høsten staaer
Med Frugt i tunge Klynger.

»Hør, nu igjen! Nu er jeg vreed!
Jeg vil ei længer ha' dig!«
Du kan ei flyve langt; - jeg veed,
Jeg kan ei skilles fra dig.

79

Men see! her ind vi træde vil,
Ifald du saa behager;
Her faae vi, hvad vi trænge til,
Her boer en - Kurvemager.

KANEFARTEN.

Nu god Nat! - Gaa ind, min Frue!
Staa ei uden Shawl og Hat;
Skynd Dem til den varme Stue,
Tak for denne Gang! God Nat! -
Sæt i Kanen dig, Annette!
Jeg staaer bagpaa, ud ad Port
Gaaer den lette
Hest i Trav, som det var smurt.

Kold og klar er Luften, Sneen
Knitrer under Hestens Skridt,
Maanen glimter i Alleen,
Bag hvert Træ den leger Tit;
See! der er den, kan du see 'en
Blank, poleret, uden Ring?
Her Chausseen
Naaede vi med raske Sving.

Her jeg atter frit tør aande
Efter al den Viin og Mad,
Efter alt det Vrøvl, den Vaande,
Som saa gjerne følges ad;
Endt er nu min Qval og Qvide, -
Lee du kuns! - du neppe troer,
Hvad jeg lide
Maa ved sligt et Middagsbord:

80

Fornem Taushed, fjottet Latter,
Halve Spørgsmaal, flaue Svar,
Kandestøben og Debatter,

Høit opskruet Passiar,
Medisance, Smigrerier,
Vigtig Alvor, falske Blik,
Drillerier,
Ussel Sang og dum Kritik!

Siig mig dog, hvor kan man ville,
Naar man har et Hjem, som vi,
Otte dyre Timer spille
Paa saa vandet Compagnie?
Etiquette? Bah! - min Ganger!
Spring paa Veien, stærk og let!
Ei man fanger
Mig saa snart i saadant Net.

See, hvor dybt sørgmodigt hælder
Granens Top, med Snee beladt,
Hør, hvor muntert vore Bjælder
Ringle gennem Skov og Krat;
Sælsomt disse Ellestammer
Dandse os i Rad forbi,
Maanens Flammer
Fylder alt med Tryllerie.

Rask, min Hest! du hjemme finder
Høe og Havre og din Stald;
Dybt i Søvn, med runde Kinder,
Begge Børn vi favne skal;
81 Pigen seer jeg alt, den: lille,
Smilende og hvid og rød,
From og stille,
Lokken guul og silkeblød.

Og den tykke Dreng jeg hører
Trodsigt knurrende, naar han
Heftig sig i Kurven rører,
Og ei strax sig vende kan! -
»Aai min Herre skulde nødig
Skjænde paa sit eget Kjøen,
Uærbødig
Tale om sin stolte Søn!«

Jo, Annette! Jeg maa elske
Hende meget meer end ham;
Drenge blive snart rebelske,
Piger er liig fromme Lam;
Og naar Knøsen alt er Herre,
Staaer hun end, et barnligt Skud,
Sandt, desværre!
Tidt forladt i Storm og Slud.

Seer du Ræven, hvor den stræber
Gjennem Skov i Bølgedands;
Paa den hvide Vei den slæber
Efter sig sin tykke Svands!
Deiligt dale Sneens Flokker
Glimrende fra Busk og Træ'r,
Naar de rokker, -
Ak, hvor stille fjern og nær!

Hør, for Løiers Skyld, hvad sagde
Han dig dog for smukke Ting?
»Hvilken Han?« - Jo, han som lagde
Shawlet dig saa peent omkring?
»Narrerie!« - Jeg saae ham smægte,

Hvilken Iver! hvilke Blik!
Ei jeg nægte
Kan, han jo Repliker fik!

»Veed du hvad, jeg kunde gjerne,
Hvis jeg vilde, blive vreed!
Spøger det i Herrens Hjerne,
Veed jeg ogsaa, hvad jeg veed!
Mig ei friste Baand og Stjerne, -
Men *du* mindes vel hiint Baand?
Altfor gjerne Kysser du paa hendes Haand.«

Du har Ret! men vær kun rolig,
Min Begeistring er saa reen.
Her i dette Hjertes Bolig,
Tro mig, hersker dog kuns Een.
Skjønhed jeg beruset nyder,
Men det bedste Smykke, som Jorden pryder,
Er jo dog min Eiendom.

Slutte vi saa Fred, Annette?
»Kjære! var 'der nogen Krig?«
Jo, jeg vil dog Seglet sætte
Paa et evigt, ømt Forlig!
83 Og hun bøier sig tilbage,
Saa bag Slørets grønne Vift
Jeg kan tage
Pantet uden Underskrift.

Her med Eet blev Skoven aaben,
Sølvmoerklædt er Dal og Høi;
Svøb dig, Søde! godt i Kaaben, -
Det var Ænder der, som fløi!
Snart de stige, snart de synke,
Flokken skydes ud og ind,
Hvor de klynke
Underligt i Nattens Vind.

Krandset tæt af Lind og Birke
Indenfor den hvide Muur,
Kneiser høit den gamle Kirke
I den hvilende Natur;
Tankefuld den staaer og stirrer,
Som den stod i hundred Aar,
Langsomt dirrer
Klokken, som i Taarnet slaer.

Ned om Banken vil jeg kjøre
Over Søen, hvid og glat,
Kortere den Vei vil føre
Hjemad i den klare Nat.
Du behøver ei at frygte,
Der er sikkert, kan du troe,
Frosten bygte
Mange Dage paa sin Broe.

Hestens Næseborer damper, -
Raslende fra Sivets Skov
Ud paa Fladen kjæk den stamper
Med sin staaelbelagte Hov.
Intet Fodtrin end har rørt ved
Dette Søens stramme Lagn;
Har du hørt det?
Her fortæller man et Sagn.

Hist paa Høi, hvor Uglen sidder,
Hvor det skjæve Trækors staaer,
Sad i fordums Tid en Ridder
I sin taarnesmykte Gaard;
Yndig var hans Hustru, Armen
Var som Sneen, Øiet Ild,
Men i Barmen
Troløs Elskov blussed vild.

Hun og hendes frække Beiler
Mødtes her ved Søens Bugt,
Hid han kom, en natlig Seiler,
Til den giftig søde Frugt;
Og ved hemmelige Møde
I den sivomkrandste Baad
Begges Brøde
Modnede den skumle Daad.

Og i Søvnne grusomt bandt de
Hendes Husbonds Arm med Bast,
Her ved Bredden Stene fandt de,
Knytted dem til Halsen fast,
85 Ud paa mørke Svælg de roede,
Dybt paa Bunden blev han lagt,
Og de troede
Deres Daad i Glemsel bragt.

Aaret svandt; den rige Ridder
Hente vilde nu sin Brud,
Skoven klang af Fuglekvidder,
Rosen pranged, rød og prud.
Prægtig sad hun, som forynget,
Straalende, en Elskovssol,
Stolt og gynged
I den smykkede Gondol.

Men paa Søens Midte svæved
Begge knap, før op fra Dyb
Med en rædsom Hvislen hæved
Sig en Skov af hæsligt Kryb;
Sorte Slangehalse lænked
Sig om Baadens Mast og Rand,
Og den sænked
Skummende i dunkle Vand.

Skyen spændte ud sin Kaabe,
Solen mistede sit Syn,
Stormen hørdes fælt at raabe,
Over Himlen slog et Lyn,
Bondens Hane goel paa Tofte,
Hesten sank i Knæ paa Stald,
Himlens Lofte
Rysted af et vældigt Skrald.

Men da Dagen atter vilde
Speile sig i Søens Glar,
Saae den Riddrens Liig, som stille
Bølgerne i Favnen bar;
Hid han laae paa Sandets Tillie,
Hvor de tvende Bøge staaer,
Vandets Lilie
Krandsede den Bleges Haar.

Og endnu, vil Sagnet sige,
Hævnen staaer ved Magt; thi her

Ingen troløs Svend og Pige
Søen komme tør for nær;
Men - hvert Par, hvem Troskab binder
I en reen, ukrænket Pagt,
Seier vinder
Over Søens Trolddomsmagt. -

»Fy! det var en fæl Fortælling,
Gud skee Lov, vi kom paa Land!«
Ja, see her paa Kystens Hælding
Fandt man just den dræbte Mand.
Har du Skræk i Blodet faaet?
Det var slemt! - Jeg mener blot,
Vi bestaaet
Har jo dog vor Prøve godt.

Maanen synker alt bag Lunden,
Og til Afskeed venligt leer,
Fjernt fra Byen høres Hunden,
Stjerner tindre, fleer og fleer.
87 Hist paa Møllen rødligt brænder
Lyset i den aabne Glug, -
Natten sender
Os et dybt og iiskoldt Suk.

Ranke kneise Poplens Grene
Foran Gaarden, hvor vi boe;
Snart vi sidde skal alene
Uforstyrrede, vi to!
Lad mig ind i Huus dig bære,
Trække Støvlen af din Fod!
»Lad kun være!
Du er saamæn altfor god!«

Det var herligt! her vi finder
Posten, kommen nys fra By,
Brev fra Venner og Veninder,
Pakker og Aviser nye;
See, Boghandleren mig skikker
Bøger her af første Sort, -
Han er sikker!
Veed, min Taalmod er kun kort.

Dette Kammer, Lampens Lue,
En Cigar og en Avis,
Jeg og du, min søde Frue!
Er det ei et Paradis?
Skjænk mig Thee! - de smukke Bøger
Gjemmes til i Morgen, du!
Men - hvad søger
Der i Tasken du endnu?

»Seer du kun, hvad end er funden
Her i Tasken, som var glemt:
Dette store Brev paa Bunden
Havde sig bag Foeret gjemt.
Naa? hvad bringer det for Dagen?
Gud, hvad er det? - hvid du blev
Som et Lagen, -
Ak, hvad er det for et Brev?«

Jeg spænder min Spore, jeg griber min Hat,
Thi ak! du maa vide
Annette, jeg siger dig tusind Godnat,
Snart har jeg dig, Søde, for evigt forladt, -
Nu er det paa Tide.

Annette! nei, væk ei de drømmende Smaa
I Kamret derinde;
De kan jo dog ikke min Smerte forstaae,
Ei Glutternes Kinder, ei Øinene blaae
Skal gaae mig af Minde.

Ak, hvor skal jeg hvile mit Øie med Lyst,
Og dulme min Smerte,
Naar ikke jeg hører din venlige Røst,
Naar ikke jeg seer dig, og Bryst imod Bryst
Kan føle dit Hjerte?

O, siig! er mit Hjerte saa tomt og saa koldt,
Som Folk nu vil sige?
Ak, har jeg dig vel nogen Kummer forvoldt?
Og har jeg i kjærlige Favn ei holdt
Vor Dreng og vor Pige?

89

Annette! jeg planted for Drengen en Lind
Her tæt ved vor Hytte;
O! vogt den, som Drengen, med moderligt Sind,
Da skal den, som han, mod Sol og mod Vind
Dig kjærligt beskytte.

Annette! jeg satte, da Pigen blev fød,
En Rose i Haven;
Jeg beder dig, plei den, at, naar jeg er død,
Den endnu kan blomstre, fyldig og rød,
Og pynte paa Graven.

Annette! siig Børnene aldrig mit Navn,
Du kjender min Brøde, -
Du kjender min Kjærlighed, - ak, og mit Savn, -
Hvad glemmer, du Søde! man ei i din Favn?
Siig dem, at jeg døde.

Jeg vil, du skal eie min trofaste Hund
Han tør mig ei følge:
Han blev mig en Maner hver Dag og hver Stund,
Saa Kummerens bittre Smil om min Mund
Jeg kunde ei dølgje.

Og vil du beholde min klingende Luth,
Som ligger paa Sengen?
Hver Blomst er jo visnet, som Sangen har skudt,
Min Ild er udslukket, - ei mere, min Glut!
Jeg rører ved Strengen.

Du sidder med Haanden i Skjødets, saa bleeg,
Og tier saa stille;
Det ængster mig meer, end om Taarerne steeg,
Det knuger min Barm, at du er saa bleeg,
Og sidder saa stille.

90

Jeg klipper en Lok af dit blonde Haar,
Og her skal den ligge;
Det voxer igjen med det kommende Aar,
Men Længselens brændende, dybe Saar

Det lukker sig ikke.

Nu maa jeg af sted! jeg hvidsker dig kun:
Farvel, min Annette!
Jeg løser Omfavnelsens lænkende Rund,
Og trykker et brændende Kys paa din Mund,
Det Sidste - og dette!

SANGERENS LYKKE.

1.

Paa Montferrat i den gyldne Sal,
Der lytter Ridder og Frue
Til Qvad af en liflig Nattergal
Alt under den hvælvede Bue.

Markgreven kneiser med Fjederhat,
Om Skuldrene Fyrstekappen;
Han lytter, med Næven paa Knæet sat,
Og Hagen paa Sværdeknappen.

Ved hans Side blusser en Rose fiin,
Og det er hans deilige Søster,
Hun lytter, og under det hvide Lun
Sig hæve de unge Bryster.

Der er saa tyst i den vide Hal,
Fast høres de bankende Hjerter,
Som naar i Skoven en Nattergal
Udaander sin Elskovs Smerten

91

Og det er den ædle Troubadour,
Rambaut af Vaquieres;
Han synger i det forgyldte Buur
Den hellige Jomfru til Ære.

Den hellige Jomfrues hulde Navn
Han vil sine Qvad indvie;
Hvergang han tager sin Cithar i Favn
Er hans første Ord: »o, Marie!«

Og dette Navn for den ganske Jord
Han vil saa yndigt besynge,
Som hist det klinger i evigt Chor,
»Maria!« blandt Engles Klynge.

Og lægger han da sin Cithar bort,
Saa Strængen atter maa tie,
Fra Barmens Dyb det klinger fort
I sødeste Toner: »Marie!«

Men heftigt Fyrstindens Hjerter slaer,

Paa Læben Sukket hendøde;
Over Hals og sneehvide Skuldre gaaer
Den klareste Morgenrøde.

Som i en dyb, en tankefuld Drøm
Hun sidder med Panden bøiet;
Ned flyder Lokkernes brune Strøm
Og dølger Kinden og Øiet.

Markgreven stryger sit sorte Skjæg,
Han rynker sit Bryn og tier;
Men Ridderne hviske langs Salens Væg:
»Ja, der er flere Marier!«

92

2.

I Skoven er der saa luunt et Sted
Under Egens knudrede Grene;
Kilden risler saa tæt derved, -
Der stode de Begge alene.

Bag den skjermende Rosenhækkes Læ
Af sagte Zefirer vugget,
Dybt bøier Troubadouren sit Knæ,
Og frit udaander han Sukket.

Og et Svar ham møder fra hendes Røst,
Hun op til Himlen ham hæver,
Til Himlen i hendes kydske Bryst,
Hvor Kjærligheds Vaarblomst bæver.

Paa hans Pande et Kys, et eneste kun,
Hun vover med lil at trykka;
Da lægger sig yndigt om Kind og Mund
Undseelsens Jomfrusmykke.

Hun sætter sig blødt under Buskens Hang
Paa blomsterbroderede Leie;
Oplader han da til Strængens Klang
Sit Hjertes kostbarste Eie.

De Billeder komme, de Billeder gaae,
Hans Toner saa lifligt male;
Fyrstinden smiler og lytter derpaa,
Til Øielaagene dale.

Og Troubadouren, den Elskede nær,
Paa duftende Leie sig strækker;
Mellem hende og sig, som et Cherubsværd,
Sin trofaste Cithar han lægger.

93

Og Kilden risler og Droslerne slaae
I Skovens susende Sale;
Og Tankerne komme og Tankerne gaae,
Til hans Øielaage de dale. -

Alt Aftensolen med Purpur og Guld
Har farvet Fjeld og Skove;

Markgreven vandrer saa tankefuld
Langs Kildens spillende Vove.

Da seer han det unge slumrende Par,
Og standser sin Fod forfærdet;
Brat syder hans Blod, og kraftigt har
Han Haanden alt lagt paa Sværdet.

Men Haanden synker, - et andet Sind
At fatte hans Hjerter mægter;
Han sniger sig let under Egen ind,
Og løsner sin Kappes Hægter;

Og dækker med fyrsteligt Hermelin
Det drømmende Jomfruhjerte,
Den blændende Skulder og Foden fiin, -
Og iler saa bort i Smerte.

3.

Saa ængstligt i Salen paa Montferrat
Der hvisker Ridder og Frue;
Markgreven kneiser med Fjederhat,
Og barsk er hans Øie at skue.

Og midt paa den tavlede Marmorgrund,
Paa Knæ, med Kappen i Hænder,
Den unge Sanger, med blegnet Mund,
Til Fyrsten sit Øie vender;

94

Og stammer sagte: »Min Hersker og Ven!
Jeg gik mig en Gang i Lunden;
Ydmygeligt her jeg bærer igjen,
Hvad hist jeg usalig har funden!«

Fra Stolen hæver sig Fyrsten prud, -
Forstummet er Hvisken og Talen -
Af Balgen drager han Sværdet ud, -
Da blegner hver Kind i Salen!

»Du Sangfugl! Du flakker mig hid og did,
Snart vilde du mig vel forgjette;
Thi skal du nu stækkes, - til evig Tid
Jeg dig udi Buur vil sætte!«

Og Sværdet løfter han rolig, stolt,
Tre Gange han rører hans Skulder,
Men dæmper flux med alvorligt »Holdt!«
De jublende Ridderes Bulder.

»Stat op, Hr. Ridder! og her i min Haand
Du sværge mig Tro og Fæste;
Det bliver vel ei det eneste Baand?
Jeg kjender jo nok det Bedste!

For Gud og Æren brug Mod og Marv,
Til seent i Graven du blunder!
Behold min Kappe til Eie og Arv,
Og - *det, som du fandt derunder!*«

EN NOVELLE.

»Det var i Aaret attenhundred og syv.«
Folkeviser.

1.

Et Helved lued i mit Bryst,
Og svundet var *al* Livets Lyst.
Fra Byen skyndte sig min Fod, -
Hvorhen? jeg ikke selv forstod,
Naar sikkert kun den bort mig bar,
Hvor *Hun* ei aanded, *Hun* ei var!
Paa Himlen graaned ingen Sky,
Og Luften hviled tung som Bly,
Saa Julisolens Straale blank
Ustandset paa min Isse sank.
Min Pande gløded og min Mund,
Min Kind var bleg, og Øiet kun
Nedstirred tørt paa Veiens Sand;
Thi ak! den indre, dybe Brand
Lod ingen Taare fra sit Gjern
Til kjølig Lindring trænge frem,
Liig en Vulkan, der lumsk i Løn
Udtørrer Kilde, Sø og Brønd.
Men den usigelige Qval,
Der drog mig over Høi og Dal,
Al anden Bitterhed forjog,
Og kun for *den* mit Hjerte slog.

2.

Jeg styrted fort, jeg ændsed ei,
At svundet var den brede Vei,
At Brombærskud og Bregner tidt
Omhildede mit matte Skridt;
Og da mit Øie jeg oplod,
96 Midt i en vildsom Skov jeg stod.
Det hvalte Blaae var alt forladt
Af Solen, og den stille Nat
Med sagte Haand sit sorte Skrud
Lod synke over Rummet ud;
Men Stjerner tindred ei derpaa,

Thi, hvor mit Blik lidt Himmel saae,
En vældig, dunkel Masse laae,
Og Tordnen fra den tunge Sky
Udsendte sine fjerne Gnye.
En Susen gennem Skoven gik,
Den voxede hvert Øieblik,
Den voxede - og Stormen snart
Sin Ganger sporede til Fart,
Mens Tordenskraldet Slag i Slag
Henrulled over Bøgens Tag.
Det bøied sig med Hviin og Brag,
Det aabned Vei for Regnens Flod,
Der styrted ned til Busk og Rod,
Og underligt de røde Lyn
Oplyste for mit vakte Syn
Paa Skovens Baggrund Skræk ved Skræk
Med gyselige, skarpe Træk.
Fortvivlet, syg og mat og bleg
Jeg nærmed mig en mægtig Eeg,
Hvis gamle runkne Bul var huul -
Der krøb jeg ind og laae i Skjul.
Paa tørre Trøske kastede jeg
Med Suk mit Hjertes Qval og mig,
Og mens Naturen, stærk og vild,
Opførte kjæk sit Skuespil,
I vaagen Drøm forbi mig drog
Mit fordums Liv, - et stille Tog
97 Af Billeder, hvis dybe Fred
Lod klart mig see, hvad nu jeg led.

3.

Jeg saae mig selv, en lille Dreng,
Der leged paa den bløde Eng;
Men jeg var ganske ene der,
Og intet fandt jeg, fjernt og nær,
Der fyldte heelt min Sjæls Begjer.
Jeg kyssed Rosens røde Blad,
Med Hunden dealte jeg min Mad,
Og Lærken spurgte jeg saa tidt,
Hvorfor dog altid høit og frit
Den sang, men aldrig til mig kom,
Og sagde, hvad den quiddred om?
Men da jeg Sommerfuglen saae
Med Vinger røde, gule, blaae,
Hentumle blødt i lune Luft,
Beruust af alle Blomsters Duft,
Og da den hvilte paa min Arm,
Da blev min Kind saa luevarm,
Da syntes mig, at det var den,
Til hvem min Længsel stunded hen.
Et sagte Suk kun Vinden drog, -
Da fløi den bort, og Vingen slog
Saa høit i Sommersolens Guld;
Mig Barmen blev saa veemodsfuld, -
Min Haand jeg mod min første Brud
Med bitter Taare strakte ud, -
Da vaagned jeg, og kold og bleg
Jeg fandt mig i den hule Eeg;
Men Regnens Fald og Nattens Vind

Mig atter sagte dyssed ind.
98 Jeg saae mig selv, en Ungersvend.
Med Kraft og Ild jeg vandred hen
Ad Banen, hvor hver Blomst og Frugt
Mig offred mildt sin Saft og Lugt.
Jeg aabned sindig Livets Bog,
Dens Lys mig Taagerne forjog,
Hver Dybde blev mig aabenbar,
Min Aand blev stærk, min Sjæl blev klar,
Men - Hjertet end saa roligt var.
Jeg meente Skatten alt var kjøbt,
I Kundskabs Væld var jeg jo døbt,
Og havde tusind Bægre øst, -
Men Gaaders Gaade var ei løst! - -
Der stod et Slot ved Skov og Bred,
En prægtig Hauge laae derved,
Og paa den fløielsgrønne Plan,
Som liig et Tæppe laae foran,
Der stod en Lind med bredden Blad,
En Bænk, hvorpaa en Dame sad;
Og lænet op i hendes Skjød
En lille Pige hvid og rød,
Med Øiet blaat, med Lokken guul,
Sig mored med en Sommerfugl,
Hvis Vingers rige Blomsterblad
Hun med sin Finger skilte ad,
Og knuste saa, mens høit hun loe,
Den nøgne Psyche med sin Sko.
Men Damen, tankefuld og stolt
Og bleg og tør, med Øiet koldt,
I magre Haand min Høire holdt,
Og føied den i Barnets Haand,
Og sagde: »ak, at dette Baand,
Som knyttes her til Slægtens Fred,
99 Maa vorde trygt ved Kjærlighed
Og fast i Tid og Evighed.
Her er din Arne, naar du vil!
Du drager bort? Snart voxer til
Min Rosenknop, der alt i Vaar
Saa pragtfuld Glands og Ynde spaaer; -
Da er hun din! - Reis nu med Gud!
Jeg vogter dig din unge Brud!«
Jeg bøied mig med kjærligt Sind,
Og vilde kysse Barnets Kind, -
Men bort hun flygted som en Hind,
Undseelig, som det lod, og vred.
Men knap var Tanten vandret ned
Ad Gangen langs den høie Hæk,
Saa kom hun hid, og let og kjæk
Hun fløi om Halsen mig saa vild,
Og kyssed mig med *selsom* Ild.
Dybt anende min Qval og - Lyst,
Jeg trykked hende til mit Bryst, -
Da vaagned jeg, men kold og bleg
Jeg fandt mig i den hule Eeg;
Dog Regnens Fald og Nattens Vind,
Mig atter sagte dyssed ind. -
Jeg saae mig selv, en kraftig Mand,
At færdes trindt paa Land og Vand;
Jeg sværmed som en flittig Bi,
Og Rigdom blev mit Sværmeri,
En Skat, som voxer Aar for Aar,
Som Møl og Rust og Ran ei naer.
Men, hvor jeg gik min fjerne Gang,
Om under Rankens Tag jeg sang,
Paa vildsom Sti, i Mark og By,

Blandt Polens lis, i Palmens Ly,

100

I stille Dal, paa Fjeldets Top, -
 Jeg tænkte paa min Rosenknop.
 Og lokked Konst og Skjønhed huldt,
 Og rakte mig sit Bæger fuldt,
 Og trued Amor med sin Pul, -
 Da tænkte jeg paa hendes Smil.
 Og lagde Sorgen om min Aand
 Sin tunge, klamme Dødninghaand
 I vilden Ørk, paa eensom Kyst, -
 Var hendes Billed dog min Trøst! -
 Jeg stod i Stavn, mens Skibet frem
 Sig skjød imod mit elskte Hjem;
 Af Havets Mark dets Taarnes Top
 Jeg saae, liig Malver, voxte op.
 Mit Anker faldt; i Land jeg foer, -
 Der stod Hun, fyldig, rank og stor,
 Og mod den fulde Jomfrubarm
 Hun pressed mig saa heftig, varm, -
 Da vaagned jeg, men kold og bleg
 Jeg fandt mig i den hule Eeg;
 Dog Regnens Fald og Nattens Vind
 Mig atter sagte dyssed ind. -
 Jeg saae mig selv i festlig Glands;
 Omringet af en kjærlig Krands
 Af Slægt og Venner taus jeg stod,
 Og knæled ned og trøstig lod
 Til Hendes knytte fast min Haand
 Ved Herrens Ord og Kirkens Baand.
 Men blandt de stille Gjesters Tal,
 Som sad paa Rad i lyse Sal,
 Var Tre, som jeg alene saae;
 Den Første gusten var og graa,
 En Sølvmoerskjortel bar han paa,
 101 En Sæk med Guld paa Nakken laae,
 En Lænke med Guldbøiler to
 Han rakte hen mod Os, - og loe.
 Den Anden ung og lystig var;
 Hans Skuldre tvende Vinger bar,
 En spaltet Figen, fyldig, blød,
 Han trykked mod sin Læbe rød,
 Men Mundens Smil og Øiets Ild
 Var lumsk, fortærende og vild.
 Den Tredie, tæt indhylllet i
 Sit folderige Draperie,
 Hen ved min Side listed sig, -
 En dunkel rædsom Gaade liig. -
 Dog medens Aftnens Timer gled
 I liflig Pragt og Lystighed
 Ved Kerters Glands, Pokalens Gang,
 Ved Paukers og Trompeters Klang;
 Hver Anelse, som Sjælen bandt,
 Med hine Trende brat forsvandt. -
 Vi sad tilbords; og Hendes Fod
 Mig lærte Sprog, kun den forstod;
 Og alt som hendes Blik forbød
 At røbe denne Tale sød,
 Høit blussed Kindens Purpurglød.
 Med hviden Haand hver Finger fiin
 Krampagtigt fletted Hun i min,
 Mens Øiets Stjerne svømmed blank,
 Og Bleghed over Kinden sank! -
 Og Midnat kom, og bort hun gik,

Men først Hun sendte mig et Blik,
Et underligt, et sødligt Smil, -
Mit Hjerte slog med voldsom lil, -
Da vaagned jeg, men kold og bleg
102 Jeg fandt mig i den hule Eeg,
Dog Regnens Fald og Nattens Vind
Mig atter sagte dyssed ind. -
Jeg saae mig selv, saa fri og fro,
I Sjælen Fred, i Sindet Ro,
Mit Hjertes Stemme sang og loe,
Mens Livets rosenkrandste Skaal
Beruste mig med bredfuldt Maal; -
Og Dage kom og Dage svandt,
Men tømt jeg aldrig Bægret fandt! -
Det var en Nat, og Maanen, klar,
Paa Vandring over Himlen var;
Alt Vaaren kjærlig havde sendt
Sit Elskovskys til Jord, udspændt
Sit lyse Telt, og før sin Brud
Et blomsterstukket Slør bredt ud.
Det var en Nat, og Slottet stod
I stille Glands; men ved dets Fod
Den store Hauge glimred ret
Som et guldstjernet Silkenet;
Thi Lamper hang i alle Træ'r
Liig klare Frugter. Fjern og nær,
Høit over Lind og Bøg og Eeg,
Liig søde Viraksskyer, steg
Musikens Toner rask til Dands,
Og lokked hid en broget Krands
Af Masker, der med luftigt Hop
Sig hvirvled lystigt ned og op.
Formummet, selv jeg vandred om;
Da til en eenlig Bænk jeg kom,
Hvor, skjult, jeg saae, der sad kun To
I Caprifoliens grønne Bo,
Bryst imod Bryst og Mund paa Mund,
103 I salig Glemsel Han og Hun.
I Arlequin jeg saae igjen
Den velske Diplomat, - min Ven, -
Men *Colombines* Ansigt var
Mig skjult ved Hatten, som hun bar.
Dog knap hun hæved Stemmen blød,
Var det, som Domsbasunen lød!
Hun talte med de søde Ord,
Der klinge, hvor sig Arno snoer;
Hun kaldte ham »min Øiesteen!«
Og Stjernen blinkede klar og reen, -
Hun kaldte ham »mit Hjertelil!«
Og Nattergalen slog dertil.
Hun lagde Haanden sagte bag
Hans Hoved: »Hør, alt Klokkens Slag
»Forkynder Midnat! - fra i Dag
»Vi kysses til i Morgen, Du!«
Og Mund paa Mund! - I samme Nu
Fra Slottets Taarn i stille Nat
Hensvæved over Skov og Krat
Tolv Slag - til Nattergalens Kluk -
Det Trettende var deres Suk!
Det traf mit Hjerte! Som ved Lyn
Blev aabnet klart mit indre Syn;
Hun tredie, hemmelige Gjest,
Jeg aned paa min Bryllupsfest,
Han stod nu der foruden Slør,
Han bankede paa mit Hjertes Dør,
Han sigtede med sin hvasse Piil,

Og skræmmed mig med Vanvidssmiil.
Men ræd i Hu jeg flygted brat
Forfulgt af ham ved Dag, ved Nat,
Ak, her i Livets Skyggedal
104 Ei findes Sygdom eller Qval,
Ei Kummer, Smerte, Sorg og Spee,
Der lignes kan ved denne Vee!
Fra Byen skyndte sig min Fod, -
Hvorhen? jeg ikke selv forstod,
Naar sikkert kun den bort mig bar,
Hvor *Hun* ei aanded, Hun ei var,
Til hvem mig bandt saa stærk en Magt,
En hellig, ak, en evig Pagt.
Men den usigelige Qval,
Der drog mig over Høi og Dal,
Al anden Bitterhed forjog,
Og kun for den mit Hjerter slog,
Indtil i Egen, syg og mat
Jeg segned, eensom og forladt,
Og Dvale sneg sig til min Mund,
Paa Øiet> til mit Hjertes Grund, -
Dyb, som det var det sidste Blund.

4.

Men i min Slummer, sød og lang,
Det kom mig for, som liflig Sang
Af Englechor omkring mig klang;
Og Dødens milde Engel saae
Jeg høi og stille for mig staae.
Han lagde Haanden paa mit Bryst:
»Vaagn op!« saa lød hans blide Røst,
»Vaagn op!« - og mod min Pande heed
Han sig veemodig bøied ned,
Og trykked, kold som Iis, sin Mund
Paa min; da svandt det dybe Blund,
Og op jeg foer! - og saae - en Hund
105 Med gule Børster paa sin Ryg,
Med korte Øren, stor og styg,
Men ærlig, logrende den saae
Paa mig med sine Øine graae.
Og da jeg ud af Hulen krøb
Paa Stien, som ved Egen løb,
En Dame hilste mig saa huldt
Med Øiet fromt og medynksfuldt.
Hun var ei gammel, var ei ung,
Og Aldrens Fylde laae ei tung
Paa Issen; men en Sky, skjøndt klar,
Af Tungsind hun paa Panden bar.
Hun hviskede: »støt Dem paa min Arm!«
Og rakte mig sin Haand saa varm,
Saa blød, saa moderlig, saa øm, -
Jeg troede, Alt var end en Drøm.
Men som vi tause vandred ned
I dunkelgrønne Eensomhed,
Hvor Solens Straaler, Skovens Saft
Udstrømmed Duft og Liv og Kraft,
Hver Sommerfugl, der boltred let
Om Edderkoppens blanke Net,
Hver Busk, hver Blomst, hvert lille Straa,

Som Nattens Perler zitted paa,
Mig smilte venligt, hvor vi gik,
Og hilste mig med kjærligt Blik,
Og sagde tyst: »fat Mod og Haab!« -
Ak, er du døbt i Smertens Daab,
Er Sjælen mørk og Hjertet sygt,
Gak ud, hvor Herrens Hal er smykt,
Og læs et Blad, udtyd et Straa, -
Din Trøst staaer skrevet klart derpaa!

106

5.

Du lave Sjæl, du lunkne Mand,
Som varmer dig ved kold Forstand,
Som stolt foragter Taarens Bad, -
Du har vist aldrig været glad?
Og har du, ved en indbildt Kraft,
End heller aldrig Kummer havt,
Saa veed jeg vist, du ei har følt,
Hvor Taaren Smertens Brand har kjølt,
Naar ned den faldt, som fra Guds Hjem
En venlig Dug, og lokked frem
Af Hjertets Ørken Haabets Blomst,
Der spaaer om Vaarens Atterkomst. -
Jeg græd - for første Gang igjen
Mit piinte Hjerte smelted hen,
Og Veemod, som en Balsam sød,
Sig over Smertens Leie gjød.
Jeg græd, - og hørte knap den Røst,
Der nænsomt nævned Ordet: Trøst!
Og knap mit Øre ret fik hørt
De simple Ord, hvormed hun, rørt,
Sig skildred selv: »hun Enke var;
Den Vei, som Tusinder hjembar
Med Fremtidshaab, det grumme Hav,
Var blevet hendes Husbonds Grav:
Og nu saa fjernt fra Vei og By
Hun boede her bag Bøgens Ly,
At kun hver Maaned - længer tidt -
Om Verdens Færd hun hørte lidt,
Naar Budet bragte hid i Skov
Til hendes lidet Huusbehov,
Hvad Køer, Høns, en lille Mark,
Hvad Duer, hvad en Fiskepark,
107 Hvad Haugens Bed ei gav.« Men dog
I hendes Røst hver Tone jog
Een Sky fra mine Blik, og snart
Blev Alt saa varmt og venlig klart; -
Dens inderlige Rolighed
Mit Hjerte fyldte huldt med Fred! -
Her gjorde Stien rask et Sving -
Forundret saae jeg mig omkring:
»Her boer jeg,« sagde hun, »see hist
Bag Bækken Husets gule Qvist!«
Men i det samme Hunden sprang,
Saa Broens Fyrrebrædder klang,
Hen over Bækken, hvor der stod
En Jomfru paa sin spæde Fod.

»Min Datter!« sagde Konen mildt; -
Og rask, imens hun undgik snildt
Den vilde, overgivne Hund,
Med skjelske Blik og Smil om Mund,
Den lille Jomfru, rank og let,
Os mødte just paa Broens Bræt;
Og langsomt hen langs Haslers Rad
Vi alle Fire fulgtes ad.

6.

Omkrandsset luunt af Bøg og Eeg
En lille Høide opad steg,
Og øverst, i en Hauge peen,
Laae Huset, bygt af gule Steen.
Omkring de blanke Vindvers Karm
Viinranken slog en fyldig Arm;
De gule Aprikoser sad
Og leged Skjul bag dunkle Blad.
Og mens vi nærmed os i Mag,
108 Fløi Duer ned fra Husets Tag,
Der kurrende, med travle Nik
Og klare, fromme Øine gik,
Ret som med længselsfulde Blik;
Og stundom med et dristigt Hop
Sig svang paa Pigens Skulder op.
Hist nede ved den sølvblaae Dam,
Hvor Svanen langsomt, fornem svam
Saa fjernt fra Ænder og fra Gjæs,
To røde Køer dybt i Græs
Drøvtyggende og trinde laae,
Og Panderne, med Stjerner paa,
De dreied heel nysgjerrigt om
Og alvorsfuldt mod os, der kom.
Bikuber, som en lille Stad,
Langs Hækken stode Rad ved Rad,
Og høit paa Husets Tag af Straa
En mægtig Storkerede laae.
Og traadte man saa fra det Frie
Ad Trappen op, saa kom man i
En lille Stue, lys og net,
Og smykt med Faderens Portrait.
Vel var det Hele smaat og smalt,
Men hyggeligt og siirligt Alt,
Og Kjøkneth selv saa hvidt som Snee
Og blankt som Solen var at see. -
Men sendte man sit Blik omkring,
Det mødte blot en vældig Ring
Af Bøges Kupler, Krattets Muur, -
En fyldigt spirende Natur, -
Og intet Udkig Øiet fik,
Saa Tanken ei paa Vandring gik,
Forløkket ved det fjerne Blik;
109 Men ved en stærk, en venlig Magt
Den blev til Ro, til Hvile bragt,
Tilbage trængt i Hjertets Gjern; -
Ak ja! her fandt jeg Fredens Hjem!
Men knap var Dagen svundet hen,
Var jeg alt som en gammel Ven.
Saa Natten kom. Vi gik til Ro.

I Qvistens Kammer fik jeg Bo;
Ved aabne Vindve eensom stod
Jeg der, og Øiet sværme lod
Paa Himlens rige, gyldne Skat,
Paa Skoven og det dunkle Krat,
Og lod den søde Fred ret slaae
Sin Rod dybt i mit Hjertes Vraa.
Saa stille Alt! kun sagte Kluk
Hist af en eenlig Fugl, - mit Suk, -
Kun Bækkens Rislen, - Duggens Fald, -
Kun fjernt i Skoven Hjortens Kald
Den dybe Nattens Taushed brød.
Saa lagde jeg mig ned, og blød
Og venlig Søvnens Engel brat
Mig favned trygt den hele Nat.

7.

Lyksalig den der glemme kan!
Lyksalig han, den Sorgens Mand,
Der flygtede til fremmed Land
Og drak af Glemsels stærke Vand;
Han Hjertet læged med dens Frugt,
Og siden for sit Mindes Flugt
Fandt Fortids Port for evig lukt!
Det blev min Lod. - Mens Tiden svandt,
Jeg Glemsels søde Hvile fandt.
110 Hvori? - Et glimrende Talent?
En Tale, som den stod paa Prent?
I Følelser? I Vid? Hvori? -
I sminket, fiint Coquetteri?
Nei! - Det, som atter gav mig Ro
I denne Fredens stille Bo,
Hvad tryllende betog min Sands,
Var ikke hentet udenlands
Paa siirligt Tydsk, paa pyntet Fransk, -
Nei, det var ægte, ærligt Dansk;
En Jævnhed og en sund Natur,
Som sjelden boe bag Stadens Muur;
En stærk, en varm, en indre Magt,
Der, dybt i Qvindens Barm nedlagt,
For dunkler hun tillærte Prag! -
De Dage svandt! - Veed jeg, hvordan?
Naar Hjertets Dyb er rigt, saa kan
Det Ydre med sin Farve kun
For Maleriet vorde Grund,
Som Verden lunken stirrer paa.
Men jeg! - *mig* klart i Minde staae
De søde Timer, naar vi gik
I Haugen efter vanlig Skik,
Og plukked Blomster her og hist,
Hvis Navn vi tvisted om tilsidst.
Hver Morgenstund besøgte vi
Det støiende Menageri:
Den lille Jomfru af sin Skaal
Udsprede Korn; - med Skrig og Skraal
Kom vraltende fra Dammens Vand
De trinde Gjæs, den travle And,
Og Høns med spraglet Fjær og Top
Sprang hid i flyvende Gallop!

111 Her spanked Hanen strunk og stolt
Og Orden i sit Harem holdt;
Her Duen ængstlig, udenom
Opsnapped hvert et Korn, der kom! -
Var Luften tyst, var Dagen varm,
Den lille Jomfru tog paa Arm
Sin Kurv og gik til Dammen ned;
Der sad vi saa paa grønne Bred,
Hvor, skjult af Bøgens Skygge frisk,
Vi medede de tause Fisk,
Mens Svanen paa det stille Blaae
Rundt seilede og saae derpaa. -
Skovskaden loe bag Busk og Tjørn
Tidt over de to store Børn,
Naar over bløde Eng, i Krat
Vi lystigt legede Tagfat.
I Haugens Gang vi løb omkap.
Hvor hun var let! - hun rørte knap
Ved Jorden med sin lille Fod,
Mens Haarets rige, brune Flod
Henflagrede i lune Vind,
Og Purpur farved Mund og Kind; -
Og ivrigt da vi skjendtes om,
Hvem af os først til Maalet kom! -
Ak, denne Ungdom - sorgløs, fri,
Bevægelig, med Sympathie
For Alt i Livet, Stort og Smaat,
Der lever i sig selv ei blot,
Men strømmer ud en Sundhed stærk,
Og reiser, som ved Underværk,
En dybt i Støvet bøiet Aand, -
Ret som den Lamme Helgnens Haand -
Omsvæved mig og skabte Lyst
112 Og Liv, hvor før var mørkt og tyst! -
Naar Middagsolen sendte ned
Sin Straale altfor tung og heed,
Saa dækked hun vort lille Bord
Hist i den dunkle Skygge, hvor
Castanietræets brede Skjerm
Sig spændte ud, hvor Biers Sværm
Ved Blostrets melkehvide Bryst
Holdt deres søde Efterhøst;
Og Hunden, som den fjerde Gjest,
Sad venlig ved vor Middagsfest. -
Af Bøger eied de kun faa;
Men der paa Hylden Een dog laae,
Jeg nævner ei, - men den var fuld
Af hiint gedigne, pure Guld,
Ei Modens Luft forvittre kan,
En Bog, hvis rette Fædreland
Er Verden, og hvis Phantasie
Og Lune, evig ung og fri,
Hvis sunde Viisdoms rige Vægt
Skal qvæge Støvets sidste Slægt.
Jeg sad hos dem i kjøligt Læ
Med Ryggen mod det store Træ,
Og læste dem, hvad hiin Poet
I sin Begeistrings Syn har seet.
Hver Side var saa riig og smuk,
At der var nok til Smil og Suk,
Til Latter - Graad, i Overmaal;
Imens med blanke Sax og Naal
De tvende Damer sysled peent, -
Indtil os Aftensvalen seent
Udlokked ved sin Kjølighed,
Ved Løvets Duft til Bækken ned,

113 Og, tause, paa en Vandring from
I Skovens søilesmykte Dom. -
En Cithar fandt jeg; stum, forladt,
Støvdækt den i en Krog var sat.
Jeg tog mig af den, fik den stemt, ,
Og see, dens indre Skat var gjemt
Fra fordums Tid. Det gik med den,
Som med en gammel, ærlig Ven;
Lang Tid forglemt og plat forsømt,
Han favner atter varmt og ømt,
Og yder lige villig Trøst,
Naar vi *maae* flygte til hans Bryst!
Om Aften, naar vi da kom hjem
Fra Skov og Krat, tog jeg den frem,
Og stemte op saa mangt et Qvad,
Mens lyttende de Tvende sad:
Den lystige, den kjaekke Sang,
Som blandt tyrolske Klipper klang;
Den veemodblandte Elskovslyst,
Der svæver over Havets Bryst
Ved Napolis, Venedigs Kyst;
Og Spaniens Bolero vild,
Der flammer som en Naphta-Ild;
Den Sang, der, selv som Solen heed,
Bevinger Bajaderens Fjed;
De tankerige Sorgens Lyd,
Der bæver i Polakkens Fryd;
Provences Runddands, siirlig, net,
Og som Champagnens Perler let;
Den mørke, dybe Melodie,
Som Nordens Aand hensvæver i; -
Kort, hvad i Jordens Paradis
Til Skjønheds og til Elskovs Priis
114 Fra Folkets eget, friske Bryst
Er strømmet frem i Sorg og Lyst -
Min Vandrings allerbedste Høst, -
Ved Strængens Toner jeg dem gav,
Og havde ret min Fryd deraf;
Thi naar den lille Jomfru, træt,
Begyndte paa sit Toilet,
Og af en gammel Prækenbog
Andægtig sexten Blade tog,
Og fængsled flink til stadig Tugt
De vilde Lokkers Rigdom smukt:
Hun sendte mig et Smiil engang
Imellem, mens jeg sad og sang;
Og da blev jeg saa længe ved,
Indtil Mama blev mæt og kjed,
Og gad ei længer hørt derpaa,
Men sagde: »Hør, nu skal De gaae!«
De Dage svandt, - September kom,
Den skifted Skovens Kjortel om,
Indsprængte den med guult og rødt,
Og smelted Frugtens Hjerte blødt,
Saa Figenpæren, krum og lang,
Fuldmoden ned fra Grenen sprang,
Og Æblets trinde, svære Klump
Os kysde ofte med sit Dump.
Da tidt ved Blømmetræets Rod
Jeg med den lille Jomfru stod;
Ved dygtigt Tag jeg strømme lod
En moden Hagl, en gylden Flod,
Og hun mig rakte Frugten blank,
Den lille Eva, fim og rank! -
Men, Gud skee Lov! ei Slangens Krop
Sig ringlede fra Træets Top;

115 Selv ei den Frugt paa hendes Mund,
Der blussed rød og frisk og sund,
At plukke bort, kom mig i Hu, -
Ak, den var fast en Blomst endnu!

8.

Men længe alt gik Modren ind
Og ud med ret bekymret Sind;
Hun speided tidt ad Stien hen,
Der vented hun sit Bud ig jen.
To Gange Maanen kom og gik,
Men intet Bud endnu hun fik.
I mangt et Øiekast, jeg saae,
En saadan ængstlig Uro laae,
Hvis Magt jeg kunde ei modstaae.
Da tilbød jeg at vandre did,
Og sende dem et Bud herhid.
Men knap jeg havde talt det Ord,
Før op jeg som af Drømme foer,
Og for mit Øie blev det sort, -
Jeg skulde bort! jeg maatte bort!
Der var jo Intet, som mig holdt?
Og dog - mit Hjerte? - var det koldt?
Var jeg saa tryk vel, som det lod?
Jeg saae - jeg for en Afgrund stod:
En lænket Haand - et Liv, fordømt
Til Qval! - Saa sødt jeg havde drømt, -
Nu var jeg vakt! Den Ørk, jeg saae,
Jeg eensom skulde gjennemgaae; -
Men eensom dog? - Nei, Haan og Spot,
Som Skygger fulgte mig, og blot
Foragt var Frugten, som jeg nød,
For hvad jeg ikke selv forbrød.
116 Jeg maatte bort fra dette Sted,
Fra Uskyld, Fred - og Kjærlighed!
Thi grant jeg følte jo det Net,
Der havde lagt sig ømt og tæt
Om Hjertet, - og det blev min Død,
Hvis jeg dets spæde Traade brød,
Det *maatte* skeep; og seent i Qvæld
Jeg sagde dem et tungt Farvel.
Mens Moderen saa sindig lod,
Som Alt sig af sig selv forstod,
Den lille Jomfru blev saa bleg, -
Men ei et Ord fra Læben veg;
End ei en Taare - kun et Blik
Jeg som en Reisepenning fik; -
Et Blik - hvor kan *det* være rigt,
Naar ret man sig forstaaer paa Sligt! - -
Det tidligt var. End Skoven laae
Med Slør af Nattens Taage paa;
Det dæmred svagt, - da listed jeg
Mig sagte paa min bittre Vej,
Fra Haugen over Bækkens Bro
Lidt ind i Skovens tause Bo.
Der kasted jeg i Græsset mig
En Stund og græd saa bitterlig,
Mens, dulgt af Løv og høie Straae,
Jeg smertefuld mod Huset saae.

Et Vindve aabned sig - o Gud!
Der stod Hun! Øiet stirred ud -
Forvaaget, blot med Taarens Glands -
Paa Himlen og paa Skovens Krands.
Hun tørred det saa tidt, saa tidt!
Fra Læberne, som zitted blidt,
Hun sendte med sin Finger hvid
117 Tre Kys, - tre elskovshede - did,
Hvor Stien sig i Krattet vandt, -
Og saa hun rødmende forsvandt,
Men jeg sprang op og foer afsted,
Og sukkede ved hvert et Fjed:
»O! var jeg som det gule Løv,
Der snart skal smuldre hen i Støv!«

9.

Har du en Ven, for hvem hun Gnist
Af Evighedens Klarhed hist
Har dulgt sig i det tunge Muld,
Som i en Klimp det rene Guld,
Saa den maa drages frem, ved Vold
Af Jordelinets dunkle Fold, -
Med andre Ord: som læges ved
En streng, en grum Barmhjertighed;
Og er han frelst, er Lyset tændt,
Har det end længe, stadigt brændt;
Da bring dog aldrig ham igjen
Til hine Martersteder hen,
Hvor der blev ført en rædsom Strid
Imellem Lys og Mulm; thi viid:
En Stammes Skygge, - Svalens Sang,
Hvis Rede ved hans Vindve hang, -
En Dør, hvis Larm, et Uhr, hvis Slag
Ham bragte Smerte mangen Dag, -
En Lyd af Lænken, som han bar, -
Et Sollys gjennem Rudens Glar, -
En enkelt Røst, - et Fnug, - et Gran, -
En egen Duft - ak, - Alting kan
Udslukke Sjælens Stjerne brat
118 Og atter dække ham med Nat. -
Saaledes jeg! - I hver en Egn,
Jeg gjennemløb, der stode Tegn,
Som pegede tilbage paa
En natlig Tid og lod fremgaae
Af Hjertets Dyb en Smertens Ild,
Der hvert Secund blev mere vild.
Min Taare standsed og mit Blod
Det syded som en Klippeflod.
Jeg vidste jo, hvorhen det var,
Min Fod med voldsom lil mig bar:
Tilbage til det skumle Buur,
Hvor Tigren grusom laae paa Luur,
Og dræbte med sit Blik mit Mod
Og tog mit bedste Hjerterblod.

10.

Jeg gik, - og saae mig ikke om.
Men da jeg nær til Byen kom,
Forbauset standsed jeg min Fod:
Var det den Stad, jeg nys forlod?
Hvor Spiret med tre Kroner paa
Man stolt mod Skyen kneise saae?
Jeg kom derind; men overalt
Mit Øie kun paa Jammer faldt;
Ei Torv, ei Gade fast der var,
Som jo et Brændemærke bar,
Det Ildens Hænder havde sat;
Men selv den havde grebet fat
Med Flammeklo paa Herrens Huus,
Og styrted Tag og Spiir i Gruus.
En grum, en mægtig Tordensky
119 Var draget over Land og By,
Mens jeg sad luunt i Læ og Ly;
Og ei et Blink og ei et Brag
Sig vovede, vanhelligt, bag
Paulunet hist, hvor Uskylds Fred
Mig havde laant et Hvilested! -
En Travlhed, fæl, uhyggelig,
I alle Kroge rørte sig,
Som naar man med sin Fod har traadt
De vevre Myrers runde Slot. -
Min Tanke snart mig ledte hen,
Hvor samlet jeg fandt Ven med Ven,
Og undrende de favned den,
Som alt de længe troede død, -
Og Een blev bleg, og Een blev rød,
Mens Een forsigtig Taushed bød,
Og talte vigtig om, »at kjæk
Man burde staae i Livets Skræk, -
Om Himlens Fred, om mandigt Mod
I Sorg, - at Herrens Straf var god,
Om ogsaa haard, - om roligt Sind,«
Og hvad der ellers faldt ham ind;
Han aned ei, at for *mit* Bryst
En større Smerte blev en Trøst! -
Det blev mig klart, hvad der var hændt:
Mit Huus, mit Eie - Alt var brændt, -
Og jeg var fri, - thi *Hun* var død,
Fortæret midt i Flammens Skjød,
Og Tanten havde hende fulgt, -
Ak, ingen Rædsel blev mig dulgt! -
Forvirret, stum jeg greb min Hat
Og gik. - Det var alt blevet Nat.

120

11.

Her var min Bo! her stod mit Huus!
Nu - kun en Hob af Steen og Gruus!
Ved Gadelygtens matte Skin

Jeg traadte sagtelig derind,
Og satte mig, mens Nattens Vind
Omsusede min hede Kind,
I Krogen paa en styrtet Blok,
Og stirred taus mod Freias Rok,
Hvis Straaler klare, milde gled
Til skumle, sorte Mure ned.
Hvor Glæden fordum mangel Gang
Udtalte sig i Dands og Sang,
Hvor før var glimrende og lyst, -
Var nu saa mørkt, saa tomt og tyst;
Kun nu og da fra Væggens Spalt
Lidt Kalk og Steen med Raslen faldt.
Her døde Hun! Hiin stærke Arm,
Der vellys t vild og lue varm
Omslyngede med Guddomsragt
De skjønne Lemmers unge Pragt,
Slap hende ei, før intet Spor
Af Hende fandtes meer paa Jord.
Jeg sad paa Hendes Grav! Hvert Nag,
Hver Bitterhed var svundet bag
Det dunkle Teppe, hvor Hun alt
Sin Bod nu havde rigt betalt.
Den Sum af Liv, som Hun mig stjal,
Var sonet i den bittre Qval,
Mens fri og luttret Hendes Sjæl
Nu drak af Naadens dybe Væld!
Sin alvorsfulde, stille Gang
121 Min Tanke gik den Nat saa lang,
Til Hanen goel rundt om i By,
Og Vægtren meldte Dagens Gry.
Da vandred jeg ad Porten ud, -
Jeg lovte jo at bringe Bud!

12.

Jeg atter stod ved Fredens Havn,
Der kjærligt aabned mig sin Favn;
Og medens Modren før sin Gjest
Beredte travl en lille Fest,
Saa vandrede vi andre To
Alene ned til Bækkens Bro,
Og satte os paa Bænken der
I Ly af lave Hasseltræ'r.
Alt laae i liflig Glands og Duft,
Og fra den rene, mørkblaae Luft
Septembersolen, høitidsfuld,
Bestænked Løvet med sit Guld
Og farved Violet og Bruunt.
Hvor roligt rundtomkring og luunt!
Vi talte ei. I Solens Bad
Den lille Jomfru stille sad.
De lyserøde Folder faldt
Blødt om den yndige Gestalt,
Og tankefuld, adspredt sin Fod
Med tørre Sand hun lege lod.
Mit Hjerte var som Himlen, hvor
Der toner fjernt et Englechor.
Som Bækkens Bobble, klar og blank,
Een hellig Tanke steg og sank.

122 Mit Sind sig hæved, gjenfødt, ungt;
Liig Myggen om det klare Punkt
I smaa, i stedse mindre Sving
Det saligt svævede omkring.
Da kaldte, langt fra, Modrens Røst, -
Et Suk opsteg fra Pigens Bryst,
Hun reiste sig; men ned jeg drog
Paa Bænken hende atter, slog
Min Arm om hendes ranke Liv,
Og hvisked sagte: »nei, o bliv!«
Og mens min Taare langsomt steg,
Sig Ordet, sødt beklemt, fremsneg:
»O, vil du frelse dette Vrag,
Der under Livets vilde Brag
Er sønderknust af Smertens Slag?
O, vil du gyde Ro og Trøst,
Og atter vække Liv og Lyst
I mit til Døden piinte Bryst?
Ak, vil du luttre denne Aand,
Udløse den af Sorgens Baand,
Og engang med din bløde Haand
Mit brystne Øie trykke til?«
Hun hvisked i min Favn: »Jeg vil!«

KONG SAUL OG SANGEREN.

Hvad glimter hist langs Bjergets Rand,
Hvis Høie, Bølger Hig, mod Sletten vælte?
Det skinner hvidt, som Havets Sand, -
Er det en Fugleflok fra saltens Vand?
Er det en Hjord? et mægtigt Kuld,
Iført sin Pragt, den hvide Uld?

123

Nei! - *der* har Israels stærke Helte,
Med Trudselsblik mod Philistæas Land,
Mod Askalon, mod Asdods Strand
Opreist en flygtig By af tusind Telte! !

Men Taushed hersker i den store Leir.
Hvi er den muntre Krigens Larm forsvundet?
Hvad? Har alt Sværdet Fredens Hvile vundet?
Har Herrens Folk alt ved sin Seir
Philisteren i Slavelænker bundet?

Hvor her er tyst! See, Vagt ved Vagt,
Med Skjoldet under Nakken lagt,
Blødt hviler under Palmens Krone;
Og fra det Fjerne, hist ved Klippens Steen,
Hvor Geder nippe af den grønne Green,
Lydt høres Hyrdedrengens Fløite tone! -

Ved Kongens Telt staae Høvidsmænd
Med Spyd i Haand, med Sværd ved Lænd;
Paa blanken Hjelm Fjerbusken nikker,
Imens de hviske - see! - og Hov'det bøie,
Mens fra det skarpe, sorte Øie

De Lyn paa Lyn mod Fiendens Grændse skikker.

I Kongens Telt? - ak, derfra just fremgaaer
Den Taage tung, som over Leiren ruger,
Som slapper Buens Stræng, og slaaer
Et Søm igiennem Sværdets Balg, og knuger
Hvert Spyd i Muld. - Trindt slumrer Daad og Kamp!
Men snart, ak! snart skal Vindens Vinge
Philistrens Krigsraab eder bringe,
Stridshingstens Vrinsken gennem Slettens Damp.
124 Hvor er han da, *han*, som skal byde?
Han, Kampens Sjæl, som I adlyde?
Vee, Israel! vee! da est du svag!
Hvor er din Frelse da paa Stridens Dag?

Bag svære Purpurforhæng i sit Telt
Han sidder taus, den kongelige Helt.

Det stolte Hoved med det gyldne Baand
Sig hviler tungt udi den høire Haand.

Den Venstre hænger ned saa slap og svag,
Som Druens Ranke paa en Vinterdag.

Hvad grunder han? mon paa en stor Bedrift?
Mon paa Prophetens hemmelige Skrift?

Hans Øie stirrer - men det seer ei paa
De Blomster, som i Teppet virket staae.

Indad er Blikket vendt, - men dødt og mat
Det skuer ud i øde, vildsom Nat.

En ond Guds Aand har Læbens Port tillukt,
Paa Brystet lagt et Bjerg og Stjernen slukt.

I Lænker er hans Løvehjerte lagt, -
Hvo løser vel den skumle Trolddoms Magt?

Vee, Israel! vee! nu est du svag!
Hvo bringer Frelse dig paa Kampens Dag? - -

125

See? - Teltets Forhæng raslende sig hæver,
Og gennem Aabningen en Lysning bæver
Af Himlens Blaae, af Solens Glands.
En Ungersvend med faste Skridt indtræder,
Med Harpen under Arm, i Hyrdeklæder,
Men smykt med Sundheds friske Krands.
Hans muskelbrede Arm kan Bjørnen tvinge,
Men Haanden, som tør ruske Løvens Bringe,
Fremtrylle kan til Liv paa Tonens Vinge
De Syner, som i Tanken sig bevæge,
Og som et sygnet Hjerte huldt kan qvæge.
Og mens hans sunde Blik paa Kongen dvæler,
Han sagtelig paa Teppet knæler,
Og lader Fingrene med Harpens Strænge lege.

Og Konningen lytter! -

Han seer i det Fjerne,
Mens Strængene bæve,
Der tændes en Stjerne,
Og Skyer bortsvæve.
Og Vaarvinde lufte
Med Blomsterdufte!
Sig reiser det visnende

Hjerte paany,
De dunkle, de isnende
Taager bortflye! -

Men Konningen lytter!

Han hører de rislende
Bjergbække gaae,
Og Fuglen blandt hvislende
126 Løvbuske slaae.
Da klares hans Øie:
Det skuer de Hytter,
De grønnende Høie,
Som hans Barndom saae.
Sødt Strængene bæve,
Og Tonerne gaae,
De Skyer bortsvæve Fra Himlen blaae!

End Konningen lytter!

I drømmende Tanker,
Der hæve hans Bryst,
Veemodig han vanker
Med salig Lyst,
Beskygget af Ranker,
Hvor Kilderne gaae
Ved ydmyge Hytter,
Som hans Barndom saae.
Hvert Billed, hvert Minde
Han hilser som *sit*;
Mildt Taarerne rinde, -
Og Hjeret er - frit!

Og Konningen lytter!

Høitideligt hæver
Sig Strængenes Klang,
Til Himmelen svæver
Lovprisende Sang;
Og haabfulde, fromme
Fortrøstninger komme,
127 Og atter I Luer
Af Livets Sol
Gudherren han skuer
Paa Magtens Stol!

Og, liig den Luftning mild og sval, som vifter
Paa Morgenrødens Vei, fra Kongens Bryst
Et Suk sig trænger frem, og Kinden skifter
Sit blege Lød, og Hjertet slaaer med Lyst,
Et Smil fremblomstrer om hans Mund og Kinder,
Hver Sene strammes i sin vante Kraft,
Og Blodet strømmer ildfuldt gennem Barmen.
Det brede Glavind om sin Lænd han binder,
Han griber Landsens svære Skaft,
Han skyder Skjoldet, gyldenblankt, paa Armen,
Og, som en Løve kjæk fra Skovens Gjern,
Han træder frem!

Som Lyn det gennem Leirens Rækker farer!
Vild Jubel blander sig med Vaabenklang:
Skjelv, Philistæa! skjelv, din Dødesang
Istemme nu Jehovas stærke Skarer!
Paa Slettens Flade, ud fra Kløft og Krog,
Sig krummer ned det lange Krigertog,
Mens Echo, fjernt derude
Gjentager over Bjerg og Dal

Basunens Klang, Trompetens Skrald,
Der varslende bebude
Jehovas Seier og hans Fienders Fald!

FJELDVANDRING VED BADET.

Ihr naht euch wieder, schwankende Gestalten!
Die früh sich einst dem trüben Blick gezeigt.
Versuch ich wohl euch diesmal fest zu halten?

Goethe.

Kom, sæt Dig her! Saa syg og mat
Kan Du ei længer vinde.
Fjeldstien var Dig altfor brat,
Min sørgende Veninde!
De Andre blev tilbage der,
Hvor Faldet mægtigt syder, -
Hør! op igjennem Skovens Træ'r
Dets fjerne Torden bryder.

O, lad dem spille om Din Kind,
De svale Bjergets Lufte;
O, lad dem qvæge huldt Dit Sind,
De Blomster her, som dufte;
Og hvil paa bløde Blad og Mos
Din sylphelette Skabning;
Din Ven vil henrykt sidde hos
I stille, sød Fortabning.

Vær rolig kun! jeg har jo sagt:
Forelsket er jeg ikke;
Det er en ganske anden Magt,
Som fængsler mine Blikke.
Mit Hjerte, koldt - ei sandt? - som Dit,
Maa gyse for Din Vrede;
Men kan da ogsaa mere frit
Din Herlighed tilbede.

Læg blødt Din melkehvide Arm
Paa Mosssets Bolstre brune!
Løs op og kjøl Din unge Barm
129 I Aftnens Lufte lune!
Jeg seer det ei! - hvor kunde jeg?
Mens Øiets Blaa mig lænker,
Og ad sin klare Himmelvei
I Tankens Afgrund sænker;

Mens sig de blonde Lokker rigt
Om Pandens Tempel hvælver,
Og Smilet, bittert, underligt
Om Dine Læber skjelver.
Hvor kunde jeg? - mens blot et Ord
Fra Dig, et Blink med Øiet
Jo mægler, som et Siv mod Jord,
At faae min Villie bøiet.

Jeg beder Dig! - hvad har jeg sagt?
Saa heftig Du Dig hæver?
Tilgiv, ifald jeg brød vor Pagt -
Tilgiv, Du seer, jeg bæver.
Ak, langt herfra jeg gerne vil
Mit Sind, min Tanke skikke;
Thi Hjertets Kraft ei strækker til
At glemme Dine Blikke.

Jeg seer jo Rødmens paa Din Kind,
Jeg seer, hvor vredt Du trækker
I Handskens sorte Silkespind,
Som Armen halvt bedækker.
Paa Kjølens lyserøde Rand
Min Arm jeg tør vel lægge?
Et Sagn hist fra mit Fædreland
Vil jeg af Slummer vække.

130

Et Sagn? - et Sagn har jeg det kaldt,
Men meget Faa det kjender.
Dets Helt, som mig det har fortalt,
Var een blandt mine Venner.
Hvem veed? maaskee sig dog engang
En Riimsmed saa forsynder
At sætte det i Spil og Sang -
Lad gaae! - nu jeg begynder:

Dybt inde i den dunkle,
Den sommergrønne Skov,
Hvor Hjorten strøifer Græsset
Med sin vingelette Klov,
Hvor Bækken vandrer snaksom
Mellem Smaasteen og Gruus,
I Ly af stærke Bøge
Der staaer et Jægerhuus.

Ved Plankeværket kneiser
En Gran som et Spiir;
Over Stuedøren pranger
Et mægtigt Gevier;
Paa Ladeporten naglet,
Den vilde Skovens Helt,
En Glente, spreder Vingen
Som i et Vaabenfelt.

Med den drømmende Susen
I løvrige Lund
Det fjerne Glam sig blander
Af en sporende Hund.
131 Og Gjøgen stadigt sukker
Sin eenlige Sang,
Mens Daakalven græsser
Paa den fredelige Vang.

I Stuen hist derinde
Er tyst, men ingen Fred;
En gammel Qvinde ligger
Paa Smertens Leie ned;
Saa gusten er Panden
Liig et vissent Lilieblad, -
Som Sjelen, flyvefærdig
Alt paa Læberne sad.

En yndig Pige hviler
I Lænestolens Skjød;

Det blonde Hoved støtter hun
Paa Haanden, fiin og blød;
Mens Øiets klare Stjerne
I Sorgens Dug henflød,
Sig Kindens Morgenrøde
Som gennem Taager brød.

Ved hendes Fødder sover
En vældig engelsk Dagg,
Brandguul som en Løve,
Stærk som en Egebløk;
Men midt i Stuen staaer der
En rank, en deilig Svend, -
Hans sorte Øie lyner
Til Pigebarnet hen.

132

Han knuger fast sin Riffel,
Hans Læbe er bleg,
Et Smil, et haanligt, ligger
Om det kulsorte Skjæg;
Han nærmer sig til Pigen
Med gnistrende Blik, -
Hans hviskende Stemme
Tungt fra Brystet fremgik!

Og alt som han sig bøier
Mod hendes Øre nær,
Løfter Hunden sit Hoved
Og seer paa hans Færd;
Ret som han vilde lytte,
Som anede han,
Hvad Qval der kan ruge
Mellem Qvinde og Mand!

»Jeg agter Dine Sukke,
Den Taare paa Din Kind
Ei meer end det usle Fnug,
Som hvirvles op af Vind!
Du hader mig, *Regisse!*
Saa hader jeg igjen -
Mig seer Du aldrig meer,
Men eiheller Din Ven.

Jeg bød Dig som Offer
Mit Hjerte, Sjel og Blod, -
Men haanlig, kold Du jog mig
Bort fra Din Fod.
133 *Det Baand er sønderrevet!*
Jeg foragter det Baand!
Det hjælper ei, Du græder
Og vrider Din Haand!

See, Riffelen er skarpladt,
See, hvæsset er min Kniv, -
I Skoven skal det gjælde nu
Liv imod Liv.
Jeg stække vil hans Vinge
Den adelige Falk,
Og aldrig skal han drikke
Din Læbes Rosenkalk.

Vildt brænder i mit Hjerte,
Som et pinefuldt Stik,
Dit violblaae Øies Saa bønlig Blik!
Thi mig det gjælder ikke -

Men *Han* skal aldrig naae
At drukne sine Øine
I denne Himmels Blaa.

Idag skal han vandre Med mig den samme Vei,
Dødbitter for os begge -
Først han og saa jeg!
Regisse! Dine Blikke,
Den Taare paa Din Kind
Jeg agter som det usle Fnug,
Der hvirvles op af Vind.

134

Du hader mig, jeg veed det,
Nu hader jeg igjen!
Trøst Dig! mig seer Du aldrig,
Men eiheller Din Ven,
Saa sandt Gud mig hjælpe!
Jeg sværger, som jeg svoer -
Hans egen Hund skal støve
Og finde mig hans Spor!«

Saa stødte han med Støvlen
Til den vældige Hund,
Og stormed ud af Døren
Og fløited med sin Mund.
Men Hunden reiste Hovedet
Kun knurrende, og kjæk
Ham viiste sin Tænders
Hvidtskinnende Hæk.

Som en knækket, falmet Rose
Tilbage mat hun sank,
Mens Taarens Perle trilled
Paa Kinden, heed og blank;
Og den rasende Smerte,
Fortvivlelse og Harm
Holdt Skriget stumt tilbage
I den bævende Barm.

Og i den stille Stue,
Hvor Uhrets sagte Slag
Gik jævne med den Syges
Dødtunge Aandedrag,
135 Der sad hun nu forladt,
Mens i kvalfyldte Sind
En Vrimmel sorte Tanker
Vildt stormede ind. -

Da gabed Hunden langsomt,
Da reiste han sig op,
Og strakte efter Søvnens
Sin mægtige Krop!
Han logred med sin Hale,
Og kjælen og blød
Han lagde sit store Hoved
I Jomfruens Skjød.

Fra inderste Hjerte
Saa dybt et Suk han drog
Og saae ret paa hende
Saa trofast og klog;
Mens ivrig, utaalmodig
Med sin Hale han slog,
Ret som han vilde spørge:
»Hvad feiler Dig dog?«

Hans Øie, sært veemodigt
Og glandsfuldt og stort,
Fast hvilede i hendes:
»Hvad har man Dig gjort?«
Da foer der en Rødme
Over Pigens blege Kind,
Et Blink af Haabets Stjerne
I Hjertet trængte ind.

136

Hun hviskede saa sagte
Med skjælvende Mund:
»Ved hans eneste Gave
Til mig, ved hans Hund Han frelses; hvis ikke,
Da skal vi følges ad!«
Og satte sig og skrev
I Hast et lille Blad:

»Dit Liv er i Fare,
Og derfor jeg nu
Ei længer kan fortie:
Min Eneste er Du!
Hvad ikke for Alverden
Jeg ellers vilde sagt,
Det lægger paa min Tunge
En guddommelig Magt!

Bevar Dit Liv, Du Elskte!
For Dig og Din Brud,
Før lumsk Dig indhenter
Hans lurende Skud.
Jeg sender Dig *Murad*,
Mit eneste Bud, -
Og, maatte han Dig finde, -
Velsigne Dig Gud!«

Og med sittrende Hænder
I brændende Hast
Ved Bulldoggens Halsbaand
Hun knytted Sedlen fast;
137 Og lokked saa den trofaste,
Logrende Ven
Med bankende Hjerte
Ad Gaarddøren hen.

Da sprang han om og jubled,
Sin Vei han kjendte jo;
Han slikked hendes Hænder
Saa venlig og tro.
Saa klapped hun hans Hoved,
Saa sagde hun et Ord, -
Og flux gennem Tykningen
Forsvandt hans Spor. -

- En lille Høi der ligger,
Hvor Stien bugter ind
Under Skovens grønne Hvælving;
Paa Høien staaer en Lind.
Med sittrende Blade
I den sagte Vind
Den kaster bredt sin Skygge
For Aftensolens Skin.

Der stod han den unge,
Den skumle Jægersvend;
Det halvbrustne Øie

Stirrer ad Veien hen;
Med een Haand paa Bøssen,
Den anden paa sit Bryst,
I Længsel han lytter
Til Revnens søde Røst,

138

Som Kalk er hans Ansigt,
Hver Muskel er spændt,
Stiv staaer han, som et Billed
Paa et Gravmonument,
Ubevægelig og stille
Som i en Kirkevraa, -
De stærke Bølger anes ei,
Som i hans Hjerte gaee.

I Stormen derinde
Bevæger sig en Krands
Af Tanker og Billeder
I sær forvirret Dands.
Med rædsom Qval og Vellyst,
I bredfyldte Maal
Hans Hjerte tømte Livets
Allerbittreste Skaal.

Hans Hjerte tømte
Livets Allerbedskeste Drik
I al hans Elende,
Som forbi Øiet gik:
At svundet var det Haab,
Som var saa saligt drømt,
At til evig - evig Længsel
Hans Sjæl var fordømt.

Da høres der et Fodtrin,
Da høres der en Røst;
En lystig Sang der klinger
Fra et fuldt og freidigt Bryst,
139 Det var ret en egen,
En Hjerte-Melodie,
Der var saa megen Jubel
Og dog Veemod deri.

Det var den unge Junker!
Saa sorgløs, glad og god,
Rask skred han hen ad Stien
Paa sin kraftige Fod;
Men Smilet om hans Læber
Og Glandsen i hans Blik
Klart røbed, at hans Hjerte
Langt foran Foden gik.

Da standser han - forstummer,
Hans Hjerte bliver koldt!
Dump lyder ham imøde
Et rædselfuldt Holdt!
En Riffelpibe peger
Paa hans Hoved, og hvast
Et sigtende Øie
Gjennemborer ham fast.

Som en Tiger, der gloer
Paa sin sprællende Fangst
Og qvæger sit Øie
Ved den bævende Angst;
Saa dvæled Jægersvenden,

Før han sendte sit Skud, -
I lange Drag han vilde
Tømme Bægeret ud.

140

Nu - nu det ham tykkes,
Ei Meer var deri -
Men hurtigt som en Tanke
Var Faren forbi! -
See, over Grøvten springer
Den glubende Hund
Og fanger Skyttens Strube
I sin fraadende Mund.

Han tumler med sin Nakke
Mod den grønklædte Jord, -
Det morderiske Skud
Mod Himmelen foer!
Han vred sig, han snoede sig,
Han kjæmped og han skreg, -
Da fløitede Junkeren,
og Hunden fra ham veg.

Med et Blik, et fortvivlet,
Hvori der samlet laae
Alle Helvedes Qvaler,
Paa Junkeren han saae.
Han slængte sin Riffel,
Sin Jagtkniv, sin Hat,
Og styrted med et Skrig
Ind i raslende Krat. -

Men maalløs og bedøvet
Stod Junkeren en Stund,
Og ændsed knap sin trofaste
Frelser, sin Hund,
141 Hans Hjerteret saa voldsomt,
Saa varslende slog,
En Strøm af hellig Glæde
Ham gjennem Sjelen drog.

Han kasted sig med Taarer
Paa sit Ansigt og bad;
Og talte godt til Hunden,
Som stille hos ham sad.
Han klappede dens Hals
Alt med sin hvide Haand, -
Da øinede han Brevet
Og løste dets Baand.

Han læste det, han kyssed det,
Beruset af Lyst,
Han trykked det vel tusinde
Gange til sit Bryst;
Og reiste sig og vandred
Paa Skovstien trang,
Mens Hunden sprang og bjeffed
Og Fuglene sang.

- Saa var det henved Aften
Og Solens sidste Glød
Ind mellem Skovens Stammer
Sin skarpe Straale skjød.
Det var saa hmnt og stille,
Kun en liflig Nattergal
Udstrømmede sin Veemod

I den lyttende Dal.

142

I Haugen sad *Regisse*
Og flettede en Krands;
En bitter Taare dæmred
Hendes Øies klare Glands.
Ak, hendes Moder slumred,
Det sidste Suk var endt,
Det havde hun sin Datter,
Med Velsignelsen sendt.

Da traadte ind fra Skoven
Den ædle Ungersvend,
Hans ilende Fjed
Ham bar til Pigen hen;
Han satte sig paa Bænken,
Han tog hendes Haand,
Og snoede ømt sin Arm
Om den ranke Lilievaand.

Da sank hun med Taarer
Til hans trofaste Bryst;
De sagte Ord, han hvisked,
Blev til livsalig Trøst.
Ak, al - al den Sorrig,
Som i Verden er til,
Den slettes ud af Hjertet,
Naar Kjærlighed kun vil!

»Jeg veed det - ak, *hun* sover!
Du Elskede min!
Men jeg har og en Moder,
Hun er jo ogsaa Din.
143 Og jeg har et Hjerte
Ret ærligt og frit, -
O, Du min Frelserinde!
Det veed Du, er jo Dit!«

Sødt toned Aftenklokkens
Smertedulmende Klang,
Og Dæmringen ruged
Over Skov, over Vang;
Da lagde hun sin Haand
Om hans Hals, om hans Kind,
Og saa med sine Øine
Til hans Hjertekammer ind.

Men *han* sad henrykt stille,
Saa taus veemodig *hun*, -
Da søgte til hans Læber
Hendes blussende Mund.
Det Forgangne, det Kommende
Forsvandt dem af Hu,
Og deres Hjerter slog kun
For det salige Nu! -

Men foran dem sad *Murad*
Den trofaste Vagt,
Med sit ærlige Øie
Han holdt dem i Agt;
Ret som han Alt forstod,
Som anede han
Den Fryd, som kan blomstre
Mellem Qvinde og Mand.

- Hvad siger Du? - ak, med et Blik
Du klarligt mig betyder,
Det synes Dig saa fersk en Drik,
Som den, os Brønden byder.
Jeg saae det, knap engang et Ord
Fik trængt sig til Din Tanke!
Paa Floden stirred Du, som snoer
Sig blank om fjerne Banke.

O, bliv ei vred! jeg spørger ei,
Nei, Alvor er min Tale;
Det var formasteligt, om jeg
Med Alt, hvad jeg kan male,
Endog kun for en flygtig Stund
Din Tanke vilde binde, -
Den har et bedre Hjem, hvor kun
Sit Livsstof den kan finde.

Hvad seer jeg? Taarer paa Din Kind!
Ak, har jeg Dig bedrøvet?
Og saaret saa Dit bløde Sind,
Er al min Trøst mig røvet!
Thi, ak! jeg veed jo meget vel,
Mit Sagn har ikke mægtet
At røre Dig, - nei, saadant Held
Har Guderne mig nægtet.

Det bliver koldt! kom lad os gaae,
Ifald det er Din Villie.
Din lille Hat? her, tag den paa,
Og her er Din Mantille.
145 Tag Dig i Agt! forsigtig her!
Tillad - vil Du det taale?
Min Arm - blot under disse Træ'r
Og paa de glatte Naale.

Nu Mørket alt har Dalen skjult,
Det dæmrer kun heroppe;
End glimrer blankt med Rødt og Guult
Det fjerne Sneefjelds Toppe.
Her dreier Stien - aa, see her
En venlig, malersk Scene:
En lille Pige sidder der
Paa een af Skræntens Stene.

Foran sig har hun tændt et Baal,
Rødt farves hendes Kinder;
Hvor glimrer ei den Zitternaal,
Som hendes Fletning binder!
Og saa den store, lodne Hund,
Hvor vagtsomt, spidst dens Øre -
Hun synger - Skal en lille Stund
Vi staae og Sangen høre?

To Drosler sad paa Bøgeqvist,
Saa gode Venner var de vist.

Med Sorg i Sind og tyst de sad,
Thi ak! de skulde skilles ad.

Saa sang de begge To en Sang,
Den sørgeligt i Skoven klang.

Den Første sang: »min Hjertenskjær!
Farvel! saa sees vi aldrig meer!«

Den Anden sang: »min Hjertensven!
Farvel! vi sees ei meer igjen!«

Den Første sang: »Paa fjerne Vei
Min Hjertenskjær jeg glemmer ei!«

Den Anden sang: »I fjerne Bo
Mit Hjerte aldrig fanger Ro!«

Een fløi til Øst og Een til Vest:
»Nu har til Brud jeg Sorgen fæst!«

Een fløi til Vest og Een til Øst:
»Farvel, farvel! foruden Trøst!« - -

- Hvordan det kom? - ak, veed jeg det?
At Dine milde Arme
Omkring min Hals laae slynged' tæt,
Mens Dine Taarer varme
Beduggede min Kind, og ømt,
Skjøndt uden Ord, Du sagde:
»Jeg elsker Dig!« - O, har jeg drømt?
Gjentag mig, hvad Du sagde!

Du tier, men Din Læbe blødt
Mig svarer paa min Læbe!
At sige det saa varmt, saa sødt
Vil Ord forgjeves stræbe.
Hun Sang var liig en Sommerdug,
Der Blomsterknuppen qvæger;
Ved den sig aabned med et Suk
Vor Elskovsroses Bæger.

Den aabned mig en Himmel, den
Jeg aldrig torde haabe;
Den sendte til min Smerte hen
En kraftig Balsamdraabe!
Og, er vor Afsked evig nu -
Mig helliggjort er Livet;
En sød, en fast Fortrøstning Du
Min Evighed har givet.

O, langsomt, langsomt fløt Din Fod,
O, Du mit Hjertes Stjerne!
At ei fra Pletten, hvor vi stod,
For snart vi skal os fjerne.
Den Plet og de Minutter, som
En Evighed er blevet,
Skal Tanken helligt frede om, -
De eneste, jeg leved!

O! siig mig end i samme Sprog,
Som nys mig sødt henrykked,
Veltalende og varmt, og dog
Med Simpelhed kun smykket,
At Du er *min!* - at i mit Savn
Du mig ei reent vil glemme!
At, naar vi mødes *hist*, mit Navn
Jeg hører fra Din Stemme! -

Farvel! o, fat Dig! - see, endnu
Gaae Folk paa Promenaden.
Musik fra Dandsesalen, Du!
Smukt bruser gennem Gaden.

148 Dit Øie søger? hisset jo
De komme ud fra Salen,
Hvor de har spillet begge To,
Din Tante og Gemalen.

I ET ROMERSK OSTERIE.

»O bella Italia! quanto son *dolci*
le tue rimembranze!«

1.

Snart Natten var forbi; forvildet
Jeg længe havde strippet om,
I Fjeldets Labyrinther hildet,
Fjernt fra det munkefyldte Rom.
Ud paa Campagnens Slette gik
Min trætte Fod, mens for mit Blik
Den svage Dæmring fra Østerude
Farvede Bjergenes Toppe hvide,
Og Viben, med Stemmen natlig hæs,
Fløi skrigende op af høje Græs.
En Sti jeg fulgte blandt de mange;
Bugtende sig som brune Slange
Den førte over Eng og Sump,
Hvor Frøens og Vandhønenes Plump
Afbrød den dybe, træge Stilhed.
Den sure Taage bort sig trak
Og viste mig Sletten, flad og flak,
Og det Heles ennuyante Vildhed.
Fjernt laae en Bøffeljord, og næst
Ved Veien stod en eenlig Hest.
Den prusted ad den fremmede Gjest,
Slog med sin Svands og iilsom foer
149 Fast lydløs over den bløde Jord. -
Da skimtede jeg - var det et Huus?
Var det en Dynge Muur og Gruus?
Alene laae det paa Sletten leiret,
Uformeligt, med Gavl og Qvist -
Var det et Osterie? - ja vist!
Lodret steg jo en Røg i Veiret,
Og over Dørens Karm der laae
En Green med visne Blade paa.
En aaben Reisevogn, let og peen,
Med Undren jeg der paa Veien saae.
De fire Skimler med slanke Been,
Et rigt Livree, en Morian
Forkyndte mig i dens Eiermand
En Søn af det havomflydte Land.
Sex, otte Tiggere med aabne Saar -
Obligationer, hvorpaa de henter

Ved Foreviisning, Aar for Aar,
De lovligt faldende, gode Renter -
Stod der og stirrede dumt og sov,
Og ventede den Fremmede, deres Rov! -
Jeg traadte derind. Imod mig slog
En branket Stank, der fra Arnen drog,
Hvor Verten, feed og snavset, paa Stolen,
Med Huen over Øret, paa sit Sped
For Ilden dreiede Braciuelen,
Og stønnede angenemt derved;
Mens Capucineren, med hviden Skjæg,
Stod støttet tankefuld mod Væg.
Under Loftet i den sodede Spelunke
Der hængte i den tykke Røg
De gule Maisknopper, store Løg,
Paa Gulvet laae der Bariler og Dunke.
150 I Krogen sad, med Straahat paa,
En velbestøvlet, skjægget Jæger
I grøn Collet og drak sit Bæger,
Mens Hunden ved hans Fødder laae.
I Baggrund Bord og Bænke stode,
Der Britten sad i sin sorte Frak,
Omstimlet af det lurvede Pak
Af Børn og Mænd, som paa ham gloede
Med Griin, paatrængende som Fluer
Om Aftenlampens røde Luer.
Men *han* sad alvorsfuld og bleg,
Den sindige Ro ei fra ham veg.
Hans ene Been var stærkt banderet,
Den venstre Arm han bar i Bind,
Paa et Øie var han næsten blind,
Det halve Hoved glat raseret
Og med Bandager rundt belagt.
Paa Bænken havde han Benet strakt
Og talte med en Ven fortrolig,
Som, med Cigar i Munden, stum,
Forholdt sig hel passiv og rolig,
Og svarte kun af og til med »Hm!«
Mig bragtes der af en runken Kjelling
Den ramme Gede-Ost og lidt Brød,
Og mens den sure Viin jeg nød,
Jeg hørte Brittens triste Fortælling:

2.

»Som sagt, jeg havde Bølgen pløiet,
Svar Kummer lidt og Smerte døiet;
Men Havet forholdt sin kjække Søn
Eiheller den velfortjente Løn;
Thi jeg tilkjæmpede mig paa Vandet
151 Sundhed, Rigdom og Hæder i Landet!
Men de tætte, vildtopfyldte Skove,
Mit Slot med Taarne, med Altan,
Hvorfra mit Øie skue kan
Den kjære, vilde, salte Vove,
Min Vennekreds, mit Hædersnavn
Opfyldte ei mit Hjertes Savn,
Og Alt var Intet mod den Røst,
Som Hjertets hede Længsel svaled,
De milde Stjerner, som neddaled

Og skabte Himlen i mit Bryst.
Ei større Salighed jeg veed,
Sir *John!* end en Qvindes Kjærlighed -
Det er jo i en samlet Sum
Det hele Paradis i Grunden!«
Sir John tog sin Cigar af Munden
Og spyttede og sagde: »Hm!«
»Kan jeg beskrive Dig den Engel?
Britannia! Du mit stolte Land,
Troer jeg, alene fostre kan
En saadan ædel Blomsterstengel!
Saa livlig og god! saa kraftig sund!
Saa kløgtig, at fra hendes Mund
Var hvert et Ord mig et Orakel;
Og at *hun* vandred blandt os om,
Som min - *mit* Hjertes Eiendom,
Mig et ufatteligt Mirakel!
Jeg, efter et stærkt bevæget Liv,
En vild Omtumlen, nød min Ro
Med fulde Drag i en landlig Bo,
Hvis bedste Pryd var min favre Viv.
Naar under Egeskovens Grønt
Mit Jagthorn klang i Fjeld og Dale,
152 Jeg tænkte mig det Secund saa skjønt,
Naar jeg kom hjem i Slottets Sale
Og trykkede hende til mit Bryst,
Og fandt min rigeste, bedste Lyst
I hendes Smil og snilde Tale!
Men ak! en selsom, sygelig Længsel
Snart hendes hele Sind betog.
Det lignede en voldsom Trængsel,
Som Tanken bort fra Hjemmet jog.
Vort Nord blev hende som et Fængsel,
Og Sydens brogede Romantik,
Med Nutids Kunst, Oldtids Erindring,
Stod lokkende for hendes Blik
Som hendes Længsels eneste Lindring.
Som Fjeld det paa mit Bryst mig faldt,
At hun, der havde mig skjænket Alt,
Hvad hendes rige Hjerter mægted,
I eet ustillet Ønske smægted, -
At veemodig hendes Taare randt!
Det smerted mig - og, det er sandt,
Det smerted dybt - og dog jeg nægted!
Thi saadan er vi - just *saadan!*
I Egenkjærligheds kolde Pandser
Staaer ubevægelig en Mand;
Naar paa et Offer det kommer an,
Da kun sit kjære Jeg han sandser;
Mens Qvinden, stærkere end han,
Kan Savn og Sorg med Kraft bekjæmpe,
Ja, selv den Taare skjule kan,
Som vilde smelte, dulme, dæmpe!
Dog - *gutta cavat lapidem!*
Den Mand jeg dog gad skue, hvem
En saadan Engels Sorg ei rørte!
153 Hun taug, - men hendes Øine førte
Et Sprog, veltalende og yndigt,
Et Argument saa klart og fyndigt,
At jeg dets Vælde ei modstod,
Men villig mig henrive lod,
Fandt selv tilsidst, at det var syndigt,
Og lagde min Villie for hendes Fod!
Nu - kald mig svag og kald mig dum,
Kort, hvad Du vil - nok sagt, vi reiste!«

Sir John tog Hatten af og kneiste
Og glatted sit Haar og sagde »Hm!«

»Vi reiste. Det var en bitter Stund,
Jeg sagde Farvel til Park og Lund,
Til Hjorten i mine Egeskove,
Til hver en Blomst og til min Hund
Ved Porten, og fra den salte Vove
Jeg vinked, med taareblændet Øie,
Levvel til Englands grønne Høie.
Vi reiste, - Du veed, hvad det vil sige?
At slæbes afsted i en Kareth -
Dybt ned i Catacombers Rige,
Paa Taarn og Bjerg og Minaret
Som i en Feberruus at stige -
At fare gennem Lande, Byer,
Og gaae paa Jagt efter skjønnne Vuer,
Efter malte Billeder, hugne Steen,
Efter smuldne Ruiner, Helgenbeen,
Klostere, Kirker og Sarkophager,
Slette Comoedier, vanvittig Sang
Og andre slige prægtige Sager; -
Og paa den hele besværlige Gang
154 At pines af Daanen og Kunstkritik,
Af Mænd saa flaue, fade, blaseerte,
Af Qvinder, hyperenthousiasmeerte,
Af smaabitte Kunstneres store Blik, -
Og midt i Vrimlen af al den Yngel
Ei have den Trøst, imellem engang
At stille sit martrede Hjertes Trang,
At turde tugte en opblæst Slyngel
Trods den retfærdigste Beføielse,
»For han er saa genial og sød,
Og har os gjort saa megen Fornøielse!«
Og - for al den Herlighed med Nap og Nød
At kjæmpe sig gennem Smuds og Uhumskhed,
Mistænkelighed og lumpen Lumskhed,
Med Passkriverhære, med Camerierer,
Tiggere, Kudske, Doganierer,
Med Verter, Gensdarmer - Nat og Dag -
Hvis Fordringer alle ere - Bedrag! -
Til sidst vi da Seier vandt, og kom
Til det saakaldte evige Rom,
Hvor under en evig Klokkeklang
Og Processioner og Munkesang
En lille Stund vi tog vor Bolig;
Og trods den skjæggede Kunstnerhær
Med Avind, Kritik og anden Besvær,
Fandt jeg mig hjemlig og fortrolig,
Den uvant tidlige, skjønnne Vaar
Os lokkede tidt fra de skumle Vraa'r,
Fra Stank og Smuds og fugtig Skimmel,
Ud fra den Sokophedede Muur
Til Bjergenes frie, svale Natur
Under den mørkblaae, qvægende Himmel. -
Det var vel for fire Uger siden -
155 Min dybe Sorg, min bittre Harm
Mig lade fast forglemme Tiden! -
En Aftenstund saa klar og varm;
Til Rom var just vor Reise vendt,
Og Veien gik gennem Bjergets Kløfter,
Hvor Sonnino paa den steile Skrænt
Høit over Dalens Skjød sig løfter
Mod Skyen, dristigt som Ørnens Rede.
Halvmaanen stod paa Himlens Blaa,
Alt var saa roligt, kun dybt dernede

Hørtes en Bjergstrøms Bølger gaae.
Henrykt og taus min yndige Viv
Sad sværmende sødt, i dybe Tanker,
Og nød det rige Naturens Liv,
Der hviled i Fjeldet, i Busk og Siv,
I Fignens Kroner og Druens Ranker;
Mens Længslen for *mit* indre Øie
Afmalte mig i Maaneglands
Min Hjemstavns friske, bløde Høie
Med deres saftige Egekrands.
Smukt Klokkeren klang fra fjerne Kloster,
Og Kudsken mumled sit Paternoster.
Da standsede Vognen - et Skrig der lød:
»Madonna santissima! hjælp i Nød!«
Høit Hestene steiled - »Ned paa Jorden!«
Lød Banditernes Brøl som Torden,
Mens ud fra Fjeldets Krat de vrimled
Og Vogn og Heste vildt omstimled.
Rask Een rev Slaget op, og hæst
Han brølte: »Herud! herved!« Men Manden
Min Kugle fik ret midt i Panden.
Fordreiede sit ækle Fjæs -
Jeg seer ham end - han ralled, mumled
156 Og gabede høit og baglænds tumled
Ud over Dybets Rand; men jeg
Blev kylet ned paa den stenede Vei,
Udplyndret nøgen, flængt og slagen
Af Dolke og Kolber og derpaa dragen
Ved Fødderne og med Spark og Stød
Styrtet tilligemed Kudskens Liig
Ned i den sorte Afgrunds Skjød.
Det Sidste, jeg hørte, var et Skrig -
Et hvinende - min *Emmy's* Stemme!
Saa skjærende det i Mindet staaer,
At om jeg saa leved tusind Aar,
Det Skrig gik aldrig mig i Glemme! -
Lang Tid jeg laae som i en Drøm,
Der vexlede med Fryd og Smerte,
Og venligt førte mig mit Hjerte
Til Hjemmets Kyst og Skov og Strøm,
Hvor jeg fornam den svale Luft
Og aanded velkjendte Urters Duft.
Da vaagned jeg - jeg kom tillive!
Med mange Saar, med knækket Arm
Jeg leed - men ak! den rette Harm
Og Sorg jeg vil Dig ei beskrive.
En Gedehyrde havde mig fundet
Halvdød paa Skrænten, hvor jeg, hildet
I Busk og Revl, var blødt nedtrillet.
Paa Baar, af Grene sammenbundet,
Man bar mig ind til Pavens Stad,
Hvor Vennerne, foruden min Pleie,
Og sørgede for mit bedste Eie,
Og gjennem den lange, træge Rad
Af lumske Rænker og krumme Veie
Med Møie fik det bragt saa vidt,
157 At de fik Lov, for Guld at handle
Om Fred med en fredløs Bandit.
Saa Sted og Tid kan alt forvandle!
Thi Ret og Skjel - see det er Tingen,
Tilmaales her, saa knapt det kan,
Fast som en Gunst til *Landets* Mand,
Men er Du Fremmed - har Du slet ingen!
Man skulde tro, at uden Saar
Og uden Fare de vilde hæle
Og dele de Koster, de lade stjæle, -

Saa lempeligt tilværks man gaaer
Med hine faldne Christensjele! -
Kort sagt: vi brugte min sorte *Jack*,
Der sluppet var med Hug og Skræk,
Som vor Gesandt til »Bjergets Fyrste,«
Og bragte seent, ved Bud paa Bud,
Den dybe Hemmelighed ud,
At efter Guld han monne tørste!
Nu er jeg her, hvor trygt jeg kan
Min elskte *Viv* igjen modtage;
Thi, efter given *Leide*, han
Vil bringe hende selv tilbage.«

Her *Britten* taug; forover bøiet,
Med høire Haand han dækked Øiet,
Og mens han gav sin *Smerte Rum*,
Sir *John* fik Tid at sige: »Hm!«

3.

Af den lange Snak, af Røgen ør,
Jeg traadte ud af Tavernens Dør.
Der stod den gustne, pjaltede Kjelling,
158 Som mig, credentialsede Vinen før
Og stirrede ned ad *Veiens Helling*.
Hun holdt over Øiet sin brune Arm
Og skygged for Morgensolen varm,
Der spredte paa Sletten rig Forgylding,
Mens tusind Vagtler fjern og nær
Med Sang den bragte deres Hylding.
Da peged hun og skreg: »See der!
Der kommer han!« - og i det Frie
Udstimled Alle, Smaa og Store,
Af det forrøgede Osterie,
At see den mægtige Herres Fore.
Men langsomt kjørte, mod Hytten vendt,
Den plumpe Vogn, med Oxer spændt,
Paa tvende Hjul; og kjækt deroppe
Paa Kant Banditen sad og sang
Og styrede med den spidse Stang
De to uhyre Oxekroppe.
Og i hans Stemme var en Klang,
En underlig, bevæget Svæven,
Der trænger dybt i Sjelen ind
Og vækker en hysterisk Bæven,
Som perser *Taaren* frem paa Kind!
I Vognens brede Bund der laae
Det store, bløde Knippe Straa,
Bedækket med den brune Tabarre,
Hvor, i den høie Pindekarre
Som i et Fuglebuur, man saae
Den engelske Dame hvile paa. -
Den Scene var, som den var malt!
For Een, der ret havde Greb paa Tingen,
Var her jo givet Eet og Alt.
Jeg tænkte: er her dog slet Ingen?
159 Jo! - Jægersmanden hist paa Steen
Fik halet af Lommen sine Hefter,
Og, med sin Bog paa korslagt Been,
Han tegnede af alle Livsens Kræfter.

I kold og stolt og værdig Ro
Sig holdt de engelske Lorder to.
Nu Vognen standsed, og med et Sæt
Han sprang til Jorden, kjæk, adroit;
Og med Panden hævet, frank og frit,
Frem treen den spraglede Bandit!
Med Dolk i Belte, med spidse Hat,
Den Ætling af Curius og Cincinnat
Til Capucinermunken hasted,
Hvor ydmygt han paa Knæ sig kasted,
Og kyssed hans tørre Haand, og gav
En Skjerv i Lommens bundløse Grav.
En deilig Karl! saa rank og bold!
Halweis en Zeus og halv Apoll!
Liig sort Agath det stolte Øie,
Det kruste Skjæg, og om den høie,
Den stærke Pande faldt Lokker rige -
Med hvælvvet Bryst og Ryggen lige,
Med Laar og Been, fuldendt i Form!
Kom han *her* hjem - jeg seer ham alt,
Udsendt fra Bärentzens Kunstanstalt
At vække tusinde Hjerters Storm,
Indfattet i forgyldte Rammer
At smykke mangt et yndigt Sovekammer
Blandt Thorwaldsen, Rossi, Goethe og Worm!

Til Vognen han sig atter vendte,
Hvor Oxerne af Aag man spændte,
Og med Haanden, fuld af Rov og Mord,
160 Han løfted den Lilieblomst fra Nord,
Saa fyldig fiin, saa blød og rank,
Fra Oxevognens plumpe Karm.
Eet Secund hun hviled paa hans Arm -
Og - var det Hændelse? - hun sank,
Idet til Jord han hende satte,
Med sit imod hans Ansigt ned
Og strøjfed med sin silkeglatte,
Sin blege Kind hans Mund, der heed
En blussende Rødme efterlod;
Den kort kun som et Lynblink stod
Og med fordoblet Bleggen stred,
Mens smidig hun af hans Arme gled!
Den hele Kreds stod spændt og stum, -
Sir *John* og jeg med aabne Munde, -
Vort Øie mødte, og *nu* han kunde
Ei længer styre et sagte »Hm!«
Mens han nu, paa Landets Skik og Viis,
Banditen rigeligt betalte
For Kost og Tæring og Løsningspriis,
Havde Lorden, henrykt glad og rørt,
Mens Fryd sig i hans Aasyn malte,
Sin Hustru alt til Vognen ført,
Hvor hun med rolige, matte Blikke
Lyttede til hans Rednings Under.
Jeg saae ham smile og venligt nikke,
Og pege paa sine mange Vunder,
Men - det dybeste Saar - det saae han ikke!
Og da Hun nu rank i Vognen stod,
Eet Blik hun sagte glide lod
Hen mod de fjerne Bjerges Blaa,
Der drog sig som en fyldig Aare
Langs Himlens Rand, - veemodigt, kort!
161 Og derpaa drog hun atter bort
De søde Øine, hvori *jeg* saae
En Løndom dyb, - men ingen Taare!
Med Sløret om sin hvide Kind

Tæt svøbte hun sig i sin Kaabe,
Og trykket i Vognens Hjørne ind
Med Kraft og resigneert, hun var
Et Billed ret paa Een, der har
Ei meer at leve eller haabe.
Men hist, med Ryggen mod Husets Væg,
I Barmen begge de stærke Hænder,
Banditen stod, og i sorte Skjæg
Han loe med skinnende hvide Tænder.

Da Vognen nu svandt for mine Blikke,
Jeg vendte min Fod igjen mod Rom,
Mens det i Tankerne løb mig om:
»Det dybeste Saar - det saae han ikke!«

BÆGERET.

PAA HERREGAARDEN.

»Hvi sørger dog saa saare
Mit yngste Barn? fortæl,
Hvi rinder vel Din Taare
Hver Morgen og hver Qveld?

Du lever jo høit i Ære,
Du er jo rug og smuk!
Hvad Kummer kan Du da bære?
Forklar mig dog Dit Suk!«

Undselig *Hun* skjulte Øiet
Dybt i sin Moders Barm;
Krampagtigt, fast *Hun* føied
Om hendes Hals sin Arm;

Og mens den klare Kilde
I Lunden, hvor de sad,
Lod sin Perlestraale trille
Over Nymphæens Blad;

Mens milde Vinde lukked
Og aabned den grønne Hæk,
Og Skovduen vugged
I Almens Favntag kjæk;

Mens Moderens Øre vented
Og lytted med stille Taal, -
I Suk fra Dybet hented
Hun Hjertets Skriftemaal.

Med sagte Røst *Hun* mæled
Et lille Ord - et Navn,
Og sky *Hun* atter fjæled
Sig i sin Moders Favn.

De blonde Lokker slængte
Sig over den hvide Arm;
Som Skumbølger trængte
Sig frem den unge Barm.

Da tog om *Hendes* Kinder
Den moderlige Haand,
Som naar varlig man opbinder
En fyldig Rosenvaand.

163

Et Vemods-Smil hun sendte
Som svalende Trøst didind,
Hvor Længsel og Smerte brændte, -
Og kysset *Hendes* Kind.

»Saa *Han* har dræbt Dit unge,
Dit lystige Hjertes Fred?
Og aldrig end Hans Tunge
Har sagt Dig et Ord derved?

Saa det var kun ved Øiet,
Du blev af Slummer kaldt?
Dit venlige Sind sig bøied
Kun for Hans skjønnne Gestalt?

Du aner, *Han* maa gjemme
En Hemmelighed stor,
Der lever uden Stemme,
Der aander uden Ord?

Du kjende vil de Tanker,
Der slumre i *Hans* Bryst?
Nuvel! - bag de tause Ranker
Lyt til Din Moders Røst!

Jeg vil Dig aabenbare
Den hemmeligste Kunst!
Da see Dine Øine klare
I Tvivlens Taagedunst.

Naar snart I samles atter,
Da husk det Trolddoms Ord,
Som her, min yngste Datter!
Jeg hemmeligt Dig betroer.

164

Dit Øie det afslører
For *Hans* Hjertes mørke Grund;
Hvisk det, imens Du fører
Et Bæger for *Hans* Mund.

Lad *Ham* det Halve drikke,
Det Halve drikke Du;
Men da - o, glem det ikke! -
Bryd Bægeret itu.

Thi sætter *Han* sine Læber
Til det samme Bægers Rand
Endnu en Gang, det dræber
Din Lykkes Liv paa Stand.

Men, hvis Du snildt, forsigtigt
Mit Varsel ret har fulgt,
Da læser Du klart og rigtigt,
Hvad i *Hans* Sind er dulgt!

Da smykkes vil Din Sommer
Med Blomster og Fuglesang -
Men tys! see hist - han kommer
Op ad den lange Gang!«

ELSKOVSTROLDDOM.

Med lette Fjed *Han* hastede
Ind i det lune Krat;
Høit i en Busk *Han* kastede
Sin gule Panama-Hat.

Med sin Foulard *Han* viskede
Sin Isses brune Lok:
»See saa! nu har jeg fisket
Aborrer meer end nok!

165

Der var saa smukt derude,
Hovmarken var saa travl;
Slottet speiled sin Rude,
Sine Taarne og sin Gavl.

Og Kirken hist, den røde,
Stod som et omvendt Kruus;
Fjernt Skyttens Hunde gjøede
I Skoven ved hans Huus.

Med hedt der var paa Vandet!
End ei den mindste Vind
Viftede kjølt fra Landet,
Og Solen mig gjorde blind.

Her har De da mig atter,
Og her er man vel tilpas!
Fru Moder! og Frøken Datter!
Gud give, her var et Glas!

En Ild - en Ild *her* brænder!
Min Frøken! et Bæger, smukt
Credentset af Deres Hænder,
Snart vilde faae den slukt.

Men Kildens klare Draaber
Nu perle mig her omsonst;
Det nytter ei, jeg haaber
Paa saadan en Hebes Gunst!«

Det sagde *Han* med Latter,
I overgivent Mod,
Og vendte saa bort sig atter
Paa sin flygtige Fod.

166

Men fra bløde Mos paa Stolen
Hun reiste sig taus og rank;
Siirligt rasled i Kjolen
Hver Fold af Silke blank.

Ved Kilden *Hun* sig neied,

Hvor ud fra Marmorsteen
Midt hen i Blomsterleiet
Den skjød sin Straale reen.

Af begge Hænders blide,
Blegrøde Alabast,
Tæt føied' Side ved Side,
Hun danned et Bæger i Hast;

Mens, sittrende, i Skaalen,
Meer kostbar end pruden Guld,
Hun lod forsigtigt Straalen
Risle, til den var fuld.

Et Øieblik *Hun* dvæled!
Men *Han* - snart bleg, snart rød -
Med pludselig Alvor knæled,
Da Skaalen *Hun* ham bød.

Med Vellyst suged *Hans* Læber
Den klare Nektar sød:
»Ei meer!« - *Hun* bad - »det dræber!
De blusser jo som en Glød!«

Men selv *Hun* tømte Resten, -
Og skilte saa Skaalen ad;
Og saa var Alt jo næsten
Gaaet, som Moderen bad,

167

Der stod *Hun*, bleg, forvirret,
Som havde *Hun* drukket Gift;
Men fast dog Øiet stirred
Og læste *Hans* Ansigts Skrift.

Det sused for *Hendes* Øre
Og Hjertet voldsomt slog.
Da var det, som kunde *Hun* høre:
»Saa elsker *Hun* mig dog!«

Da var det, som kunde *Hun* skue
Dybt inde i *Hans* Bryst
Og see den søde Lue,
Der straaled *Hende* Trøst.

Han syntes *Hende* at tale:
»O, siig mig, er det sandt?
At jeg i Jordens Dale
En saadan Himmel vandt!«

Hun vakled, som i Svimmel,
Og yndig, fin og rank,
Forglemmende Jord og Himmel
Hun til *Hans* Hjerte sank.

De hviled, med tause Munde,
Tæt ved hinandens Barm; -
Da svæved igiennem Lunde
Zephiren, luun og varm.

Og Tanken tilbage vendte,
Og Hjerterne kom til Ro,
Og Blikket rundt de sendte, -
Da var de alene To.

168

LANGSOM VANDRING.

I Parkens krumme Gange
Gik sagte deres Fod;
Tidt var det, som skye og bange,
De tause, stille stod.

De stille stod og lænked
Fast Hænderne, to og to,
Mens Blikket brændende sænked
Sig dybt i Sjelens Bo.

De stille stod og lagde
Haanden paa Tankens Vei,
Og Smilet forundret sagde:
»Saa det er virkelig Dig?«

En Bæven, liig Aftnens Svale,
Dem hen over Hjertet foer,
Og Sukket blev til Tale,
Og Smilet blev til Ord.

Som naar man i en Have
Vandrer fra Bed til Bed,
Og hver en Vaarens Gave
Henrykt man standser ved;

Og som man kjærligt sanker
En Blomst saa hist, saa her,
Saa dvæled deres Tanker
Ved mangen Erindring kjær.

Han sagde: »Jeg blinde Taabe
Saa længe har elsket Dig;
Men aldrig torde jeg haabe,
Du var saa kjær mod mig!«

169

Hun hvisked: »Hvor tidt jeg sendte
Min Tanke Dig, mit Blik!
Ak, hvor mit Hjerte brændte,
At intet Svar jeg fik!«

Og *Han*: »Jeg sad paa Stolen
Ved Speilet, - der stod just Du;
Et Haar faldt paa Consolen,
Det gjemmer jeg endnu;

Om Fingren jeg det svøbte,
O, jeg husker det nok!
Imens Du sirligt støbte
I Ringe Din blonde Lok.«

Og *Hun*: »Hvor tidt ei plukked
Hiin Blomsterstjerne jeg;
Men bitterligt jeg sukked,
Naar Oraklet svarte: Nei!

gjemmer, som det Bedste
Jeg eier, det lille Brev,
Som, før Du vilde os gjeste,
Til min Moder Du skrev.«

Og *Han*: »Ei blot Du lænked

Mig med Dit Ord og Blik;
Af Din Haand Du mig skjenked
En evig Elskovsdrik.

Mit er nu dette Bæger,
Og jeg det slipper ei!
Jeg haaber, det mig qvæger
End tidt paa Livets Vei?«

170

Med Smil, med fiffigt Øie,
Dog lidt beklemmt i Løn,
Hun svared: »Jeg kan ei føie
Min Ven i denne Bøn.

Af dette Bæger drikke
Skal Ingen - selv ei *Du!*
Og saae Du, Elskte! ikke,
Det blev jo brudt itu?

Hvis nogen Anden rører
Ved min Haand med sin Mund,
Da *mere* jeg ham tilhører
End Dig i denne Stund.

Nei, Ingen skal Bægret tømme,
Og Ingen skal røre mig!
Jeg vaagen og i Drømme
Vil ene tilhøre Dig!« -

. Mens saa de sagte taledede,
Sødt hviskede Luften med;
De mærked ei, Solen daledede
Bag Bøgeskoven ned.

I BYEN.

Vildt Tø-Sneen tumler
Fra Nattens sorte Sky;
Karether og Droschker rumler
Rundt i den store By.

Den døsig, matte Lygte
Har næsten ingen Magt;
Hvert Fodtrin maa frygte
En Rendesteens Cataract,

171

Vægteren søvnig glider
Ind i Kjelderskurets Ly;
Den Vandrer stræber og strider
Mod Vind og Parapluy. -

Men hist hos den rige Frue
Paa Torvet, paa første Sal,
Der lyser Lampernes Lue
Og Kerter uden Tal.

I Salenes lange Række
En glimrende Assemblée

Høres der snaddre og qvække
Ved den duftende Thee.

Men støttet mod Vindvets Pille
Staaer *Han*, saa stum og mørk,
Saa tankefuld og stille,
Som stod *Han* i en Ørk.

Hans kjække Mod er skyllet
Bort i en bitter Strøm;
Han aander i en fortryllet
Sphære, som i en Drøm.

Foran *Ham* Een, der snuser,
Tykmavet, puddret og dum,
Aabner sin Viisdoms Sluser
Og gjør sig lækker og krum.

Han svarer ham kun sparsomt
Med Ja og Nei og Nik;
Og undgaaer snu og varsomt
Den Gamles hurtige Blik.

172

Men bag den puddrede Skulder
Hans Øie Maalet fandt;
Gjennem Sladder, Støi og Bulder
Hører *Hans* Øre grant.

Men hvad *Hans* Øre hører,
Og hvad *Hans* Øie seer,
En Snog om *Hans* Hjerter snører,
At knap det aander meer.

Havde man kunnet skue
Ind i *Hans* Hjertes Dyb,
Man vilde i Helveds Lue
Øinet det giftige Kryb;

Man vilde en Marter anet,
Ak, uden Lise og Trøst,
Naar først den Vei har banet
Sig til et trofast Bryst! -

Ved Kaminen, histhenne,
Omringet af en Krands
Af muntre Ungersvende
Hun straalere i Skjønheds Glands.

Hun straalere vel for dem Alle -
Men for Een dog især;
Paa ham *Hendes* Blikke falde
Som smilende Morgenskjær.

Hendes høie Latter og Tale
Og den blussende Kind
Den varme *Begeistring* male,
Som bevæger *Hendes* Sind.

173

Til ham *Hun* kun henvender
Sin Røst saa livlig, mild;
Kun for hans Tale brænder
Hendes mørkblaae Øies Ild!

Det var den franske Maler,

Saa vidtbereist en Fyr;
Han sidder og vigtigt taler
Om Kunst og Eventyr.

Hans ædle Blik, det Faste,
Det Sikke i hans Røst,
Det Fremmede synes at kaste
Funker i *Hendes* Bryst! -

Man larmer, man sig reiser
Og Stolene gjør Støi;
Den naadige Frue kneiser:
»Tilbords i den anden Fløi!«

Ei ændser dog deres Øre,
Hvad om dem foregik;
En Lovsang Begge opføre
Paa italiænsk Musik.

Men som just *Hun* er i Varmen,
Han paa sin Qval gjør Vold;
Med Smil *Han* byder Armen, -
Hun tager den - pludselig kold!

VED BORDET.

»Min Ven! hør, siig mig ærlig,
Hvorfor saa mørk og stum?
Jeg morer mig saa herlig,
Og giver min Glæde Rum.

174

Saa bleg! med mørknet Øie!
Med sammenknebet Mund!
Jeg seer det grant og nøie,
Du lider i Hjertets Grund«

Det sagde *Hun* med Latter,
Det klang som grusom Spot;
Og gjentog det atter,
Som det gjorde *Hende* godt.

»Hvi morer Du Dig da ikke?
Med Ingen taler Du!
Vildt stirre Dine Blikke,
At det ret er en Gru!

Hvor elskeligt han kan snakke
Den franske Maler der!
Den Glæde kan jeg takke
Min lille Moder kjær.

Hun tog mig med forleden
Til hans rige Værksted hen;
Fra oven og til nedden
Var der Billeder, min Ven!

Henreven, henrykt stod jeg
Som i en himmelsk Drøm,
Og sødt, ustandset lod jeg
Flyde min Taares Strøm.

Dybt gennem Hjertets Aarer
Sig trængte Smerte og Lyst;
Og disse søde Taarer
Mildt qvægede mit Bryst.

175

Mod Hver, som saa mig qvæger
Og har en Fryd mig voldt,
Mit Hjerte sig bevæger -
Det kan ei blive koldt!

Jeg holder det ei hemmelig,
Jeg maa vise det klart!
At jeg er glad, taknemmelig,
Maa vorde aabenbart!

Han selv mig har tilbudet
At male mit Contrafei; -
Overalt han er forgudet -
Men glæder det Dig ei?

Han og har lovet at følge
Os, naar til næste Vaar
Over Bjerg og Dal og Bølge
Til Syd - til Syd det gaaer.

Hvis Du er ret elskværdig,
Saa lov mig det, min Ven!
At, før mit Billed er færdig,
Du ikke gaaer derhen.

Men kom Du kun og hent mig,
Som det sig hør og bør,
Men ei for seent! - og vent mig
Saa udenfor hans Dør!«

- Men *Han* sad stum og stille
Med alt sit Hjertes Vee;
Hans Qval, den indre, vilde,
Kuns *Hun* kunde see.

176

NATTETANKER.

Hendes.

»*Han* maa slet ikke tænke,
Jeg ændser *Hans* Jalousie!
Min Frihed skal ei lænke,
Hvad intet Ondt er i.

Jeg elsker *Ham* - det veed *Han*
Saa maa *Han* være glad.
Gav nu jeg efter, saa leed *Han*,
Hvordan jeg saa bar mig ad! -

Høit hæves man jo og stiger
I Pagt med *slig* en Aand;
Hvad Folk og Verden siger,
Jeg agter ei for et Baand;

Begeistring løser Baandet,
Den maa sig tale ud!
Jeg er som gjennemaandet,
Som greben af en Gud!

Og hvilken Kraft udtaler
Sig ei i hvert hans Værk!
Ja, han med Sjelen maler,
Med Sjelen, høi og stærk.

Og hvor elskeligt et Hjerte!
Saa dybt, saa rigt, saa ømt!
Det rummer en Verdens Smerte
Og har en Himmel drømt.

Og *han* - han vil mig male!
Det har han lovet jo?
Og vi skal sammen tale
Alene og i Ro!«

177

Hun hvisked: »Det har han lovet!«
Og med smilende Mund
Hun lagde det skønne Hoved
Til det sødeste Blund.

Hans.

»Trods *Hendes* kolde Blikke,
Trods *Hendes* bittre Ord,
Jeg *Hende* forlader ikke,
Mens jeg vandrer paa Jord.

Jeg Alt - ja, Alt vil taale!
Jeg bøier mig - skjøndt knust;
Hendes Øies stærke Straale
For evig mig har berust.

Hun Noget for mig skjuler, -
Og var *det* nok saa reent,
Det under os Veien huler -
Tidligt eller seent.

Ak, *Hende* alt Skjønt og Herligt
Drager kun bort fra mig;
Hendes egen Ynde kjærligt
Maa jo lokke det til sig.

Jeg seer, *Hun* mig foragter,
Det myrder mit Hjertes Ro;
Men, ved Himlens evige Magter!
Dog bliver jeg *Hende* tro!

Vil *Hun* mig end forståede
Med Kulde fra sin Fod,
Saa lader jeg Hjertet bløde,

Til det er uden Blod!« -

178

- Som man i Mørke vanker
I Kreds den samme Gang,
Gjentog *Ham* de trætte Tanker
Den samme Søragesang.

Da Dæmringen gennem Taagen
Fik trængt i Kamret ind,
Den saae *Ham* ved Bordet, vaagen,
Med Haanden under Kind.

ET MALERVÆRKSTED.

Der var saa luunt og hyggeligt,
Der var saa elegant,
Skalkagtigt og opbyggeligt
I hver en Krog og Kant.

Hist kolde Alvorsscener
Fra Rom og Grækenland;
Her lystige Silener,
Og Nympher i klaren Vand;

Hist Bønder i Kro og Kippe,
Madonna i Bethlehems Stald,
Skibbrudne paa øde Klippe,
Adams og Evas Fald;

Her Egne med svævende Skyer,
Med Skove ved Søens Speil,
Med længselsfjerne Vuer,
Og Skibe for fulde Seil;

I Rammer, der prægtigt lued,
Den levende, døde Natur
Saa tankevækkende skued
Her ned fra Væg og Muur.

179

Dog han, som den fremtrylled,
Som i en Glorie klar
Sin Elskværdighed afhyllad,
Det skjønneste Billed var.

I den folderige Blouse
Hans Holdning er fri og kjæk;
Smukt Lokkerne sig kruse
Om Pandens ædle Træk.

I Stolen, paa en Forhøining,
Let henslængt, hviler *Hun*,
Med blød og smidig Bøining,
Med Smil paa Kind og Mund.

Og det dristige Maler-Øie
Sig drukned i *Hendes* Blik,
Det fulgte skarpt og nøie,
Hvor Skjønheds-Linien gik.

Og mens hans Farver male,
Hvad Øiet suger ind,
Aabner den hulde Tale
Livligt Sind for Sind.

Men Farverne bleve matte
Mod Ordets Luepragt -
Man Malerstokken satte,
Paletten bort blev lagt.

Lidt efter lidt sig dæmped
Stemmens bevægede Klang,
Og Ordet sagte kjæmped
Og standsed paa sin Gang.

180

Sig Tanken henrykt svinged,
Mens ei de tænkte paa,
At Tiden var bevinget,
Og, at *Hun* skulde gaae! -

Men hist paa Gadens Stene
Gik *Han* med langsomt Fjed
Frem og tilbage - alene
Med sig og sin Kjærlighed.

Det mørkned - begyndte at regne,
Mens længe *Han* vandred om;
Hendes Øine var lidt forlegne,
Da endelig *Hun* kom.

PAA REISEN.

Her bruser Eisacks Vande
I dybe Klippeseng;
Stolt seer fra Fjeldets Pande
Borgen saa mørk og streng;

Som en nybygt Svalerede
Den, klinet til Klippens Bryst,
Tungsindig seer dernede
Paa Dalens vaarlige Lyst.

Valnødtræer og Hasler
Grønnes i Dal, paa Fjeld,
Hvert Øieblik der rasler
Fra Høiden et Kildevæld.

Hvor Bjergveien sig slynger,
Hugget i Klippens Barm,
Tyroleren gaaer og synger
Med Øxen i sin Arm.

181

Sødt Solens Straaler milde
Vække af Nattens Ro;
Tæt ved en rislende Kilde
Hæver sig hist en Kro.

Der stige just de Tvende

Fra Reisevognen ned;
Og det var *Ham* og *Hende*
Og den unge Maler med.

De vandre jævnt og fryde
Sig ved den rige Natur,
Mens Hestene Havren nyde
Under det lave Skuur.

Han foran gaaer og taler
Med sig og med sin Sorg;
Hun og den unge Maler
Betragte den stolte Borg.

Med Eet *Han* lytter, standser,
Som vakt ved Kildens Kald,
Der ud fra Graniten dandser
Liig det klareste Krystal.

Vemodigt, stemt og blidere,
Om Hjertet øm og blød,
Han sætter Foden videre
Og stirrer i Dalens Skjød.

Han vender sig, - da skuer
Han i Morgensolens Ild
Under Fjeldvæggens Buer
Det yndigste Skuespil!

182

Af begge Hænders blide,
Blegrøde Alabast
Havde *Hun* - Side ved Side -
Dannet et Bæger i Hast;

Og smilende, i Skaalen,
Meer kostbar end pruden Guld,
Hun lod forsigtigt Straalen
Risle, til den var fuld.

Den unge Kunstner ligger
Paa Knæ, paa mosklædt Steen,
Og af *Hendes* Hænder drikker
Bjergkildens Nektar reen.

Og ømt *Hun* sig mon bøie
Over den skønne Mand;
I *Hendes* svømmende Øie
Henrykt stir red han!

Da træder *Han* til og raaber:
»Var det mig reent omsonst,
Om ogsaa jeg nu haaber
En saadan Hebes Gunst?«

Men *Hun* sig hurtigt fatter!
»See, jeg har et Bæger kjøbt,«
Hun svarede *Ham* med Latter,
»Just som det gamle støbt!«

Et Øieblik *Han* dvæled,
Utaalmodig ventet *Hun*;
Han hvisket, idet *Han* knæled,
Med bleg og skjelvende Mund:

183

»Af dette Bæger drikke
Skal Ingen - selv ei Du!
Og saae Du, Elskte! ikke,
Det blev jo brudt itu?

Hvis nogen Anden rører
Ved min Haand med sin Mund,
Da mere jeg ham tilhører,
End Dig i denne Stund.

Nei, Ingen skal Bægret tømme,
Og Ingen skal røre mig!
Jeg vaagen og i Drømme
Vil ene tilhøre Dig!«

Men *Hun*: »Min Ven! Du spadser!
Jeg Dig - kun *Dig* har kjær!
Glem dog de fade Phraser,
Og tøm mit Bæger her!«

Med Vellyst suged *Hans* Læber,
Og Stemmen sagte lød:
»Jeg veed det nu, det dræber,
Men Lykken er i min Død!

Nu rask med mig til Spidsen,
Vandfaldet bør vi see!
Det skyder sig brat fra Issen
Ned fra Gletschernes Snee!«

Foran dem snelt *Han* ilte,
Som berust *Han* svang sin Hat;
De To medlidende smilte
Og fulgte til Fjeldets Krat.

184

Men da didop de naaede,
Hvor Øiet ustandset seer,
Da var det dem en Gaade -
Han var der ikke meer!

De troede først, *Han* spøgte,
Skjult i en Hules Gjern,
De raabte, loe og søgte -
Men Echo kun svared dem.

Hvor Faldets melkehvide
Fraade i Dybet foer,
Paa Skræntens slibrige Side
Fandt de *Hans* sidste Spor.

PAA HERREGAARDEN.

Ned rasled de visne Blade,
Violette, gule, graae;
I Søens mørkblaae Flade
Sig Himlen vemodig saae.

Markerne vare saa øde,
I Skoven Taushed og Fred;
Mat Solens Straaler fløde

Gjennem blege Løvværk ned.

I Parkens krumme Gange
To Damer langsomt gik;
De dvæled, som skye og bange,
Med sorgomsløret Blik,

Den Yngre førte i Lunden
Den Ældre, venligt og smukt;
Men falmet var Kinden og Munden,
Og Øiets Ild var slukt.

185

Og som de gik langs Hegnet,
Den sorte Sørgedragt
Saa underligt sig tegned
Paa Løvets brogede Pragt.

I deres Ansigt malet
En hemmelig Smerte stod;
Tidt Læben vilde talet,
Men ei den havde Mod.

Tidt var det, som de standsed,
Men havde dog ingen Ro;
Som det, den Ene sandsed,
Bevæged dem begge To.

Og ved den klare Kilde,
Der lige vever og glad
Lod sin Perlestraale trille
Nu over det visne Blad;

Der stod de, og eet Billed
sig maled for Begges Sind,
Som nylig her opstillet,
Det traadte i Tanken ind.

»Her var det!« sukked den Gamle;
Men Hun til Panden bar
Sin Haand, for Mindet at samle:
»Ja - her, - ja, *her* det var!«

186

ALFERNES PLEIESØN.

1.

Det var engang ved Pindsetid,
Da Skov og Mark var grønne;
I Haugen pranged Lilien hvid,
Der dufted Dild og Bønne;
Strunk Storken stod paa Bondens Huus

Og klappred høit, mens Vinden
Sig drak sin milde Foraarsruus
Hos Hylden og hos Linden.

Ved Stranden var der Liv igjen,
Hel utaalmodigt gynged
Hver Skudes Speil og Vimplen hen
i klare Luft sig slynged.
Let Hjorten sprang i dunkle Skov,
Hvor i de grønne Bure
Var Sang og Klang, og Hestens Hov
Sank dybt i bløde Fure.

Der er en lille eensom Sti,
Som bag om By sig sniger,
Den løber Mosen tæt forbi
Og jævnt mod Skoven stiger;
Den bugter sig i mange Sving,
Ret som en Bæk kan rinde,
Til hist ved Stenten med et Spring
Den er i Skoven inde.

Ung *Cecil* vandrer der i Løn,
Dog gaaer hun ei alene;
Paa Armen bærer hun sin Søn
Ind under Bøgens Grene,
187 Knap styrer hun den lille Mand,
Saa vever, rød og buttet;
Dybt ned til hendes Hjerte han
Den ene Arm har puttet.

Da smiler hun; men hendes Smil
Det blomstrer ikke længe;
Thi bittre Tanker, Pul ved Pul,
Sig ind i Hjertet trænge.
Den Ungersvend, sin Tro hun gav,
Sit Hjerte og sin Ære,
Han færdes fjernt paa vilde Hav,
Alene maa hun bære.

Han fattig var, men hjertensgod;
Med Jammer og med Smerte
Sin Fæstemø han kun forlod,
Med Barnet under Hjerte.
»Jeg drager bort,« saa Sukket lød,
»Og kommer jeg tilbage,
»Har Havet skjenket Liv og Brød
»Og stillet al vor Klage.«

Men Jorden gik sin Vandring om
Blandt Himlens andre Kloder;
Den lille Dreng til Verden kom
Til den forladte Moder;
Paa eensomt Leie blev han svøbt,
Alene blev han baaren
Til Herrens Tempel hid og døbt
I viet Vand og - Taaren.

Hvorhen hun kom, saa ung og smuk,
De andre Byens Piger
Forraade kun ved Medynkssuk,
Hvad Tungen ikke siger.
Men Konerne det strenge Blik
I ærbar Orden bringer;
Unæsomt, hvor hun stod og gik,

Der peged mangen Finger.

Men her i Skovens høie Sal,
Hvor Løv og Blad kun hvisker;
Hvor Vaarens unge Nattergal
Huldt Tankerne forfrisker;
Hvor de Forladtes gode Ven
Selv Bord for Krybet dækker
Og rundelig Bespiisning hen
Af al sin Fylde rækker;

Hvor lutter blide Blik hun faaer
Fra Blomsterøine klare;
Hvor hende frisk imøde gaaer
Med Duft den hele Skare:
Der har sit Dagværk hun begyndt.
Ak, Lønnen er kun ringe!
Thi Blomsten er den Skillemynt,
Som skulde Nøden tvinge.

Det var ret, som de vidste det,
Vaarhimlens Glutter spæde,
Hvor bitterligt hun havde grædt
Saa selv de maatte græde;
189 At hun kun søgte efter dem,
At de var hendes Skatte;
Thi rigeligt de myldred frem,
Hvorhen sin Fod hun satte.

Hvor lifligt der Violen laae
Sødtmilende i Vuggen;
Levkoier, vilde, hvide blaae,
Bestrøed' med Morgenduggen,
Stod kneisende, og Gedeblad
Fra slanke Qviste vinked,
Mens Anemoners Stjernerad
Op gennem Græsset blinked.

Her Kjellingtænders Guld saa puurt
Paa svaie Stilke gynger;
Hist Bukkar, den beskedne Urt,
Staaer lavt i tætte Klynger;
Som Virak den sin stærke Duft
I Skovens Kirke hæver,
Naar i den milde Foraarsluft
De lyse Blade bæver.

Og Fod for Fod hun langsomt gik
Og plukkede, men ilte
Til Drengen hen hvert Øieblik,
Hvor han i Mosset hvilte;
Og flytted ham fra Læ til Læ,
Til hendes Forklæd fyldtes,
Til Himlens Sky og Skovens Træ
Af Middagssol forgyldtes.

Til sidst hun paa en eenlig Plet
I Skoven dybest inde
Sig hvilte lidt og *tænkte* ret,
Den sorrigfulde Qvinde!
Paa Knæ hun foran Drengen laae,
Med Hænderne for Brystet;
Thi naar hun paa hans Aasyn saae,
Hun syntes, hun blev trøstet.

Da hørte hun en fjern Musik
Sig gjennem Skoven svinge;
Det syntes snart, som den fremgik
Paa Vindens lune Vinge,
Og snart som op sig yndigt svang
De underfulde Toner
Fra Jordens Dyb, snart som de klang
Fra Skovens hvalte Kroner.

Da hurtigt hun sit Blik oplod -
Men fast i Rædsel stirred -
Til Hjertet stemmed hendes Blod -
Sig Tankerne forvirred;
Thi altsom Sangen lifligt lød,
I Solens Straaler prægtigt
Sig langsomt op af Jorden skjød
Et Tempel, stolt og mægtigt.

Den var som kryst af Snee og Duft
Den Bygning, der sig reiste;
Umaaleligt i klare Luft
Vel hundred Spire kneiste;

191

De tusind Billeder derpaa,
Hver Søile, hver Pilaster,
Med Løvværk, Dyr og Snørkler smaa -
Alt hvidt som Alabaster.

Paa mørke Baggrund stod den blank
Som Lilien i en Mose,
Ned over tre Portaler sank
Den store Vindves Rose;
Dog var der i den rige Pragt
En Venlighed, en Mildhed,
Der virked med en hellig Magt,
Som Kirkens dybe Stilhed.

De trende Porte aabned sig -
Taus stod hun, som hun drømmed -
Den søde Klang vidunderlig
Og stærkere udstrømmed;
Med den en yndig Børneflok
I Kjoler, liliehvide,
Med Roser paa den gule Lok
Udstrømmed til hver Side.

Paa deres spæde nøgne Fod
De svæved over Engen,
Hvor *Cecil* stum, fortryllet stod,
Halv hældet over Drengen;
Og der kom stedse fleer og fleer, -
En sneehvid, talløs Skare,
Som naar i Dyb man stikle seer
Et Vandfalds Perler klare.

192

Med fromme Blik, med liflig Sang,
Om Haaret Rosenbaandet,
Saa dandser Sværmen om paa Vang,
Som let af Luft henaandet.
Den cirkler nærmere det Sted,
Hvor Pigen staaer, - den vinker,
Mens en livsalig Venlighed
Fra tusind Øine blinker.

Et svævende, et duunblødt Garn
Af Armene de væve,
Hvorpaa det slummertunge Barn
Saa blideligt de hæve,
Og bære ham med Sang og Dands
Ind under Templets Buer,
Hvor, tusindfarvet, Solens Glands
Igjennem Vindver luer.

Ung *Cecil* følger, som en Hind,
Man Kiddet vil fratage;
Med underligt, beængstet Sind -
Og Hjertet slaar saa fage,
Hun kløver Sværmen let i To,
Som naar blandt Hvedens Vipper Den slanke Mynde maa sig snoe,
At Byttet ei den glipper.

Den var saa høi, den var saa sval
Den rige Tempelbue,
Høitidelig som Himlens Sal
Og godslig som en Stue.
193 Den var saa bred og lang og stor, -
Ind trængte da i Halle
Den hele Børne-Blomsterflor;
Men der var Rum til Alle.

En Mængde stimled ivrigt op
Paa høie Pulpiturer;
Der stod i Rad en talløs Trop
Med Strængeleg og Lurer;
Og der var ogsaa de, der sang,
Og skabte Tonepragten,
Mens deres Mester Staven svang
Og styred dem i Takten.

Paa Gulvets Marmorflise laae
Et Hynde, midt i Krandsen;
Der lagde de saa blødt den Smaa -
Og saa begyndte Dandsen!
Det var en Dands! saa let og mild,
Saa fuld af Liv og Ynde!
Og Alles Øine smilte til
Den spæde Dreng paa Hynde.

De sang: »O, *Cecil!* rolig kun
For ham, den søde Unge!
Vi sødt vil kysse paa hans Mund
Og løse let hans Tunge!
Her under Alfes snilde Røgt
Hans Fremtids Frø skal trives,
Og Sjælens spæde Vid og Kløgt
Til Blomstring huldt oplives.

Hver Qvinde skal ham see med Lyst,
Hver Mand skal høit ham ære,
Sit Land til Hæder, Dig til Trøst
Han Stav og Sværd skal bære,
Med Vælde pløie skal engang Han
Havets vilde Strømme!« -
Men *Cecil* ei forstod den Sang,
Hun svimled som i Drømme.

Og Sværmen svæved ud og ind -
Saa rundt - frem og tilbage,
Som Æbleblomsters Blad for Vind

I Vaarens blide Dage;
Og op og ned som Fugl i Sving,
Som Havets hvide Vover,
De dandsede saa let i Ring
Omkring den lille Sover.

Det var, som sig om Drengen svang
En fyldig Blomsterranke!
Ung *Cecil* stod ved Dands og Sang
Med Smil i Blik og Tanke.
Den Sorg, som hende var forvoldt
Knap meer paa Hjertet brænder;
Hensjunken, hun sit Forklæd holdt
Med begge sine Hænder.

Fra Bystet gaae kun Glædes-Suk,
Det frit og let sig hæved,
Mens hver en lille Glut saa smuk,
Der med i Dandsen svæved,
195 En gylden Rosenknop afbrød
Af dem, som Lokken krandsed,
Og kasted den i hendes Skjød,
Mens let forbi han dandsed.

De strøede hende Favnen fuld
Af deres Roser røde,
Og de var af det pure Guld,
Paa dem Rubiner gløde!
Da var det hendes Øie faldt
Fra Templet ud paa Engen,
Hun saae - og glemte sig og Alt -
Fortryllelsen og Drengen. -

Hun saae - var det et Gjøglesyn
Der stod for hendes Øie?
Hun saae, med mørkt og rynket Bryn,
Med Hat og Sømandstrøie
Sin Elskte hist ved Krattet staae, -
Han strengt med Haanden vinked;
Hun syntes, paa hans Kinder laae
En Taare stor og blinked.

Da fløi hun ud paa flygtig Fod -
Nu var al Trøst jo fundet! -
Men neppe hun paa Engen stod,
Det Hele brat var svundet,
Musik og Dands og Tempelhal,
De muntre Engleklynger, -
Og stille Alt! - en Nattergal
Kun fjernt i Skoven synger.

2.

Men Moderhjertet fik sit Syn!
Dybt følte hun det brænde.
I Tanken faldt det som et Lyn:
»Min Dreng? hvor er han henne?«
I Dødens Angst hun saae omkring,
Men, ak! hun var alene!

Hun saae kun Eeg og Bøgg i Ring
Med deres tause Grene.

Fortvivlet slog hun Haand i Haand -
Alt Guld det svandt i Græsset!
Hun saae det ei! - Med kvalfyldt Aand,
Med Hjertet sammenpresset
Hun hid og did i Krattet foer
Vildt vridende sin Finger, -
Hvor Alfen dandsed nys i Chor,
Løvfrøen eensomt springer.

Hun speided rundt i Busk og Krat,
Mens Smertens Taarer brænde;
Saa søgte hun den hele Nat
Og næste Dag til Ende.
Men ei sin bedste Skat hun fandt,
Og, dybt i Sorg begravet,
Hun træt og mat tilbage vandt
Til Byen hist ved Havet.

Hun satte sig paa Gadething,
Paa Steen alt under Linde;
Der stimled snart en Flok omkring
Den sorrigfulde Qvinde;
197 Og Mangen stod og saae derpaa,
Som gjerne vilde trøstet,
Og spurgte: »Hvor er *han*? den Smaa?«
Da slog hun sig for Brystet;

Da rev hun i sin blonde Lok,
Som løs om Nakken hængte,
Hun favned Lindens kolde Blok,
Og sig paa Jorden slængte,
Og raabte hæs og jammerfuld,
Med sære, vilde Fagter:
»Jeg har forraadt mit Blod for Guld
Til Underverdens Magter!«

En gammel Kone tog paa Skjød
Den Jamrende og kjæled,
Og ved sin Barm saa from og blød
Hun hendes Ansigt fjæled,
Og talte hende sagte til,
Som for et Barn man taler:
»Fortæl, min *Cecil*! gjerne vil
Vi lindre dine Qvaler!«

Af Hulken træt og taareblændt
Hun neppe torde vove
At mæle om, hvad der var hændt
Hist i de dunkle Skove;
Men skreg saa, da hun Alt fik sagt:
»Af Guld jeg lod mig blinde!
Mit Barn er nu i Alfes Magt,
Jeg seer ham ingensinde!«

Mens Nogle vendte sig og loe,
Alvorligt Andre stirred:
»Sligt Eventyr man ei bør troe,
Men hun er sindsforvirret!«
Dog var der mangan gammel Gut,
Med slige Ting fortrolig,
Som tænkte: »hun er elleskudt!
Hun var i Alfes Bolig!«

I hele Egnen, fjern og nær,
I Skov og Mark, paa Engen,
I Dysser, Moser, Grøft og Kjær
Man søgte efter Drengen;
Og selv hun gik, til Døden træt,
De lange Sommerdage; -
Men ikke fandt man selv den Plet,
Hvor Skatten blev tilbage.

Og saa blev hendes Sorg da glemt,
De Andre bleve trætte!
Hun bar den, dybt i Hjertet gjemt,
Og gik med sig i Rette.
For hvert et Suk, der letted mildt
Det piinte Moderhjerter,
Een Tanke vakte atter vildt
En Længsel og en Smerte:

»Min *Thorvald!* o, min lille Dreng!
O, gruelige Smerte!
Hvem reder nu i Qveld din Seng,
Og lytter til dit Hjerte?
199 Hvem viser dig de hvide Lam,
Daadyrene i Lunden?
Den gule Gjæsling paa sin Dam?
Hvem laer dig klappe Hunden?

Hvem glatter nu dit blonde Haar?
Hvem tørrer dine Taarer
Og kysser dig og trøster, naar
Din runde Arm du saarer?
Hvem pusler om min egen Søn?
Hvem pynter dig en Dukke?
Hvem læser nu sin Aftenbøn
Paa Knæ foran din Vugge?«

3.

Saa Høsten gik og Vintren kom
Med Slud og mørke Dage,
Og næsten Ingen brød sig om
Den lille *Cecils* Klage.
Hver havde Sit! - den vante Gang
De Glade gik tilsammen,
Hvor der var Juledands og Sang
Med anden Lyst og Gammen.

Alt havde Hvile, Ro og Fred!
Den vilde Fugl i Skove,
Og Bonden ved sit Arnested,
Og Fisken under Vove;
I Lunden slumred Bøg og Eeg
Høit kneisende i Taagen; -
Men evigt *Cecils* Taare steg,
Og Smerten holdt sig vaagen.

Men Solen kom! I Mark og Skov
Gik lune Søndenvinde
Og vækkede hver Blomst, der sov

Sin Vintersøvn derinde.
De feied Himlens Hvælving reen
Og løste Bølgens Lænke;
Snart maatte Taarepilens Green
For Løvet's Vægt sig sænke.

Det lokker atter *Cecil* ud,
Det Haabet svagt opliver;
Og med en stille Bøn til Gud
Hun sig paa Veien giver.
Hun ændser ei den unge Pragt,
Ei Blomst, ei Blad hun sanker;
Det var ret som en sælsom Magt,
Der leded hendes Tanker.

Den styred hendes matte Fjed,
Den hende Veien viiste,
Og see! med Eet hun fandt det Sted,
Hvor hun sin Dreng forliiste!
En riig, en prægtig Rosenflor,
Hvor Guldets svandt, sig hæved,
Og fjernt det hulde Alfechor
Alt gennem Luften bæved.

Glad sank hun ned paa Engen blød,
Da over Bøg og Birke
Hun atter saae, af Grunden skjød
Den underfulde Kirke,
Og myldrende af Porten ud
Den hvide Alfeskare;
Og mellem dem - o, gode Gud!
Den lille Dreng de bare.

Men ned de satte ham paa Jord,
Og see! han kunde rende!
De peged venligt paa hans Moer,
Og see! han kjendte hende!
Han løb i hendes aabne Favn,
Og blev saa ved at kalde
Paa hende med det *ene* Navn -
Det bedste blandt dem alle!

Smukt Alfen havde løst sit Ord,
Thi løst var jo hans Tunge,
Og han var bleven kjøn og stor,
Den overgivne Unge!
Han talte rask, han kunde gaae,
Ret kraftigt Foden sætte,
Og saa - han kunde godt forstaae,
At hun - hun var den Rette;

Den Eneste, *han* hørte til, -
Den Eneste, hvis Hjerte,
Hvis Tanke, Taare, Suk og Smil,
Hvis Glæde og hvis Smerte,
Hvis Længsel, Stolthed, Haab og Trøst,
Hvis Drøm og Vaagen ene
Tilhørte ham i Sorg og Lyst,
Kun *ham* - kun ham alene!

Tæt krysted *Cecil* ham til sig,
Af Fryd hun maatte græde;
Hun havde aldrig anet slig
Unævnelig en Glæde.
Hun sagtelig ham fra sig skjød

Og slugte ham med Øiet, -
Mens Alfechorets Sange lød
Ved hendes Fryd forhøiet.

Hun hørte ei! thi hendes Sjel
Var selv kun Melodier;
Hun hørte ei et fromt Farvel
I hine Harmonier!
Hun saae kun ham! hun ændsed ei,
Fortryllelsen var svunden,
Og at hun alt paa krumme Vei
Gik jævnt igjennem Lunden.

Og mens hun langsomt hjemad gik
I Skov og over Engen,
Hun standsede hvert Øieblik
Og stirrede paa Drengen,
Og glatted Haaret, følte paa
Hans Haand og Fingre nøie,
Og greb ham saa med Eet og saae
Ham dybt ind i hans Øie.

Dog - just hvor Stien dreier om
Og bag om By sig sniger,
Det stille Par imøde kom
En munter Sværm af Piger.
203 De raabte: »*Cecil!* er du der!
Til Lykke nu med Sønnen!
For al din Kummer og Besvær
Dig hjemme venter Lønnen!«

Og nede i den lille By,
Paa Gaden og ved Stranden
Var der en Jubel, Støi og Gny,
Som Folk var fra Forstanden!
Thi mangan Fiskersøn var hjem
Fra lange Farter stævnet,
Og Slægt og Venner tog mod dem
Saa lystigt, som de evned.

Ung *Cecil* saae, hvor der var net
Med Krandse, Baand og Flage;
Fortumlet knap hun ændsed ret,
Eet Ønske var tilbage;
Med Drengen ved sin Haand saa stil
Stod hun nu blandt de Andre,
Og saae alt under Sang og Spil
Matroserne indvandre.

Med Hat paa Snur, med brune Træk
Fra fjerne Land de komme;
I Spidsen gik en Styrmand kjæk
Med Næven i sin Lomme.
Han *Cecil* saae! og frem han sprang -
Saa - flink et Kys paa Munden -
Og saa i Luft sin Hat han svang:
»Nu er min Lykke bunden!«

Den Styrmand var en lystig Fyr,
Og han var Drengens Fader;
Med Møie *Cecil* holdt i Styr
Ham paa de travle Gader;
Men ene var de blevne knap
Bag Byen hist paa Engen,
Saa kyssede hun selv omkap

Og hviskede om Drengen.

Ei mange Uger gik, min Tro!
Før der var lyst og skrevet;
Før de med Gammen begge To
Var Mand og Kone blevet.
Saa drog han ud med lystigt Sind,
Og kom med Lyst tilbage,
Og saa det gik, Aar ud, Aar ind
Til deres sidste Dage.

Men Drengen blev en vakker Helt,
Sit Land til Vagt og Hæder;
Hans Navn blev stort i Sund og Belt,
Paa tusind fjerne Steder.
I Kirken hist nu staaer hans Grav,
Hvor Folket gaaer til Skrifte;
Om Vaaben og Commandostav
De vundne Flage vifte.

205

EN LYKKELIG.

1.

Det var en Julinat, hvis Duft
Og Varme fyldte Jord og Luft.
Veemodigt alle Stjerner saae
Til Blomsterne, som stille laae
I Blund ved Jordens Moderbryst
Og drømte sødt om Dagens Lyst.
Guldsolen stod i Løvens Tegn,
Som hersked i *den* Himlens Egn,
Hvor rige Stjerner denne Nat
Sig festligt havde Stævne sat,
For hemmeligt, i enig Pagt
At øve deres sjeldne Magt.
Ved Sundets Bred hver Bølge sov;
Den brune Hjort i dunkle Skov
Med sine Takker henad Ryg
I Græsset laae hos Hinden tryg.
Selv i den store, lumre By
Indslumret var alt Brag og Gny;
Den Syges Lys, halv Ild, halv Damp,
Med Livet stred den sidste Kamp.
Men i et snevert Stræde hist,
Høit under Taget, paa en Qvist,
I et forfaldent, gammelt Huus,
Der tindred end et rødt Blus,
Mens af og til fra Vindvet sneg
Sig let en blaalig Røg, der steg
Og svandt, som Tanken svinder, naar
Det første Aftenblund man faaer.

2.

Der oppe i det snevre Rum
 En Olding sad nedbøjet, krum,
 Huulbrystet, mager, bleg og stum.
 Hans tynde Haar var hvidt som Snee;
 Paa Munden var det let at see,
 Den aldrig havde lært at lee.
 I Pandens dybe Runeskrift
 Ei læstes nogen stor Bedrift;
 Men - var det Længsel, høi og kjæk?
 Var det en Attraa, fuul og fræk,
 Der pløied disse sære Træk?
 Det saaes ei klart; thi som et Slør
 Var vævet for hans Aasyns Dør.
 Dybt Øiet laae bag Brynets Krands,
 Men tindred der med mægtig Glands;
 Man af dets Flamme, skarp og stærk,
 Vel aned det uhyre Værk,
 Der som en Ixionisk Ring
 Fik sat hans indre Liv i Sving.
 Paa Gulvet stod med Ild og Kul
 En lille Ovn, foran hvis Hul
 Han sad med Pusteren, og lod
 Den Digel, som paa Ilden stod,
 I Heden glødes rød som Blod,
 Ja, hvid som Iis, imens han snart
 Med Tangen snapped i en Fart
 Saa hist, saa her en Ting og smed
 I Diglens slugne Gab den ned;
 Og snart fra Hylden hist i Krog
 Sig hentede mangan støvet Bog.
 Paa Tal, paa sære Tegn og Skrift
 Hans Øie stirrede saa stivt,
 207 Saa længselsfuldt, som hist i Sand
 Kamelen speider efter Vand,
 Som Synden efter Naadens Drik,
 Som Manden efter Qvindens Blik.
 Paa Stolen sank han atter ned,
 Men rastløs midt i stille Fred
 Han saae paa Diglens hede Skaal
 Med jernfast Villie og Taal,
 Som evigt ventede han et Maal.

3.

Hvad var han før? - Saa reen og smuk
 En Yngling, hvem en Moders Suk
 Og Faderstoltheds Smil fik sendt
 Fra Hjemmet i det Element,
 Som kaldes *Livet*, der at faae
 Fuldendt, hvad de begyndte paa.

Han var saa livlig, kjæk og from,
Og hvor hans Fod saa sværmed om,
Var venligt Haandtryk, yndigt Blik
Og Smil den Velkomst, som han fik.
Som Verden aaben for ham stod,
Saa hver en Sjæl sig ham oplod;
Og Rosens Duft og Druens Glød
Blev budet ham som dagligt Brød.
Til ædelt Liv blev vakt hans Aand,
Han Blik blev klaret, Kunstens Haand
Ham førte mod en Hæderskrands,
Der huldt ham vinked med sin Glands.
Og det, der mest af Alt formaaer,
Saalænge Verdens Grundvold staaer,
At binde fast til Gud og Pligt,
At gjøre Livet til et Digt,
208 Saa rigt som reent, saa skjønt som sandt,
En Qvindes Kjærlighed han vandt.
Skjøndt ingen sluttet Pagt ham bandt,
Han var i Tanken dog ei fri,
Men fandt sin Salighed deri.
Og det var netop paa det Punkt,
Da Elskovs Blomster, frisk og ungt,
Fra Himlen fik det første Bud
Og var just ved at springe ud,
Da - - dog et Blik endnu derpaa -
Et venligt Billed end - og saa -

4.

Høit stod en Skov paa Søens Bred,
Paa Skrænten laae et landligt Sted.
De slanke Piller Taget bar,
Og med de store, blanke Glar
Det skued over Sø og Mark,
Omduftet af en Blomsterpark.
Let Taagen over Søen laae
Og Morgenhimlen dæmr ed graa;
Men Lysekronens røde Blus
End straaled fra det muntre Huus,
Hvor der til lystig Sommerdands
Var samlet just en yndig Krands
Af Ungdom, Skjønhed, som ei let
Af Jubel og af Dands blev mæt.
Det raske Buestrøg end klang,
Sødt blandet med Hoboens Sang,
Og Paukens dumpe, faste Takt
Udøved end sin Tryllemagt,
Saa midt i Klang og munter Støi
End Par og Par i Salen fløi;
209 End perled Druens varme Blod,
Og Gaarden fuld af Vogne stod.
Men ude paa Balconen sad,
Beskygget af Orangens Blad
Og Laurens fyldig brede Qvist,
Der stod i Vaser her og hist,
En Dame, ung og rank og veg,
Med Kinden som Jasminen bleg.
Til Stolens Bolster læned hun
Sin Nakkes Fletning, dunkelbrun,

Mens Caschemirens bløde Spind
Den spæde Skabning hylled ind;
Og under Kjolens klare Bræm
Hun strakte ud og viste frem
Et yndigt Tvillingpar, de to
Smaabitte, atlaskhvide Skoe.
Hun i en Rosenknups Carmin
Taus bladed med sin Finger fin,
Som læste hun deri. Foran
Stod med sin Hat i Haanden *Han*.
Til Pillen støttet, roligt, koldt
Med hendes Blik han Øie holdt.
De havde talt; nu Begge taug,
Men deres Tanker paa et Hav
Af Følelser omsværmed frit,
Og skiltes ad og mødtes tidt,
Som hid og did paa Dammen to
Libeller fare uden Ro.
De havde talt; men skjøndt hvert Ord
Henflagrede som Dandsens Chor,
Der med sin Rhythme, med sin Klang
Ledsagede dets lette Gang,
Det faldt dog tungt paa Guldets Viis,
210 Og haardt som Jern og koldt som Iis.
Det var en Afsked - uden Grund!
Det var maaskee et Lune kun?
En Grille, som det havde voldt?
Det klang ret spøgefuldt, men koldt,
Han var bestemt, han talte kort:
Han vilde bort, han maatte bort!
For evig? Nei! han kom igjen,
Naar Tiden havde veiret hen
Saa hiint, saa dette fra hans Vei, -
Om Tingens selv han ymte ei
Det lod, som han med sorgløs Aand
Gav Slip paa dette fine Baand,
Som her ham holdt. Et raat Maaskee
Han gav til Lindring for den Vee,
Som vel han vidste, nu var vakt
I Qvindehertets rige Schacht.
Han fjerned sig med høfligt Buk;
Men ingen Smerte, intet Suk
Lod ane, at i Haabets Blomst
Ham Spiren laae til Atterkomst.
Han sprang i Vognen, vugged blødt
Og drømte om en Fremtid sødt.
»Hvad mægter ei en Villie stærk?«
Han tænkte: »med fuldbyrdet Værk At sige - hvilken salig Fryd! -
Til hende og mig selv: Nu nyd!«
Og dog forbi hans Øie gik
Hiint smertefulde Afskedsblik;
Og dog gjentoned i hans Bryst
Hun sittrende og sagte Røst,
Hvormed hun hvisked sit Levvel!
Og levende stod for hans Sjæl,
211 Hvor nu paa Knæ hun havde lagt
Sig for sin Seng, i hviden Dragt,
Og der sin Kind i Pudren dulgt
Af Hjertens Angst og Qval forfulgt,
At søge, ene der med Gud,
I Sukket Trøst og græde ud!
Hans Tanke roligt saae derpaa,
Og trøstigt lod han Hjertet slaae.
Han troede sig bevidst, at ei
Ham Letsind førte denne Vei.
Han stoled paa ved kraftig Taal

Engang at naae sit høie Maal.
Da skulde Sorg og Savn og Alt
Med Renter vorde rigt betalt;
Da kunde han - o, søde Fryd! -
Tilraabe hende: Kom og nyd!
Den Tanke var det varme Lys,
Som dæmped Hiertets Febergys
Og fæsted Freden i hans Sind, -
Og sødeligt han slumred ind.

5.

Hvo Eensomhed sig kaare vil,
Ham hjælper Verden snart dertil.
Som Taage svinder Mængdens Flok,
Enhver har i sit Eget nok;
Og Attraction og Sympathie
Er Baand med liden Holdning i.
Her listed han sig bort, og brat
Han saae sin Plads igjen besat;
Hist, hvor man saae ham gjerne før,
Man aabned selv hans Flugt en Dør.
Han blev som Iis, og Vennens Fod
212 For evig kold hans Bo forlod;
Og snart han var saa ene der,
Som strandet Sømand paa et Skjær.
Det lykkedes! Han gjorde meer:
I Hiertets mest forborgne Krog,
Hvor Blodets bedste Aare slog,
Han fjæled hvert et Mindeblad,
Den lange, rige Perlerad
Af Dages, Timers Sorg og Fryd,
Sin Tankes Skat, sin Vandrings Pryd,
For dem engang at drage frem
Af deres stille Nattegjem.
Han laased for sit Mindes Grav
Og slængte Nøglen fjernt i Hav;
Og hvergang Tanken kom forbi
Hun Dør, hermetisk lukket i,
Den flygted, skamfuld og beklemmt,
Til Alt i Glemsels Dyb var gjemt.
Han var alene; men hans Aand
Var ikke fri! Ved magisk Baand
Den lænket fandt sig til eet Punkt,
Hvori dens Liv var evig ungt.
For Verden, som han havde tabt
Han havde sig en anden skabt.
Naar Skjønhed, Tanke, Poesie
Ham vinked med sit Trylleri;
Naar Kunstens Børn, naar Harpens Stræng,
Naar Luft og Hav og Skov og Eng
Ham lokkede med venligt Blik,
Med yndig Røst, hans Tanke gik
Til Hiint: »Engang - o, hvilken Fryd! -
Jeg sigte tør: Nu hvil og nyd!« -
Han var alene. Villiestærk
213 Af rastløs Iver for sit Værk
Han hørte ikke Livets Kald,
Ei Tidens tunge Hammers Fald.
I Nattens Hvælving stod den Skrift,

Hvorpaa hans Øie stirred stivt,
Og gamle Bøgers mugne Duft
Forfrisket ham som Vaarens Luft;
Og Smelte-Essens Lue hed
Var Solen, han sig varmed ved.
Tung var hans Id, men Styrkens Ord
Oplivende ham gennemfoer:
»Snart - snart min Idræt er forbi,
Da er jeg mægtig, rig og fri!« -
Naar Nytaars Morgenklokken slog,
Og Tusinder til Templet drog,
At sende Gud fra rørte Bryst
For Livet Tak og hente Trøst,
Hans Tanke var: »Ak, ja! engang
Jeg aabner og min Celle trang,
Og blander da min Jubelsang
Med disse Chor, som hisset lød,
Og priser Gud, indtil min Død!« -
Som Fjeld, med sneebedækte Top
Af Sol forgylt dukke op
Fra Skyers dunkle Hav, og brat
Forsvinde i den sorte Nat,
Saa glimted Haab tidt frem og svandt.
Men i eet Ord nyt Mod han vandt:
»Maaskee i Nat! maaskee i Dag!«
Og dobbelt slog hans Hjertes Slag.
Men denne Nat og, Dag blev Aar,
Der meied bort hans Ungdoms Haar,
Der sendte Snee paa Issen ned,
214 Saa Kinden blegedes derved.
Hans Ryg blev krum, hans Blod blev koldt,
Med stivnet Haand han Tangen holdt
Og Pusteren; kun Øiets Ild
Gav Aanden evigt Tønder til.
En Slægt var voxet op og død,
En aaden Slægt igjen var fød,
Han saae det ei; hans Blik var lukt
Og blindt for Livet og dets Flugt.
Saa stod han, som paa Klippetop,
Hvor ingen Lyd kan svæve op
Og ingen Duft fra Dalens Flor,
Men Taushed kun og Tomhed boer.
Sit eget Billed her han saae
Uhyre stort afspeilet paa
Den nære Sky. Med rædsom Lyst
Han i en Skygge fandt sin Trøst,
Til Dagens Stjerne sank og Alt
Igjen i Nattens Mulm henfaldt.
Det var et Gjøglespil, en Dunst!
Som Sandhed straaled kun hans Kunst.

6.

Det var en Julinat, hvis Duft
Og Varme fyldte Jord og Luft.
Guldsolen stod i Løvens Tegn,
Som hersked i den Himlens Egn,
Hvor rige Stjerner denne Nat
Sig havde festligt Stævne sat,
For hemmeligt, i enig Pagt

At øve deres sjeldne Magt.
Paa Hvalvet stod *hans* Stjerne rød,
Det yar den Stund, da han blev fød.
215 Som Løvens Barn paa denne Jord
Han var udseet til Lykke stor.
Ved Tal, ved Tegn, ved Ildens Magt
Hel tidt han havde Grunden lagt
Til mangen Bygning, der var reist
Og havde stolt mod Himlen kneist;
Men kun et Pust - og Alt var Dunst!
Thi hver dybsindig Kløgt og Kunst,
Al snild Beregning var dog tom,
Han som i Blinde famled om,
Saa hver en Bygning fandtes huul.
Eet var der end, som laae i Skjul,
Som ei blev lært i nogen Bog,
Ei i Naturens Hjertekrog,
I Ord, i Urter eller Steen,
I Jordan mørk, i Luften reen,
I røden Ild, i tunge Hav, -
Eet, som kun Lykken ene gav!
Eet, som den reiste Bygning bandt
Og fastned, saa den brat ei svandt,
Men herligt til sin Mesters Priis
Stod som et evigt Paradiis,
Der bød ham ind til al den Lyst,
Som fryde kan et jordisk Bryst! - -
Her Lykken var sin Beiler tro;
Alt stod den ved hans stille Bo.
Den hemmelige Stund var nær,
Da han for alt sit Livs Besvær,
Erkjendt som Løvens ægte Søn,
Af Lykken skulde faae sin Løn. -
Ved Ovnens paa sin Stol han sad,
Hvor i halvhundred Aar i Rad
Urokket Lid han Dag og Nat
216 Til et *Maaskee* nu havde sat.
I Stolen mat tilbagelagt
Paa Diglen gav han nøie Agt;
Med Pusteren han af og til
Gjød Liv i Ovnens røde Ild,
Mens stundom Øiets Længselsblik
Ud af det aabne Vindve gik
Mod Himlens Hvælving, hvor han saae
I det uendelige Blaae
Sin Stjerne tindre klar og smuk.
Dybt Nattens Hjerte drog et Suk,
Og gjennem Luften dæmpet svang
Sig Midnatsklokkens første Klang.
Da sluktes Ovnens Flamme brat,
Tæt favned ham den stille Nat,
Og som dens sorte Teppe faldt,
Sig aabenbared en Gestalt.
Let hæved sig den spæde Krop
Af Diglens hede Munding op.
Med gyldne Lokkers kruste Pragt
Om Pande, Barm og Skuldre lagt,
Med Øiets Stjerne saphirklar,
Med purpurlyse Vingepar,
Iført et skinnende Gevandt
Hun svæved - smiled - og forsvandt!
Det Chrysaliden var! - Kun *eet*
Secund hun dvæled; men i det
Var al den Salighed udtømt,
Som nogen Tanke sig fik drømt.
Hans Værk var endt! - Hans Sorg og Harm

Var veiret bort fra trætte Barm;
En Sum af Livets fulde Lyst
Var strømmet til hans aabne Bryst.
217 Hans Længsel stillet var, hvert Haab
Var signet i den gyldne Daab -
Ved hendes søde Øiekast.
Det var hans Liv! - Hans Øine brast,
Mens Panden segned og hans Blod
Blev koldt og Hjertet stille stod.
Men Dagens første Dæmring saae
Ham kold og stiv at sidde paa
Den gamle Stol. Den slidte Tang
End løst i visne Fingre hang.
Let Morgenvinden listed ind
Og vifted om hans blege Kind;
Ret som en Trøsterinde blid
Den leged med hans Lok saa hvid.
En Spurv, nyfigen, qvik og glad
Paa Ovnens kolde Hjørne sad.
Da man saae til, var Diglen fuld
Af puurt, uskjæmmet Jomfruguld;
Men *Kunstens* hemmelige Ord
Blev lagt med Mesteren i Jord.